

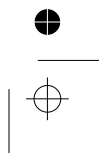
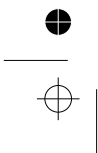
A KERESZTYÉN HIT TANULMÁNYOZÁSA

**A keresztyén hit alapjainak
tanulmányozása – sorozat**

5.

O. J. Gibson

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe:
LDP
Living Discipleship Principles

© by Fairhaven Bible Chapel

Magyar kiadás:
© 2008 by Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 978-963-9867-11-6

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Készült: *fotogOLD^{NY}Nyomda* 2008/081, Gyál
Felelős vezető: Borvető Béla

TARTALOM

BEVEZETÉS	Elhívás tanítványságra	5
1. LECKE	A tanítványság ára	11
2. LECKE	Jézus Krisztus: az Igaz Tanítvány.	18
3. LECKE	Jézus Krisztus: egy Ember, Akinek küldetése van.	25
4. LECKE	Prioritások a tanítványságban.	32
5. LECKE	A tanítvány, mint Krisztus rabszolgája.	41
6. LECKE	A tanítvány Isten iskolájában.	49
7. LECKE	A tanítvány látása az elveszett világért	59
8. LECKE	A tanítvány látása a Gyülekezetről	68
9. LECKE	A tanítvány munkálkodása	77
10. LECKE	A tanítványok számának megnövekedése	85
11. LECKE	A tanítvány szellemi hadviselése	95
12. LECKE	A tanítvány áldozatos életvitele	103
13. LECKE	A tanítvány jellemének fejlődése	113
BEFEJEZÉS	Aki az eke szarvára tette a kezét	122
FÜGGELÉK	Egy különös, de igaz történet	126

HOGYAN HASZNOSÍTHATÓ LEGEREDMÉNYESEBBEN EZ A TANANYAG?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. úgy használható a legeredményesebben, ha megszívleled az alábbi – személyes vagy csoportos részvételre vonatkozó – javaslatokat.

Szánj elegendő időt hetente a házi feladat elvégzésére. Az egyes órákra való felkészülésben az alábbi lépéseket kell, hogy megtegyed:

1. **IMÁDKOZZ ISTENHEZ.** Kérd, hogy segítsen megérteni, és alkalmazni az Ő Igéjét. Legyen imádságod a Zsolt 119, 18: „Nyisd föl szememet, hogy megláthassam, milyen csodálatos a Te törvényed!”

2. **OLVASD EL A JEGYZETEKET.** Húzz alá lényeges gondolatokat, és jelöld meg, amit nem értesz, vagy amivel kapcsolatban kérdésed merül fel.

3. **VÁLASZOLJ A TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ KÉRDÉSEIRE.** A jegyzetek elolvasása *után* oldd meg a tanulmányozási útmutató valamennyi feladatát. Ha egy kérdés megválaszolása nehézséget okoz, menj tovább, majd később térj vissza arra.

BEVEZETÉS

ELHÍVÁS TANÍTVÁNYSÁGRA

„Kövess Engem!” – mondta Jézus (Jn 1,43; Lk 5,27). A megszólítottak ott hagyták a hálójukat, csónakjaikat és otthonukat, hogy zarándokútra lépve megrenessék a világot. Emberek tömege ostromolta az Úr Jézust, de láthatóan Őt ez nem befolyásolta. Értékes ideje nagy részét egyénekkal töltötte, akiket Magához szólított, és akik mint tanítványai lettek ismertek. Egyedülálló módon saját magához hívta őket. „Jöjjetek utánam!” – hangzott a szájából (Mk 1,17. 20). A Nagy Indíték maga az Úr Jézus volt. Ő volt a cél, a gyűjtőpont, az egyetlen vonzerő. Mindaz, ami értékes volt az Ő követése előtt, semmivé halványult. Nem keresztyénség volt, amilyen néven ez később ismertté vált, hanem maga Krisztus vonzotta őket, mint egy mágnes.

Tanítványságra hívott először tizenkettőt, azután hetvenet (Lk 10,1), majd kiáltványt intézett az egész világhoz. Ez a Nagy Parancsolat néven ismeretes. „Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, bemeztve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemtnek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit Én parancsoltam nektek” (Mt 28,19). *Minden* ember arra van rendelve, hogy tanítvány legyen, és tanítvánnyá tegyen másokat; ez az elhívás nem csak a legelkötelezettebb követők egy kiválasztott csoportjára korlátozódik. Teljes lényükkel és javaikkal részt kell, hogy vegyenek ebben. A tanítványságra vonatkozó alapelvek betartása révén képesek lesznek arra, hogy Istennek éljenek, s azután hassanak egy közösségre, egy népre, a világra. Terve az volt, hogy férfiakat és nőket tanítvánnyá neveljen, akik hitelesen képviselik majd Őt az emberek előtt, és rajtuk keresztül érje el az egész világot.

A tanítványság természete

A „tanítvány” szó már jóval az Úr Jézus kora előtt használatban volt. Mindenki-re alkalmazták, aki egy tanító követőjének vallotta magát. A görögök így nevezték azokat, akik híres filozófusok tanait és életmódját követték. A görög *mathetes* (tanuló) szóból származott a latin *discipulus* kifejezés, majd ebből az angol „disciple” (tanítvány) elnevezés. Számtalanszor előfordul a négy evangéliumban a „követ” ige társszavaként, mellyel gyakran össze van kapcsolva. Utóbbi az ÚSZ más helyein is megtalálható, pl. „Legyetek a követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak” (1Kor 11,1; Ef 5,1; 1Tesz 1,6). Nem egy tanító nyílt követőjét említi a Szentírás: (a) Keresztelő János tanítványai (Mt 9,14; Lk

7,18; Jn 3,25); (b) a farizeusok tanítványai (Mt 22,15-16; Mk 2,18; Lk 5,33); és (c) Mózes tanítványai (Jn 9,28 – ahogy a farizeusok önmagukat nevezték).

Így ezt a kifejezést minden további nélkül alkalmazták Jézus követőire is. Nem tartozott valamennyi tanítvány ugyanabba a kategóriába. Voltak *titkos tanítványok*, mint arimatiai József (Jn 19,38). Voltak olyanok, akik elpártoltak Jézustól, azt bizonyítva ezzel, hogy hamis vagy *ál-tanítványok* voltak (Jn 6,66). Ők azon a véleményen voltak, hogy Jézus tanításaiban túlzott igénnyel lépett fel, és azokat nehezen lehetett érteni. Nem követték Őt többé. A kifejezés különösen a Tizenkettőre vonatkozott, akiket *apostoloknak* is neveztek (Mt 10,1-2; Lk 6,13). A Biblia a „tanítvány” szó használatát három különböző módon jelöli.

1. TÁGABB ÉRTELEMBEN. Tanítványok voltak mindazok, akik magukat Jézus követőinek vallották, és tanulni akartak Tőle. Közülük némelyek azonban csak kíváncsi „kísérők” voltak, az Úr iránti valódi elkötelezettség nélkül.

2. ÁLTALÁNOS ÉRTELEMBEN. A „keresztyén” szó szinonimájaként fordul elő. A tanítványokat először Antiókiában nevezték keresztyéneknek (Csel 11,26). Ebben az értelemben többször találkozhatunk vele (Csel 6,1; 11,29; 21,16). Vonatkozott mindazokra, akik valóban megtértek, és Jézus elkötelezett hívei voltak.

3. SZŰKEBB ÉRTELEMBEN. Tanítvány az, aki teljesíti az odaszánásnak a Megváltó által támasztott szigorú elvárásait. Őket az Úr úgy nevezte, hogy „valóban tanítványok” (Jn 8,31). Az ilyenek megtartják az Ő igéjét, hogy kövessék Őt a szó legteljesebb értelmében, énük szükségszerű megtagadásával. Ez az a tanítványi csoport, melyet az Úr Jézus igaznak ismer el, s ebben a tanulmányban elsősorban ezzel a csoporttal foglalkozunk. A tanítvány szűk értelemben vett, alábbi meghatározását javasoljuk:

a) „Olyan ember, aki követi valakinek a tanítását, nem csak mint tanítvány, hanem mint tanítójának elkötelezett híve, ennél fogva annak utánczója (Jn 8,31; 15,8)” (W. E. Vine: *Értelmező Szótár [Expository Dictionary]*).

b) „Az illető nem csak elfogadja a tanító nézeteit, hanem a gyakorlatban elkötelezett módon éli is azokat” (*Nemzetközi Standard Bibliai Enciklopédia [International Standard Bible Encyclopedia]*).

c) „Valaki, aki maradéktalanul elkötelezett Jézus Krisztus személye és az Ő Igéje iránt... Elismeri Jézus fennhatóságát, és teljesen a rendelkezésére áll... Nem tart meg magának bizonyos jogokat” (*Dwight Pentecost*).

d) „A tanítvány egy keresztyén ember, aki egyre jobban hasonlít Krisztushoz, gyümölcsöt terem az evangelizáció során, és munkálkodik az utógondó-

zásban, hogy tartósítsa gyümölcsét” (Gary Kuhne: *A személyes utógondozás dinamikája [Dynamics of Personal Follow-up]*). Ezt tekinthetjük a tanítvány gyakorlati meghatározásának.

Ezek a meghatározások nyilvánvalóan többet foglalnak magukba annál, mint hogy az illető keresztyén, rendszeresen jár gyülekezetbe, és valamennyire be is kapcsolódik a szolgálatokba. Olyan tényezőket tartalmaznak, melyeket az Úr határozott meg a „valóban tanítványok”-ra nézve. Az ő szemek előtt nem „csupán” az üdvösség lebeg.

A tanítványság elutasítása

Nincs olyan érv, mely indokolná egy ilyen tanítványságra való felhívás népszerűségét. A Jn 6-ban említett elpártoló áltanítványok felismerték ezt, mint ahogy felismerte a sokaság nagy része is, akik hallották az Úr hívását, de nem reagáltak rá (Lk 14,25-26). Feladni saját életünket a krisztusi életért, mindent feláldozni Érette – ez semmiképpen sem vonzó a természeti ember, a test számára. A gondtalanság, jólét, önmagunknak való tetszés ellenkezik a tanítványság szellemével, mely ugyancsak idegen az intézményes keresztyénség számára. A szolgálathoz vezető úton, vagy a szervezeti fejlődésben ez valójában gátló tényező. A tanítványság elutasítása több forrásból ered, és különböző okai vannak:

1. A TANÍTVÁNY SZÓ NEM SZEREPEL A LEVELEKBEN. A „követ” és „követő” szavak ebben az értelemben előfordulnak az ÚSZ más helyein, mint ahogy már említettük. Sőt Pál, Timóteus és hozzájuk hasonlóan sokan mások egyértelmű példái annak, hogy mit jelent tanítványnak lenni. E szó pusztán hiánya érvényteleníti-e Jézus felhívását az evangéliumokban? Milyen bibliai tekintély alapján?

2. EZ AZ ELNEVEZÉS KIZÁRÓLAG A TIZENKETTŐRE ILL. CSAK A KIVÉTELESEN ELKÖTELEZETTEKRE VONATKOZIK. A Nagy Parancsolat minden népnek szól. Az Úr Jézus sokaság előtt beszélt a tanítványságról. Legfontosabb küldetésünk tanítvánnyá tenni másokat.

3. A TANÍTVÁNYSÁG RÉSZLETEI VITATOTTAK VAGY ELLENÁLLÁSBA ÜTKÖZNEK. Ha valaki szembehelyezkedik egyes írók látásaival, vagy vitatja az Úr bizonyos szavait, ezzel nem számúzheti a tanítványságot, mint elvetendő hitelt. Minden hívő meg kell, hogy értse, szembesüljön vele, és elfogadja azt.

Ma a tanítványság legnagyobb ellensége talán az, hogy ez a szó leértékelődött. Egyes körökben divatos jelszavá lett, hogy általa követőket vonzzanak.

Gyakran alkalmazzák pontatlanul bibliatanulmányozásra, új megtértek utógondozására, vagy egyéb programokra, melyek nem tanulmányozzák vagy gyakorolják komolyan Jézus Krisztus követését az Ő értelmezése szerint.

Izráel dicsőségének hanyatlásához hozzájárult a nazireusok megerőtlenedése, akik Isten számára elkülönített, az „Úrnak szentelt” emberek voltak, az Ő szolgálatára rendelve. Sámuel idejétől kezdve (1Sám 1,11) Keresztelő Jánosig (Lk 1,15) ők a nép szellemi dicsőségének része voltak (JSir 4,7; Ám 2,11). Megfakultak, ahogy a nép eltávolodott Istentől. Hasonlóképpen a Gyülekezetben elhalványult a tanítványság, ahogy az apostoli idők buzgósa szellemi hallálá változott. Ma éledni látszik, különösen a fiatalok között, akik kinyúlnak a világ felé, hogy embereket nyerjenek meg Krisztus számára.

A tanítványság szükségessége

Az Úr Jézusról próféciában kijelentetett, és az ÚSZ-ben beteljesedett, hogy „a házad iránti féltő szeretet emészt” (Zsolt 69,10 vö. Jn 2,17). Isten Szellemének tüze égette Őt belül, miközben az Atyát szolgálta. Az Úr mondta Keresztelő Jánosról, hogy „égő és világító fáklya” volt (Jn 5,35). Azok, akik odaadó buzgóságban fáklyaként égnek Istenért, tudják megrázni a világot a Szellem erejében. Ilyen szellemi energia és áldás csak Isten értelmezésének engedve árad.

A Biblia nem hagy kétséget afelől, hogy szellemi ellenfeleink erősek. „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Ef 6,12). Hogy is győzhetnénk másképp, mint hogy tanítványként követjük az Úr Jézust? „Harcold meg a nemes harcot” (1Tim 1,18), és légy „Krisztus Jézus jó katonája” (2Tim 2,3-4) – hangzik a felhívás felénk. Hogy is tehetnénk eleget ennek a Parancsnok követése nélkül? Sikeres lesz-e a szellemi hadviselés azok kezében, akik nem elkötelezettek? Az Úr Jézus jól tudta, mibe kerül a tanítványság, amikor annak szigorú követelményeit felállította. A felhívás, amelyet Ő 2000 éve közzétett, ma is érvényes. Férfiakat és nőket kell megszólítanunk, és a kereszt felvételére, önmegtagadásra hívni őket. Nem sokan fognak pozitív választ adni erre, ahogy abban az időben sem tették. Ám ez a kevés ember hatékony eszköz lehet Isten kezében, hogy helyes irányba fordítsák a világot legalább azon a helyen, ahol élnek és dolgoznak.

Ha Jézus ma azt mondaná neked: „Kövess Engem!”, megtennéd-e? Csatlakoznál-e Hozzá a Nagy Parancsolatnak engedve, hogy „tegyetek tanítványokká” másokat? Vagy elhangzanak fölötted a szomorú szavak: „nem lehet az Én tanítványom”, mert elutasítottad Őt?

**BEVEZETÉS:
ELHÍVÁS TANÍTVÁNYSÁGRA**

1. Miért döntöttél e tanulmányozás elvégzése mellett?

---

2. Értelmezésed szerint mit jelent az Úr Jézus tanítványának lenni?

---

3. Kiket hív az Úr Jézus arra, hogy tanítványai legyenek?

---

4. Válaszolj arra az állításra – ha tudsz –, hogy „Nem mindenki hivatott tanítványásra”!

---

5. Szükséges-e Jézus tanítványának lenni? Miért?/Miért nem?

---

6. E lecke tanulmányozása milyen személyes döntésekre, cselekedetekre indít téged?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNYSÁG ÁRA

1. LECKE

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!” (Jn 7,37) „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok néktek” (Mt 11,28). Ezek az egyértelmű szavak az Úr szájából hangzottak el, Aki hív mindenkit, aki Nála keres megnyugvást, békességet, bocsánatot és örök életet. Az, hogy valaki beismeri bűnös, elveszett voltát, és hajlandó Jézus elé járulni – az üdvösség elengedhetetlen feltétele (Lk 19,10; Jn 1,12). Ám ha arról van szó, hogy tanítványságra hívjunk másokat, annak szigorú feltételei vannak. Ha ezen elvárásoknak nem felel meg valaki, akkor az „nem lehet az én tanítványom” – mondta az Úr (Lk 14,26-27.33). E követelményeknek rendkívül nagy ára van. Teljesen le kell mondani az önmagunkhoz, jogainkhoz való ragaszkodásról, és alárendelnünk magunkat az Úr Jézus fennhatóságának. Ezen feltételek elfogadása nem üdvösségszerző érdem. A Bibliában nincs utalás arra, hogy Isten szeretetét azzal érdemeljük ki, hogy igazi tanítványok leszünk. Minden tanítványság önkéntes. Jézus tanítványai hisznek Benne, az Ő bölcsességében, és az Iránta való szeretetből szánják Neki az életüket.

Siker az élet különböző területein – a világ fő törekvése ez. A hivatás, a sport, az üzleti és társadalmi élet olyan területek, amelyek rendkívüli követelményeket rónak az emberekre, ha kimagasló eredményeket akarnak elérni. Egy távfutó gyakorolhat napi 80 km vagy annál hosszabb táv megtételével. Dolgozhat valaki napi 16 órát. A zenészek órákat gyakorolnak naponta hosszú éveig, vagy akár élethosszig tartóan. Meg kell felelni e rendkívüli elvárásoknak, ha sikeresek akarunk lenni. De ha az Úr Jézus támaszt szigorú követelményeket, az fanatikusan túlzottnak tűnik. Ami logikus és szükséges a világi ember számára ahhoz, hogy sikeres legyen, az logikátlannak és szükségtelennek látszik, mihelyt Isten országa fontosságáról van szó az örökkévalóság fényében. Az igazi szellemi siker – melyről a Biblia beszél – a feltétlen engedelmesség és az Ige fölötti napi elcsendesedés erejéből és bátorságából származik (Józs 1,7-8). Ez az a könyv, mely tartalmazza az Úr Jézus szavait, amikor arról beszélt, hogy mibe kerül az igazi tanítványság.

A tanítványságról részletesen olvashatunk pl. a Lk 14-ben. A mi Urunk ingatag kritikusai elutasították az Ő követését (1–14. versek). Ekkor mondta ne-

kik a nagy vacsora példázatát (16-24. versek). Sokan voltak a meghívottak, akik különféle ürügyekkel mentegették magukat. Ezek a nyilvánvalóan üres kifogások azt jelezték, hogy ők nem fogadták el az Urat. A példázatbeli gazda ekkor azt parancsolta szolgálainak, hogy menjenek az országutakra és az utcákra, és hozzák be a szegényeket és a nyomorékokat az ő vacsorájára. Ez egyértelműen a lenézett pogányokra vonatkozott. Akik félvállról vették a meghívást, azok kizárattak. Ezen a ponton az Úr a sokasághoz fordul, és elmondja, hogy milyen szigorú feltételei vannak az igazi tanítványságnak. Szavai nem egy kiválasztott csoporthoz, hanem általánosságban a tömeghez szóltak. Ezért nem korlátozhatjuk tehát ezt a felhívást néhány elkötelezett hívő emberre. Szól mindazoknak, akik hiszik, és vallják az Úr Jézus Krisztust.

Nincs vetélytárs – ragaszkodás Krisztushoz

„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14,26).

Az Úr Jézus leendő tanítványitól szeretetük legjavát kérte. A Megváltó iránti szeretet felül kell, hogy múljon minden földi hűséget és ragaszkodást. A „meg nem gyűlöli” nem a gyűlölet hitelesítése a mi fogalmaink szerint. Azt jelenti, hogy „kevesebbnek tekint”. A választás úgy jut kifejezésre, hogy az egyiket szereti, a másikat gyűlöli. Urunk saját földi életében szemléltette ezt. Amikor szóltak neki, hogy anyja és testvérei odakint állnak, és beszélni akarnak vele, meglepően reagált: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim? Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám” (Jn 12,48-50).

Akik az Úrnak engedelmeskedve cselekszik az Ő akaratát, közelebb állnak Hozzá, mint a saját családja. Gyakran közeli rokonok részéről tapasztalunk erős ellenállást Isten akaratának cselekvésével szemben. Jézus azt mondta: „az embernek ellensége lesz a háza népe” (Mt 10,36). Első az Úr legyen. Őt kell szeretnünk mindenki másnál jobban. Még önmagunk sem lehet előrébbvaló, mint Krisztus. A tanítványnak Krisztust előrébb kell helyeznie, mint a saját életét. A tanítvány életében soha nem lehet fontosabb a karrier, utazás, tanulás, társadalmi helyzete és önmegvalósítása, mint az Úr Jézus. Neki kell az első helyen lennie, a legeslegelső, és nem lehet vetélytársa.

Nincs kifogás – engedelmisség Krisztusnak

„Ha valaki nem hordozza a maga keresztyét, és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14,27).

Az Úr Jézus teljes engedelmisséget kívánt meg tanítványaitól, bármilyen ösvényre is vezette őket. Abban az időben a kereszty volt a nyilvános kivégzés

első számú eszköze az állam kezében. Egyértelműen a halált jelezte mindazok számára, akik nézték, ahogy az áldozatok cipelték kivégzésük eszközét a vesztőtöhelyre. Nem volt benne semmi kellemes, kényelmes vagy nagyszerű. A földi élet végét jelentette. Iszonyú látvány volt, ahogy Jézus vitte saját keresztjét a Golgota dombra, ahol rászegezték arra, hogy meghaljon. Mivel „a szolga nem nagyobb az ő uránál”, nem számíthatunk sétakocsizásra, mikor arra hív minket, hogy vegyük fel a keresztünket (Mt 10,38; 16,24). Azt mondja: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét érterem, megmenti azt” (Lk 9,23-24).

Ajánlott-e valaha bármely más nagy vezető keresztet az ő követőinek? Ez bizonyára nem egy vonzó életútra való elhívás volt. De az Úr Jézus soha nem ígért könnyű életutat a követőinek. „A világon nyomorúságatok van/lesz...” (Jn 16,33). Jézus keresztje nem volt könnyű. A miénk hogyan lehetne az? Ő a tanítványokat arra hívja, hogy önmagukat önkéntesen tagadják meg. Ez által lesz valaki a legjobb katona, és olyan ember, aki bátran vállalkozik arra, hogy veszélyes misszióba megy, ahol a halál vár rá. A csata élvonala az, ahol általában a hősök/kiváló vitézek találhatók (2Sám 11,15-16). Ez a dicsőség helye, ugyanakkor a halálé is.

Bármire is hívja el az Úr az ő tanítványait, engedelmeskedni kell. Ő kereszt-halálra hív, és ezt nem utasíthatjuk vissza.

Nincs visszaút: kitartás Krisztus mellett

Az Úr visszavonhatatlan elkötelezettséget kért tanítványaitól az Ő követésére, miután előzőleg figyelmeztette őket a költségekre. Sok hívás elhangzik az Ő követésére *anélkül*, hogy figyelmeztetéssel párosulna, ahogyan Ő tette. Intette őket, hogy „számítsák ki a költségeket” (Lk 14,28). Nem kerül semmibe keresztvényénné *válni*. Az üdvösség ingyen van, nincs ára (Ézs 55,1). Kegyelemből van, és nem cselekedetek által (Ef 2,8-9). Az Úr Jézus *követése* viszont sokba kerül. Mielőtt döntünk, hogy „valóban tanítványok” leszünk, fel kell, hogy mérjük: mi az ára ennek. Az Úr példaként említett egy embert, aki tornyot akart építeni, de nem volt elég pénze befejezni azt. Ezért mások kigúnyolták. Volt egy király is, aki balga módon csatát indított *anélkül*, hogy felmérte volna az ellenség kétszeres túlerejét. Így alkudoznia kellett a békefeltételekről mielőtt a csata elkezdődött volna (Lk 14,28-32).

A lecke egyértelmű. Senki se jelentkezék Jézus tanítványának, ha előzőleg nem mérte fel, és nem döntötte el, hogy hajlandó-e megfizetni a szükséges költségeit annak, hogy mindvégig „benmarad”.

E szakasz harmadik követelménye szerint az Úr tanítványa tényként el kell, hogy fogadja: soha nem fordulhat vissza. „Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyónáról, nem lehet az én tanítványom” (33. v.).

Ahhoz, hogy lemondjunk mindenről, amink van, fel kell égetni a hidakat magunk mögött, hogy soha ne térhessünk vissza. Nem maradt semmi, amihez visszatérjünk. Minden támasz elvétel, az Urat kivéve. Ki-ki meg kell, hogy fogalmazza az Úr előtt, mit jelent a „mindent elhagy” személyesen az ő életére. Jézus tizenkét tanítványa az Úr követéséért elhagyott olyan dolgokat, mint csónak, háló, otthon, munka, család. Azt mondta Péter: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk” (Mk 10,28). Erre a Megváltó azt felelte, hogy ha valaki elhagyja családját és földjeit Őerte és az evangéliumért, az százszorosan megjutalmaztatik ebben az életben és az eljövendő örök életben is. Sok hívő el kellett, hogy hagyja otthonát és szülőföldjét az Úr szolgálatáért. Jó munkahelyet és biztos jövedelmet adtak fel. A javaikat is pénzzé tették, és azt az Úr munkájára szánták. A tanítvány odaadja, amit az Úr kér, bármi legyen is az. Őerte nincs visszatérés a korábbi életbe.

A feltételek összegzése

William MacDonald az „Igazi tanítványság” c. jól ismert könyvében (Evangéliumi Kiadó) az alábbi hét feltételt sorolja fel, melyeknek eleget kell, hogy tegyen Jézus Krisztus tanítványa:

1. Szeresd Jézus Krisztust mindennél és mindenkinél jobban (Lk 14,26)
2. Tagadd meg önmagad (Mt 16,24)
3. Tudatosan vállald a keresztet (Mt 16,24)
4. Krisztus követésében teljék az életed (Mt 16,24)
5. Buzgón szeresd mindazokat, akik Krisztuséi ((Jn 13,35)
6. Maradj meg állandóan az Ő Igéjében (Jn 8,31)
7. Mindent adj oda, hogy követhesd Őt (Lk 14,33)

Voltak, akik úgy mentek Jézushoz, hogy követik Őt, bárhová megy (Lk 9,57). Nyilván Ő látta, hol értékelték alul a feladatot. Hajlottak a kényelemszeretetre, míg Neki nem volt hol élnie (58. v.). Mikor hívta őket, földi és anyagi igényeket helyeztek előtérbe (59. v.). Ő viszont azt kérte, hogy Ő legyen az első. Családi kötelezettségek foglalkoztatták őket (61. v.). De Ő azt mondta: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára” (62. v.). Az igazi tanítvány számára az Úr Jézus igényeinek kell elsőnek lenniük. Ha egyszer arra az ösvényre lépett, nem nézhet vissza a régi életére.

Befejezés

Egy gondolkodó ember megkérdezte, hogy mi *haszna* van a tanítványságnak. Valóban hoz hasznot ekkora ráfordítással? Ezt a kérdést más megfogalmazásban Péter is feltette valamikor: „Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.” Jézus azt mondta erre: „Bizony mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyja házát vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már *ebben a világban*, a jövődő világban pedig örök életet” (Lk 18,28-30). A mennyei kincset és a Krisztus ítélőszéke előtti jutalmat leszámítva mit kapunk itt? A megszentelt élet velejárója lehet a megpróbáltatás, nyomorúság és áldozat. Vannak-e földi hasznai/előnyei, ha szorgalmas figyelemmel betartjuk az Úr Jézus parancsait és úgy követjük Őt? Ez attól függ, mennyire értékesek számunkra a szellemi áldások, amelyek az Úrral való közösségből fakadnak. Erő az imádságban, békesség, öröm, hatékony szolgálat, a Szellem gyümölcse és más krisztusi jellemvonások mind kapcsolatosak a megszentelt, odaadott, engedelmes élettel. Bizony, az igazi Jézus-követés előnyei – s nem a szék melegítése a gyülekezetben – sokkal többek, mint a föld elmúló színhelyén élni. Ezek „kárt szenvednek” (1Kor 3,15). Még ha nem lennének is földi előnyei – mint ahogy vannak – sokaknak elég Őt szolgálni mély szeretetből és hálából (2Kor 5,14-15), bármi legyen is az ár.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNYSÁG ÁRA

1. LECKE

1. A Lk 14,28-33 elsődleges tanítása a tanítványság *költsége*. Hogyan alkalmaznád ezt önmagadra?

2. A Mt 10,38; 16,24 és a Lk 9,23-26 jelentik a tanítványság feltételeit. E versek alapján határozd meg, és alkalmazd az életedre a következő alelveket:

„az Ő keresztje”

„kövess Engem”

„elveszíti az életét”

3. Milyen alapigazságokat tanítanak a következő igeversek?

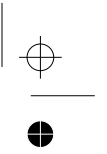
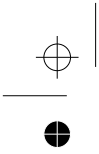
Lk 14,26

Lk 14,33

Jn 8,31-32

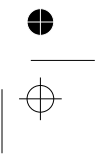
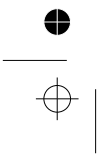
Jn 13,35

4. Krisztus követésének milyen akadályait tudod azonosítani a Lk 9,57-62-ben?

5. Ül le, és végezz költségvetést! Újragondolva a 3. és 4. kérdéseket, legfőképpen mi tart téged távol a Jézus követésére való teljes odaszánástól? Mit teszel, hogy elhárítsd ezeket az akadályokat, és tanítványa légy?

A keresztyén hit tanulmányozása 5.

JEGYZETEK

JÉZUS KRISZTUS: AZ IGAZ TANÍTVÁNY

2. LECKE

Ő volt az Igaz Tanítvány: megtestesítője mindannak, aminek Isten akarta az embert, hogy legyen az élet minden területén. Ő tökéletes példája volt azoknak, akiket a mi Urunk Jézus „valóban tanítványok”-nak nevezett. Istennek ama szolgálói közül a legnagyobb és legnemesebb nem volt méltó arra, hogy a saruját megoldja – ahogy Keresztelő János mondta. Nincs Hozzá fogható, semmilyen területen. Mégis arra hívtunk, hogy Őt példának tekintve, úgy éljünk, ahogyan Ő élt (1Jn 2,6). Noha Ő messze felülmúl minket, és nem lehetünk Vele egyenlők, mégis az Ő képéhez hasonlónak kell válnunk (Róm 8,29). Isten követőinek kell lennünk (Ef 5,1). Ez az Isten jött el testben az Úr Jézus Krisztus személyében, Aki az igazi tanítványság mintája.

A messiási prófécia az Ő életének ezt az oldalát – ti. mint az igazi tanítvány – egyéb hivatalai között említi, Aki Próféta, Pap és Király. „Az én Uram, az Úr megtanított engem, mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni az Ő Igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként” (Ézs 50,4).

Amikor az Úr magához hívta a tanítványait, megtanította nekik az elhívással kapcsolatos elvárásokat, melyeknek meg kell feleljen a tanítvány. Az Ő jelleméhez hozzátartozott, hogy hű példája volt mindannak, amit tanított. A kereszt útjára hívta őket. Ő törte az utat maga előtt, és soha nem fordult hátra. Azt mondta, hogy meg kell tagadniuk önmagukat. Ő volt az az önzetlen személy, aki az Atya tetszésére és mások szolgálatára élt. Áldozatos életre hívta őket (Lk 9,58). Ő volt az, akinek időnként nem volt hova lehajtania a fejét, miközben még a rókáknak is volt barlangjuk, és az égi madaraknak fészükük. Azt mondta, hogy el kell hagyniuk mindent. Nem volt semmije, csak amit magán viselt, és a legegyszerűbb koszon élt, mint vándorló prédikátor. Azt élte, amit hirdetett. Élete az igazi tanítványságról szólt.

Tanítványságát nem lehet kimerítően összegezni. „Maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket” (Jn 21,25). Mindazonáltal most tekintsük át a tanítványság hét jellemzőjét, ahogyan az Ő páratlan élete szemléltette azt.

Indítéka

Miért hagyta el az elefántcsont palotákat, és jött ide? Ő ott az Atya gyönyörúsége volt (Péld 8,30). Az angyalok imádták, és a menny dicsősége vette körül. Miért jött a bánat színhelyére, és lett emberektől megvetett és elutasított? Mindenekelőtt azért, mert szerette az Atyát, és az Ő akaratát kívánta teljesíteni. „...nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem” (Jn 6,38). Így szólt: „Íme, itt vagyok, hogy teljesítsem a te akaratodat” (Zsid 10,9). Az igazi tanítvány elkötelezi magát az Atya akaratának cselekvésére, bármilyen fájdalmas legyen is az ár (Lk 22,42). Nem a saját, hanem az Atya dicsőségét kereste (Jn 7,18; 8,50). Az Atya akarata vezette Őt a reménytelenségben veszteglő világba, s Ő jött, hogy „megkeresse és megtartsa az elvesztettet” (Lk 19,10). Kiontotta az életét másokért, beleértve azokat is, akiket nehéz szeretni, akik nem vesznek tudomást az Ő szeretetéről vagy elutasítják azt. Szerette azokat, akik nem szerették Őt. De mindezeket túl szerette az Atyát, és kereste az Ő akaratát. Halála Isten dicsőségét munkálta (Jn 21,19). Mindezt önként, és nem kényszer alatt tette, mert az igazi tanítványság soha nem kényszerített. Az Úr hívása elhangzott, Krisztusról jövődőlve: „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!” (Ézs 6,8).

Engedelmessége

Az önkéntes tanítvány állandó jellemzője, hogy engedelmeskedik, és követi mesterét. Jézus az Atya utasítása szerint járta útját, mint az Emberfia. „Mindig azt teszem, ami Neki kedves” (Jn 8, 29). Nem volt benne engedetlenség soha. Engedelmes volt a halálig (Fil 2,8). „...szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet” – hangzik a nagyszerű elismerés a Zsid 5,8-ban. Helyesebben gyakorolta magát az engedelmességben; az engedelmességet nem kellett tanulnia, hiszen nyoma sem volt benne az engedetlenségnek. Engedetlen ember nem lehet tanítvány. Ez idegen ettől a felfogástól. A tanítvány megtanulja Isten, és nem a saját maga tetszését keresni. Még „Krisztus sem magának kedvezett” (Róm 15,3). A tanítvány dolga, hogy Isten üzenetét fogadja, és adja tovább, hogynem a saját szavait. „Akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja” (Jn 3,34). „Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom” (Jn 14,10). „Azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik” (Jn 17,8). A tanítvány azt teszi, amire a Mester utasítja. Elhívása soha nem a saját akarata véghezvitelére szól. Ezért mondja azt a mi Urunk, hogy „elvégeztem azt a munkát, amelyet [Te] rám bízott” (Jn 17,4). „Azok a feladatok, amelyeket az Atya rám bízott, hogy teljesítsem azokat,...maguk tesznek bizonyosságot arról, hogy engem az Atya küldött el” (Jn 5,36). A tanítvány ismertetőjele a teljes engedelmesség. Ez jellemezte magát az Úr Jézust.

Szolgálata

Minden hívő ember arra hivatott, hogy mindenekelőtt az Urat szolgálja (Lk 4,8b; 5Móz 6,13). Az Ige figyelmeztet továbbá arra, hogy nem szolgálhatunk két úrnak (Lk 16,13; Mt 6,24). Nemcsak egy igehirdető vagy lelkész kell, hogy helyesen szolgálja az Urat. Mindannyian erre hívtunk. Viszont a tanítvány az, aki különösen érti ennek az elhívásnak a jelentőségét személyes életében. Az Urat szolgálni azt jelenti, hogy Őt követjük (Jn 12,26). A tanítványság erről szól. Urunk volt Isten tökéletes szolgálója.

Márk evangéliuma végig ezt a képet tárja elénk különféle képpen. Azt mondja Jézus: „Én... olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál” (Lk 22,27). Ezt olyan összefüggésben mondta, hogy legyünk alázatosak (25-26. v.). A szolgálói forma alázatot kíván, nem önelégültséget. Ha vezetők akarunk lenni, mindenek szolgálójává kell lennünk. Ha nagy akarsz lenni, akkor szolgálnod kell. Így tanított a Megváltó. Majd példával is szemléltette ezt, mondván: „az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon” (Mk 10,45). Vette a törülközőt, letérdelt, és még a – tanítványok által alantásnak tartott – lábmosás szolgálatát is elvégezte. Mint alázatos szolga, tette az Atya akaratát. Önmaga szemléltette, amit tanított. A szolga nem feljebbvaló, mint az ő Ura. Ha a Mester megtette ezt értük, ők is kötelesek megtenni másokért, vállalva a szolgálói munkát.

Szeretete

János az, aki a keresztyén ember legjellemzőbb sajátosságát ismerteti: „Szeret-eim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent, mert Isten szeretet” (1Jn 4, 7-8). Valamennyi tanítvány arra hivatott, hogy szeressen. Szeressük az Urat (Mt 22,37; Mk 12,30; Lk 10,27), szeressük embertársainkat (Mt 22,39), hívő testvéreinket (1Jn 3,14), sőt, szeressük az ellenségeinket is (Mt 5,44; Lk 6,27)! Az igazi szeretet az Úr Jézus Krisztusban lett nyilvánvalóvá. Ő tökéletesen igaz, igazságos volt, szent és hűséges minden szavában és cselekedetében, és maradéktalanul eleget tett a szeretet törvényének.

Gyermekek sokasága éneklő: „Jézus szeret minden kicsi gyermeket”. Hiszen nem utasította-e tanítványait, hogy engedjék hozzá a gyermekeket, mert „ilyeneké az Isten országa” (Mk 10,14)? A sort vég nélkül folytathatnánk. Szerette a gazdag ifjút, aki megszomorodva távozott a felszólítást követően (Mk 10,21). Szeretettel tanúsított a megvetettek iránt. Szerette ellenségeit és üldözőit is, imádkozott értük a kereszten (Lk 23,34). De mindenekelőtt az Atyát szerette, és ezt nem rejtette véka alá (Jn 14,31). A tanítványnak először Istent kell buzgón szeretnie, és akkor tud majd helyesen szeretni másokat.

Isten szeretete, az *agapé* áldozatos, s nem érzelmős szeretet. Az akaratnak jelentős szerepe van benne, nem csupán az érzelmenek. Nem a szeretet tárgyának függvénye, hanem nagy szívből fakad. A világ nem érti ezt (Jn 1,5-10). A tanítvány célkitűzését és buzgalmát mindig a szeretetnek kell temperálnia/mérsékelnie. Az Igaz Tanítvány az igazi szeretet tökéletes példáját mutatta be.

Együttérzése

Az együttérzés és a szeretet hasonló megjelenésű, de nem teljesen ugyanaz. Tagadhatatlan, hogy a kettő összefügg. Az együttérzés – szánakozás – egyfajta belső szenvedés mások nyomorúságának tudatában, és vágy a megsegítésükre. A tanítvány nem lehet érzéketlen mások szüksége iránt. Jézus Krisztus szánakozása nagyfokú belső együttérzés volt az emberek fájdalma és szüksége iránt. Szánakozása cselekvéssel párosult. Azt mondta a sokaságra, hogy olyanok, mint „a juhok pásztor nélkül” (Mt 9,36). Szíve megindult a betegeken (Mt 14,14), az éhezőkön (Mt 15,32), a vakokon (Mt 20,34), a leprásokon (Mk 1,41) és a gyászolókon (Lk 7,13). Drámai módon cselekedett, hogy enyhítse a szenvedésüket.

A mi Istenünk együttérző Isten, szemben a pogány ill. mitológiai istennel. Neki bensőséges, személyes ügye a világban megjelenő sok szükség. A szenvedés és fájdalom iszonyú jelenetei egy bűnnel terhelt szintér termékei, és nem Annak az akarata, Aki mindent szépnek és tökéletesnek teremtett. Noha a bűn elhatalmasodott a földön, az Úr mélyen törődik a világgal. A tanítványnak is törődnie kell, és meg kell indulnia mások elesettségén. Megváltónk cselekvő életet élt a földön, és ugyanígy folytatja szerető szolgálatát a mennyben, mint Nagy Főpápunk (Zsid 4,15). Az Úr Jézus együttérez, mint ahogy senki más ezen a földön.

Imádkozása

A tanítványnak gyakran kell tanácskoznia tanítójával. Nagyon kell figyelnie. Néha utasításra kell várnia. Jelentést kell adni a szolgálatairól. Át kell tekintenie, amit tesz. Ki kell fejeznie nagyrabecsülését a kapott segítségért. Hosszan kell szemlélnie Mesterét. Ezért az imádság végig kíséri a tanítvány életét.

Urunk az imádság embere volt. „Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott” (Mk 1,35). A tanítványok megfigyelték Mesterük imaéletét. „Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: ‘Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait’” (Lk 11,1). Mivel Ő az imádkozás embere volt, tanítványai felismerték, hogy nekik is szükségük van erre. Az imádkozásra nem csak utasítást adott, hanem példát is mutatott. Imádkozott, mielőtt megkezdte nyilvános szolgálatát (Lk 5,21).

Imádkozott fontos döntések előtt (Lk 6,12-13). Haláltusájában Isten akaratát keresve esedezett (Lk 22,44). Könyörgött a tanítványaiért, hogy hajótörést ne szenvedjen a hitük (Lk 22,32). Csodálatos, hogy ezt a szolgálatát jelenleg is folytatja a mennyben, még mindig imádkozva az övéért (Zsid 7,25). Egyetlen tanítványt sem jellemzett annyira az imádkozás, mint az Úr Jézust.

Hite

A tanítvány élete hitben való járás. „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt” (Zsid 11,6). „Az igaz ember hit által él” – ez a mondat négyszer fordul elő Isten Igéjében. A hit tárgya az Úr és az Ő Igéje. Függséget jelent, Rá hagyatkozást, a tekintést, Benne való bizodalmat minden szükségben, mely összhangban van Isten Igéjével. Ez a függőség megfigyelhető az Igaz Tanítványnál. „Én önmagamtól nem tehetek semmit” (Jn 5,30).

Imádkozni tanította a tanítványait, mondván: „mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma” (Mt 6,11). Mindenért, amire szüksége volt, az Atya Istenhez fordult. Ráhagyatkozott, amikor kenyérre volt szükség a sokaság meglégítéséhez (Mt 14,19), vagy pénzre, hogy megfizesse az adót maga és Péter nevében (Mt 17,27), vagy számárcsikóra a Jeruzsálembé való bevonuláshoz (Mt 21,2). Seholy nincs feljegyezve, hogy személyes szükségét közzé tett volna, mégsem nélkülöztek, sem Ő, sem a tanítványai. Ő sohasem nyugtalankodott személyes szükségletei miatt, és arra tanította követőit, hogy ne aggódjanak a holnap felől (Mt 6,25-34). Emberekkel való találkozásai Isten által elkészített találkozások voltak, anélkül, hogy előre megbeszélte volna (Jn 4,4-7). Jövőjét Isten tervezte, s Ő biztonságosan nyugodott abban a tervben, mindig az adott napnak élve.

Befejezés

Az Úr Jézus tökéletes példája volt mindannak, amit a követőitől kért. Az Atya iránti szeretet motiválta Őt. Ez a szeretet engedelmisségében mutatkozott meg. Szolgáló lelkülete vezetői modell volt. Szeretete az Atya és az emberek iránt mindent felülmúlt. Gyengédség és együttérzés jellemezte. Szellemi hadviselést folytatott imádkozás, hit és Isten Igéje által. Mindarra, ami Ő volt, és amit Ő tett, elhívásunk van, hogy hasonlóképpen cselekedjünk.

Néha könnyű azt gondolni, hogy Ő elérhetetlen magasságban áll fölöttünk, s ezzel próbáljuk igazolni saját tétlenségünket. Ez az egyik véglet. A másik, hogy vádoljuk magunkat, amiért nincs meg bennünk *mindaz*, ami Benne volt. Ez sem visz előre. Mindazonáltal az Ő élete a tökéletes zsinórmérték, melyet nem lehet alacsonyabbra tenni. Mindaddig, amíg tudatosan igyekszünk elérni ezt a mértéket, biztosak lehetünk abban, hogy Isten kedvében járunk. Tökéletesek csak a mennyben leszünk. Viszont most kell „törekednünk” az isteni jellemvonásokra, célul kitűzve, és küzdve azok kimunkálásáért a Szellem erejében.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

JÉZUS KRISZTUS:
AZ IGAZI TANÍTVÁNY

2. LECKE

1. Jézus élete az Atya iránti engedelmességről szólt (Fil 2,8; Jn 17,4). Téged mi akadályoz az Úrnak és az Ő Igéjének való tökéletes engedelmisségben? Hogyan tudod legyőzni ezt az akadályt?
2. Mesterünk élete meggyőzően szemléltette, hogy mit jelent tanítványnak lenni. Úgy kell élnünk, ahogyan Ő élt (1Jn 2,6). E lecke tanulmányozása közben Jézus Krisztusnak, az Igazi Tanítványnak mely tulajdonsága(i) jelentett(ek) kihívást számodra, miközben Őt szolgálod, és Érte élsz?
3. A dicsőség Ura, mindenek Királya a legutolsó helyet foglalta el, amikor a földre jött (Lk 22,27; Mk 10,45). Neked milyen nehézséget jelent az alázat?

4. Olvasd el az 1Kor 13-at, különös tekintettel a 4–7. versekre! Hogyan szemléltette ezt Jézus élete, mely számodra követendő példa?

5. Mi az őszinte együttérzés, ahogy az Jézus életében megmutatkozott? Életed mely területein érzed az együttérzés hiányát mások felé?

6. Említs legalább *három* példát Jézus imaéletéből, mely olyan területeket jelöl, ahol neked szükséges hatékonyabban és intenzívebben imádkozni! Fontolj meg olyan igeverseket, mint Mk 1,35; Lk 22,32, 41-44, valamint Jn 17,1-26)!

7. Hogyan jellemezte Jézus életét a hit? Sorolj fel legalább *három* példát, amikor imádsága és cselekedete az Atya Istentől való függést fejezte ki!

8. Mondj példát életed legalább *egy* területéről, ahol hajlamos vagy az aggodalmaskodásra, ahelyett, hogy teljes bizalommal Istenre hagyatkoznál!

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

JÉZUS KRISZTUS: EGY EMBER,
AKINEK KÜLDETÉSE VAN

3. LECKE

„Itt vagyok..., hogy teljesítsem a Te akaratodat, Istenem” (Zsid 10,7; Zsolt 40,7). Jézus életének küldetése volt. Mint legkiválóbb ember, mindig tudatában volt annak, hogy miért jött. Életének sokkal magasztosabb célja volt, mint pusztán evés-ivás, adás-vevés, ültetés és építés. Ez a kárhozatra ítélt halandók útja (Lk 17,28-29). Ő ezt mondta: „Nekünk – amíg nappal van – annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat” (Jn 9,4). Mások a napi szükségletek kielégítésével foglalatostkodtak, Ő azonban azt tanácsolta tanítványainak, hogy az Isten országát keressék inkább, mint az élet hétköznapi dolgait (Lk 12,22-31). Ő ehhez a küldetéshez tartotta magát.

Őt feszítette, kényszerítette az, hogy elvégezze nagy művét a kereszten. „Keresztséggel kell azonban még megkeresztelkednem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy!” (Lk 12,50) Ez a sors volt az, amelyre állhatatosan irányította a tekintetét (Lk 9,51). Állandóan utalt rá, s így nevezte: „az Én óráam”. Nem vehették el Tőle az életét hamarabb, amikor még nem jött el az Ő órája, de amikor eljött, tudta, hogy itt van (Jn 12,23). Ekkor így kiáltott: „Kérjem azt: 'Atyám, ments meg ettől az órától engem?' De hiszen éppen ezért az óráért jöttem!” (Jn 12,27)

Halála estéjén azt mondta: „elvégeztem azt a munkát, amelyet Rám bízál, hogy elvégezzem” (Jn 17,4). A kereszten kiáltott: „Elvégeztetett!” (Jn 19,30). Olyan ember volt, aki egy küldetéssel jött, és Ő teljesítette azt a küldetést az Isten örök dicsőségére.

Célja: küldetését végrehajtani

Kétezer éve az Isten Fia átlépte az örökkévalóság küszöbét, és belépett az időbe, hogy az Emberfia legyen, Akit az Atya küldött valamennyi messiási prófécia beteljesítőjeként. A neve *Jézus* („Jahve az Üdvösség”) kifejezte testet öltésének a célját. Ő igazán *Immanuel* volt („Velünk az Isten”). „Testet alkottál nekem” – mondta a Fiú (Zsid 10,5). Ezt a testet kellett használnia az Úr Jézusnak Isten örök terve megvalósításában. Ő jött, hogy:

1. MEGSZABADÍTSON. Az Úr úgy lett bemutatva leendő tanítványainak, mint „az Isten Báránya, Aki hordozza a világ bűnét!” (Jn 1,29). „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, az elveszettet” (Lk 19,10). Jött, hogy „életét adja váltságul sokakért” (Mk 10,45). Isten rátekin-
tett a szenvedő, haldokló, pokolraítélt emberiségre, és elküldte szeretett Fiát a megmentésünkre, „aki Önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól” (Tit 2,14).
2. ELVEGYE A BŰNT. „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az Ördög munká-
it lerontsa” (1Jn 3,8). A Messiás küldetése az volt, hogy megszűnjön a vé-
tek, és eljőjön az örökké tartó igazság (Dán 9,24). Halála után megölte azt,
akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt (Zsid 2,14). Eltörölte, meg-
semmisítette a halált, és életet, halhatatlanságot hozott az evangélium vilá-
gossága által (2Tim 1,10). A bűn, a halál és az ördög teljes vereséget szenved-
ett a mi győzelmes Megváltónktól.
3. BETÖLTSE AZ ÍRÁSOKAT. A mi Urunk mindig tudatában volt annak,
hogy Isten Igéje szent, és az Írásnak megerősítést kell nyernie. Életének
minden eseményét a prófétai szó részének tulajdonította. Letartóztatását a
gonosz emberek részéről úgy tekintette, hogy szükség volt arra, mert „az
Írásoknak ...be kell teljesedniük”(Mk 14,49). Erre gondolt, mikor a keresz-
ten függve felkiáltott: „Szomjazom!” (Jn 19,28) Azt mondta, hogy tizenkét
sereg angyal áll készenlétben megszabadítására azok ellen, akik elfogták Őt.
Ám igénybevételük erkölcsileg lehetetlen volt számára. Mert „miképpen
teljesednének be akkor az Írások, hogy ennek így kell történnie?” (Mt
26,54)
4. MEGALAPÍTSA GYÜLEKEZETÉT. Az emberek között élve Jézus
mennyei küldetésének egy másik fázisát is végrehajtotta, nevezetesen a
Gyülekezet létrehozásának lefektette az alapjait. Tanítói szolgálata csúcán,
önmagát a Messiásnak, Isten Fiának nevezve így szólt: „Én ezen a köszik-
lám *építem fel* Gyülekezetemet” (Mt 16,18). Közben prédikált, tanította
és képezte tanítványait, felkészítette őket a vele való együttműködésre
az ő szellemi házában építésében. A mi Urunk letette életét sok akolból való
juháért, hogy legyenek „egy nyáj” egy pásztorral (Jn 10,14-16).

Célja: A küldetés teljesítése

Jézus soha nem szenvedett belső ürességtől, nem esett kétségbe – mely gyakori jellemzője azoknak, akik nem látják életük értelmét és célját. Az élet igazi értelmét a küldetés-tudat adja, különösen Istennel kapcsolatban, és azoknak a reali-

tásoknak a fényében, melyek időn és téren túl mutatnak. Jézus olyan ember volt, akinek szívében az örökkévalóság lakozott a szó legigazabb értelmében (Préd 3,11). Életét örökkévaló céllal élte, arra koncentrálni, hogy a földi történelem és cselekedetek milyen megítélés alá esnek majd odaát. Tudta, hogy küldetésének végrehajtása a legfontosabb. A küldetésnek ez a tudata hatalmas motiváló erő volt, és több elemet tartalmazott.

1. **FONTOSSÁGI SORREND AZ ÉLETÉBEN.** Az Úr Jézus tanította és szemléltette Isten országának elsőbbségét a hívő életében (Mt 6,33). Létét a „keressétek először Isten országát és igazságát” fölfogás szabályozta. „Mindig az Ő Atyja dolgaival foglalkozott (Lk 2,49). Üres szó soha nem hagyta el ajkát, és nem tett semmit ötletszerűen. A lehetséges cselekvési terv megfontolását nem saját vágyai vagy a nehéz következmények uralták. Minden cselekedete szolgálatának előmozdításával függött össze. Ez a küldetés adott jelentőséget bárminek, amit tett. Olyan dolgok, amik jók vagy ártalmatlanok lehetnek önmagukban, nem helyettesíthették az isteni legjobbat. Bármit, ami hátráltatta volna Őt feladata végrehajtásában, akadálnak vagy tehernek tekintett. Jézus – bár részt vett a mindennapi élet ügyeiben –, mint harcos, soha nem engedte, hogy azok behálózzák Őt (2Tim 2,3-4).
2. **ELKÖTELEZETTSÉGE AZ EMBEREK IRÁNT.** Vannak olyan emberek, akik közömbösek mások iránt, vannak, akik kihasználnak másokat, és vannak, akik törődnek másokkal. Az Úr Jézus törődött az emberekkel. Szívében viselte sorsukat. Egész élete és szolgálata összegezhető a „mások” szóban. Két illusztráció tárja elénk, hogy miképpen tekintette ő a sokaságot. „Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül” (Mt 9,36). Sírt a nép felett, amely elvetette őt: „Jeruzsálem, Jeruzsálem... hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!” (Mt 23,37). Vágyakozott azután, hogy a népet a Zsoltárok 23 szerint „füves legelőkön terelgesse”, hogy betölthesse szükségüket. El akarta őket vezetni „csendes vizekhez”, hogy helyreállítsa lelküket. Milyen gyengéd szívvel fordult mások felé!
3. **LÁTÁSA A MUNKÁSOKRÓL.** „Ekkor így szólt tanítványaihoz: 'Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába'" (Mt 9,37-38). Kötelezettsége emlékeztette az Úr Jézust a küldetésére: megkeresni, és megtartani, ami elveszett. Érzekelte munkájának sürgős voltát. Az aratnivalót nem lehet a mezőn hagyni, hogy tönkremenjen, hanem be kell gyűjteni. Akkor és most is az (volt) a gond,

hogy kevés a munkás, túl kevés ekkora mezőhöz. Az Úr látta, hogy munkások jönnek, és küldetnek ki az aratásba. A tanítványokat, mint imatársakat toborozta erre a végső betakarításra. Majd kiküldte azokat, akiket elhívott, hogy imádkozzanak az ügyért (Mt 10).

Állhatatossága: A küldetés végrehajtása

Bátor kitartás szükséges a jó teljesítményhez. Megváltónk tanított erről a könnyörgő barát és az igazságtalan bíró példázatában az imádsággal kapcsolatban (Lk 11,5-8; 18,2-7). Nagy és nemes küldetések hiúsultak meg a csüggedés miatt, a nehézségek láttán. Soha senkinek nem volt olyan nehéz feladata, mint a mi Megváltónknak. Ő azonban nem adta fel. Ezt mondta Róla a próféta: „Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön” (Ézs 42,4).

1. **ELKÖTELEZETTSÉGE.** Az Úr Jézus a meggyőződés embere volt. Mély hite volt abban, amit az Atya Isten a szívében viselt. Ő teljesen elkötelezte magát ennek a szándéknak a végrehajtására. Semmi – még a kereszt sem – állhatta útját félelmet nem ismerő elhatározásának, hogy teljesíti a küldetését. „Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg. Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. De az én Uram, az Úr megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban” (Ézs 50,5-7). Páratlan vezetőnk az eke szarvára tette a kezét, és nem fordult vissza, bármibe is került.
2. **MUNKÁJA.** Testének napjaiban az Úr Jézus ragaszkodott meggyőződéséhez. Magatartása cselekedetekben nyilvánult meg. Munkásnak tekintve Önmagát, szívós kitartással vitte véghez küldetését. „Jézus bejárta a városokat és falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget” (Mt 9,35). Majd ismét: „Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és elindultak, hogy még enni sem volt idejük”(Mk 6,31).

Olvassuk a megindító szavakat, hogy „Jézus akkor az úttól elfáradva” (Jn 4,6). Ugyanezt a kimerültséget érzékeljük, amikor Jézus egy csónakban aludt egy nagy vihar közepén (Mk 4,38). Munkája gyakran folytatódott az éjszakai órákban. Szorgalom és kemény munka – ezeket nagy betűvel írhatjuk az élete fölé annak, Aki az Igaz Tanítvány volt.

3. **ÖNZETLENSÉGE.** Jézus nem saját érdekeit tartotta szem előtt, hanem Istenre és az Ő országa dolgaira figyelt. Mások érdekét előbbre helyezte a ma-

gáénál. Krisztus magatartása példaként áll előttünk a Fil 2,5-8-ban. Önmaga megüresítése vezette a mennyből a földre, hogy bűnöző módjára meghaljon másokért. Saját jólétének háttérbe szorítása figyelhető meg a négy evangéliumon végig. Azt mondta: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania” (Lk 9,58). Mivel a sokaság nyomása időnként megakadályozta az Urat és tanítványait az evésben, földi rokonai azt mondták, hogy „magán kívül van”, megkérdőjelezve, hogy egyáltalán józan eszénél van-e (Mk 3,20-21).

De az Ő eledele azt volt, hogy Annak akaratát cselekedje, Aki elküldte Őt (Jn 4,34). Mindenről megfeledezett, és erre tanította a tanítványait is. Az Úr Jézus – mint az emberek többsége akkor és most is – szegény volt. Szegénnyé lett azért, hogy lejött közénk a földre (2Kor 8,9). A katonák a kereszt tövében sorsot vetettek *mindarra, amije volt* – a testén lévő ruhadarabokra.

Összegzés

Az Újszövetség feljegyezi mindazt, „amit Jézus tett, és tanított *kezdetől*” (Csel 1,1). Ma az Úr Jézus *folytatja* küldetésének végrehajtását az Ő népén keresztül. Befejezván az Atyától kapott küldetését, megbízza a tanítványait: „Ahogy az Atya küldött Engem, úgy küldelek Én titeket”.

A feltámadt Krisztus parancsolja nekünk: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, bemeztve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit Én parancsoltam nektek; és íme, Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,19-20). Ő folytatja a munkáját Isten népén keresztül. Így Isten „munkatársai” leszünk az Ő szellemi házában építésében (1Kor 3,9; 1Pt 2,5).

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

JÉZUS KRISZTUS: EGY EMBER,
AKINEK KÜLDETÉSE VAN

3. LECKE

1. Az alábbi igeversek szerint mi volt Jézus küldetése a földön?

Mt 16,18

Mk 14,49

Lk 19,10

2Tim 1,10

2. Mit jelent neked az, hogy látod az Urat és szándékait az életedre nézve? *Látás* alatt azt értjük, hogy tudatában vagy Isten szándékainak az életedre és a szolgálatodra vonatkozóan itt a földön, az örökkévalóság fényében. Ez késztetést is jelent arra, hogy túl láss mindennapi, közvetlen gondjaidon.
3. Mit tanít a Mt 6,33 a fontossági sorrendről, tekintettel arra, ahogy *most* élsz? Vesd össze ezt azzal, ahogyan – mint Jézus követője – élned *kellene!*

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

PRIORITÁSOK A TANÍTVÁNYSÁGBAN

4. LECKE

Az Úr Jézus követőjének figyelmét nem kerülheti el az a tény, hogy a Megváltó küldetéstudata mennyire meghatározta életének nagyszerű tetteit. Ő világosan értette, hogy mit jelent a *prioritás*. Ez nem más, mint megkülönböztetett figyelem arra, ami a *legfontosabb* a sok igény között. Jézus naponta első helyre tette azokat, amelyek Isten szempontjából elsődleges dolgok voltak. Ő tudta, hogy mik ezek, és azt is, hogy élete egyszeri lehetőség volt, és nem fogja tudni megismételni még egyszer az életét. Az élet időtartamával foglalkozó igeversék hangsúlyozzák annak rövidegét. Az Úr nem halogatta a dolgokat, mert nem volt vesztegetni való ideje, és nem szalasztott el lehetőségeket a kevésbé fontos dolgok miatt. A Prédikátor könyvének írója azt mondja, hogy „Mindennek rendelt ideje van” (Préd 3,1-8), de nincs *elég* idő arra, hogy megtegyünk minden *lehetséges* dolgot, amit szeretnénk. A bölcs ember dönt a prioritások felől, és annak megfelelően él. Az ostoba nem így tesz. A szorgalmas ember energiáját a fontos dolgok véghezvitelébe fekteti, de a lusta nem. A tanítványnak hasonlónak kell lennie Mesteréhez abban, hogy a prioritásokat bölcsen megfontolva, azokhoz tartja magát személyes döntéseiben ill. idejének felhasználásában.

Istent az első helyre

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elméd-ből. Ez az *első* és nagy parancsolat” (Mt 22,37-38). A Mk 12,30 hozzáteszi: „és teljes erődből”. Az emberi kötelezettségek ezen összegzése kijelenti, hogy mi az első. A parancs, hogy szeressük felebarátunkat, mint magunkat, ezután következik. Mind a kettő kötelesség, de az előbbi meg kell, hogy előzze az utóbbit. Ez a prioritás. „Ne legyen más istened Rajtam kívül!” (2Móz 20,3)

Semmi, aminek az ember hódol valóságosan vagy képzeletben, nem előzheti meg az egy igaz Istent. Őt illeti az elsőbbség. Ez egy prioritás. Akár Istenről beszél az ÓSZ, vagy az Úr Jézus Krisztusról az ÚSZ, úgy nevezi meg, mint aki az Első és Utolsó (Ézs 41,4 stb.). Ő a *Kezdet* és a *Vég* (Jel 22,13). Őt illeti az „elsőszülött” cím (Róm 8,29; Zsolt 98,27), mert *minden tekintetben* Ő kell, hogy az első legyen (Kol 1,18).

Ő az első az időben és az első az örökkévalóságban. Az Ő országát és annak érdekeit kell keresnünk először (Mt 6,33). Az „első zsenget” kell neki felajánlani (2Móz 13,2). Ahogy Ruskin mondta: „Aki második helyet ajánl fel Istennek, az nem ajánl fel semmit.” Sőt haragra ingereljük a Magasságot, ha nem engedjük át Neki életünkben az első helyet.

Isten prioritásaink kifejlesztése

„Isten az első” – ezt a felfogást nehéz megvalósítani annak, aki nem érti meg Isten szempontjait. Melyek Isten prioritásai? A most következő általános szempontok olyan alapelvek melyek Isten jellemében gyökereznek, és ezért szükséges, hogy irányítsák a gondolkodásunkat, amikor mérlegeljük a kötelezettségeinket és döntéseket hozunk.

1. AZ ÖRÖK PRIORITÁSA AZ IDŐLEGES ELŐTT. Isten örök Lény. Őt nem korlátozza semmilyen idő. A mi gondolkodásunk az időhöz kötődik. A következő dolgok csak az időben fontosak: földi hírnév és tisztelet, vagyongyarapítás, kényelem, városnéző utak, földi örömök, borzongató vagy romantikus érzések. A következők örök értékek: Isten Igéje (Ézs 40,8; 1Pt 1,23.25). Isten akaratának cselekvése (1Jn 2,17), a lelkek üdvössége, és az Isten országában végzett munka. A tanítványnak meg kell tanulnia, hogy az állandó nagyobb értékű, mint az időleges. „Mivel *nem* a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4,18). Egy örökre szóló befektetés megtérülése jóval felülmúlja azt, ami ideig-óráig való. Ha a maradandóság számít, arra szánjuk oda az életünket, ami örök nyereséget hoz.
2. A SZELLEMI PRIORITÁSA A TESTI ELŐTT. „Az Isten Szellem” (Jn 4,24). Mi hajlamosak vagyunk többet foglalkozni testünkkel, mint a szellemünkkel. Jézus azt mondta az asszonynak a kútnál: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne” (Jn 4,13-14). A szellemi víz fontosabb és tartósabb, mint a fizikai víz.

Ebben az életben jobb isteni cselekedetektől házat építeni, mint földi vagyont felhalmozni (1Kor 3,11-15). „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el” (Mt 24,35). Az Ő szavai szellem és élet (Jn 6,63), ellentétben az ember legjobb szavaival. Ezekből az összehasonlításokból látható, hogy a szellemi dolgok természete feljebbvalóvá teszi azokat e világ

dolgainál. Nyilvánvaló, hogy szellemi prioritásokba kell fektetnünk az életünket, amikor csak lehetőségünk van rá.

3. **AZ EMBEREK PRIORITÁSA A DOLGOK ELŐTT.** Az Úr mondott egy történetet egy gazdag emberről, aki élete során csak javakat halmozott fel. „Bolond”-nak nevezte azt az embert (Lk 12,16-21). A dolgok hanyatlásnak, romlásnak és pusztulásnak vannak kitéve. Minden, ami része jelen anyagi világunknak, elmúlik. Ezzel szemben az ember halhatatlan lélekkel teremtett. Soha nem szűnik meg létezni. Ezért kérdezte Jézus: „Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Mert mit adhat az ember váltságul lelkéért?” (Mk 8,36-37)

Az ember lelke olyan értékes, hogy Jézus az életét adta annak megmentésére. Ezt nem dolgokért tette. Azt mondta, hogy jó cselekedet tanúsítása mások iránt (egy pohár friss víz), és segítségnyújtás a bebörtönzötteknek, az éhezőknek, a szomjazóknak, a mezíteleneknek, a betegeknek és az idegéneknek, nem marad jutalom nélkül (Mt 25,35-40). Maga az Úr nagy törődést tanúsított az emberek iránt, de a dolgok jóval kevésbé foglalkoztatták. Ahol csak lehetséges, elsősorban emberekbe fektessünk be! Az Úr szerette az embereket, és használta a dolgokat. Tanítványainak is ugyanezt kell tenniük, nem pedig az ellenkezőjét.

Kötelezettségeink teljesítése

A Szentírás nem mondja azt, hogy az embernek minden idejét az Istennel való foglalkozással kell töltenie. A teremtéstől fogva az embernek feladatai voltak (1Móz 2,15). Rendelkezett kiváltságokkal és áldásokkal is. Sajnos, kiváltságait – házasság, evés-ivás, adás-vevés, ültetés és építés – arra használta, hogy kizárta Istent az első helyről (Lk 17,27-32; Mt 24,38-39). Az ember ítélete akkor jött el, amikor nem volt ideje Istenre.

Hogyan éljük napjainkat helyes egyensúlyban? Lássuk a kötelezettségek alábbi területeit a fontossági sorrendben Isten Igéje alapján:

1. **KÖTELEZETTSÉG ISTEN IRÁNT.** Általános értelemben, az Úr része kell, hogy legyen életünk minden területének. Itt azonban azzal foglalkozunk, ami a vele való bensőséges kapcsolatunkra vonatkozik. A zsoltáríró azt mondta: „Színed elé járulok, Uram” (Zsolt 27,8b). Majd: „Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez” (Zsolt 84,3). A tanítványok időt töltöttek egyedül az Úr Jézussal, ahogy Ő is időt töltött egyedül az Atyával (Mk 1,35). Gyakran aggodalmaskodunk és nyugtalankodunk jelentéktelen dolgok miatt, „pedig kevésre van szükség” (Lk 10,41-42). Tulajdonképpen

egyetlen dolog fontos igazán, s ez nem más, mint Jézus lábainál ülni, még akkor is, ha valaki tevékeny tanítvány.

2. **KÖTELEZETTSÉG ISTEN NÉPE IRÁNT.** „Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben” (Gal 6,10). Krisztus Gyülekezete a mi szellemi családunk. Isten gyermekeinek testvéreiként kell tekintenie a hívő embereket. A szellemi ajándékokat azért kapjuk, hogy építhessünk másokat a szolgálat munkájának végzésére (Ef 4,12). Pál célja az volt, hogy minden hívőt tökéletessé és éretté tegyen Krisztusban (Kol 1,28). Az Úr megkérdezte Pétert, hogy szereti-e Őt. Miután Péter háromszor felelte azt, hogy „igen”, az Úr azt mondta neki, hogy legeltesd az „Én juhaimat” (Jn 21,15-17). Figyelmeztet az Ige, hogy „Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el” (Zsid 10,25), hanem mint aktív tagjai a Testnek, szolgáljunk más hívőknek.
3. **KÖTELEZETTSÉG A KRISZTUS NÉLKÜL ÉLŐK IRÁNT.** Amikor naponta milliók vesznek el körülöttünk Krisztus nélkül, a tanítvány nem lehet közömbös. Szolgálatuk kezdetén Jézus arra hívta el a tanítványokat, hogy „emberhalászokká” legyenek (Mk 1,17; Mt 4,19). A „Nagy Parancsolat” számukra úgy hangozott, hogy menjenek el, és hirdessék az Evangéliumot minden teremtésnek. Feltámadása előtt Jézus azt ígérte nekik, hogy „tanúi lesznek” (Csel 1,8). Figyelmeztetnünk kell a hitetleneket, hogy el fognak veszni (Ez 3,18-19.33,8-11). Felelőssége tehát minden tanítványnak az, hogy folyamatosan tanúskodjék az elveszettek felé, és ne hárítsa ezt a feladatot csupán néhány hívőre.
4. **A RENDEZETT ÉLET FELELŐSSÉGE.** Vannak általános és szokásos cselekvések, amelyeket minden ember végez, s amelyek időt igényelnek. Ha bölcsen kezeljük ezeket a kötelezettségeket, nem fognak felemészteni bennünket annyira, hogy a már említett prioritások háttérbe szoruljanak. Például:
  - a) Házastárs, gyermekek, család. E legközelebbi földi hozzátartozóinknak rendkívüli elsőbbséget kell élvezniük. Elhanyagolni családi kötelezettségeinket olyan magatartás, mely „rosszabb a hitetlennél” (1Tim 5,8). Minőségi időráfordítás és krisztusi áldozatos szeretet szükséges a családban (Ef 5,25; Tit 2,4). De nyilvánvalóan Krisztus és az Ő szellemi családja, a Gyülekezet elsőbbséget élvez még a családi kötelek fölé is. Egyébként hogyan magyarázhatnánk a Lk 14,26-ot és a Lk 8,19-21-et? Némelyek, akik elutasítják ezt az egészséges tanítást, az 1Móz 2-t hozzák fel. Azt mondják, hogy a család hamarabb létezett, mint a Gyülekezet, és

ezért elsőbbséget élvez. De a Gyülekezet Isten gondolatában öröktől fogva volt (Ef 1,4; 3,10-11).

Továbbá, Pál betekintése az 1Móz 2 végső jelentésébe kinyilatkoztatja Krisztus és az Ő Gyülekezete örök kapcsolatát (Ef 5,31-32). A világ időleges természete és az Úr szolgálatára fordított rövid idő miatt Pál azt tanácsolja, hogy „akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna” (1Kor 7,29). Ez világos tanítás arról, hogy vannak nagyobb prioritások. Ne feledjük, hogy amikor a történelem ideje lejár, időleges kapcsolatok nem lesznek többé. De Krisztus Menyasszonya, Isten családja megmarad, és meg fog dicsőülni.

- b) Munkavégzés. A karrier és a munkába való temetkezés gyakrabban akadályozza Krisztus szolgálatát, mint a családi kötelezettségek. A hívő embernek hasznos munkásnak kell lennie (Kol 3,22-24), tudva azt, hogy úgy kell elvégeznie minden munkát, „mint az Úrnak”. Legyen őszinte és egyenes (Lk 3,12-14). De ha valaki a szükséges időn túl és mértéktelenül fordít időt a munkára, s ezért elhanyagolja az Úr dolgait, az vétkezik Ellené. Nekünk elsősorban az Atya dolgaival kell foglalkoznunk (Lk 2,49), és ne legyünk emberek vagy a munka rabjai (1Kor 9,23).
- c) Napi rutinfeladatok. Ezek aránytalanul sok időnként vehetik igénybe. A házimunka végzésénél fontosabb az Urat hallgatni (Lk 10,39-41), bár ez utóbbi kikerülhetetlen. Még a kényszerítő szükségégek sem adhatnak alkalmat az aggódásra (Mt 6,31). Sok hívő túlterhelt a napi feladatoktól, s így lemarad Isten dolgaiban.
- d) Pihenés és kikapcsolódás. Azoknak, akik fáradhatatlanul munkálkodtak az Ő szolgálatában, az Úr időről-időre pihenést rendelt el (Mk 6,31). Jézus gyarapodott testben és szociálisan (Lk 2,52). Bár életét vizsgálva az Evangéliumokban, nem vonhatjuk le azt a következtetést, hogy sok időt töltött volna könnyed módon, vagy naponta sportolt volna. Hasznos a jó kondíció megőrzése. A pihenés elősegítheti képességünket a neki való további szolgálatban. Azonban a kikapcsolódást is határok között kell tartani.

Helyesen dönteni

A prioritásokról szóló jól hangzó alapelveket szükséges lefordítani mindennapi cselekedetekre. Döntéseket kell hozni az isteni prioritások meghatározásában, majd azok napi megvalósításában a gyakorlati életben.

1. **IDŐKIHASZNÁLÁS.** Sok döntés a rendelkezésre álló időn múlik. Nincs időnk mindenre, amit meg lehetne tenni, vagy amit mások elvárnak tőlünk. De naponta van időnk arra, amit meg kell tennünk és amit megtehetünk. Ez

csak úgy lehetséges, ha imádkozva és odafigyelve „megvásároljuk az alkal-
makat”. Az alábbi lépések hasznosak lehetnek:

- a) Elemezd jelen időkihasználásodat, nyomon követve egy tipikus hét ese-
ményeit.
  - b) Faragd le a kevésbé fontos dolgokat, és fontold meg, hogyan hasznosít-
hatnád a felszabadult időt.
  - c) Vedd fontolóra, hogyan tudsz végezni tevékenységeket egyidejűleg, me-
lyek nem ütik egymást (evés/olvasás, biciklizés/CD hallgatás, torna/kö-
zösség, mosogatás/memorizálás).
  - d) Légy óvatos, ami az elkötelezettségeket illeti. Ha megígérsz valamit, tel-
jesítsd, de tartsd be a prioritásokat. Tanulj meg nemet mondani.
2. **FŐ DÖNTÉSI TERÜLETEK.** Prioritásaink rendszerint az alábbiakban fel-
sorolt három terület valamelyikén esnek próba alá. A dolgok helytelen rang-
sorolása e területeken gyengíti a tanítvány munkálkodását az Úr számára.
- a) Munkahely- vagy továbbtanulás-választás. Ezekben isteni fontossági
sorrend, és nem sikeres karrier alapján kell dönteni. Hogyan marad első
helyen az Úr Jézus Krisztus munkája, ha így vagy úgy döntök?
  - b) Lakóhelyválasztás. Ugyanezen az alapon kell döntést hozni, akár ugyan-
azon a településen belül történik a költözés, vagy egy távoli városba ill.
országba. Jónás nem lelkesedett azért, hogy Ninivébe menjen, de Isten-
nek ez volt az akarata számára. Egy isteni küldés fontosabb, mint a klí-
mára, a családra, a barátok közelségére stb. vonatkozó egyéni kívánság.
A szolgálati célokat és az egyéni növekedést kell szem előtt tartani.
  - c) Kapcsolatok. Ezeket nem személyes szimpátia alapján, hanem Krisztus
érdekeinek tekintetében kell értékelni. Pál inkább a zsidók, mint a pogá-
nyok közt szeretett volna munkálkodni, Isten azonban az utóbbiak apos-
tolául hívta el őt. Különösen az érzelmi érdekeket kell itt megvizsgálni az
egyres embernél. Az ÚSZ-ben a vendégszeretetet van kiemelve a kénye-
lemszeretet ellenében (Lk 14,12-13).
3. **DÖNTÉSEK ÉRTÉKELÉSE.** Amikor kritikus kérdéseket kell fontolóra
venni, fel kell vetni egy-egy döntés lehetséges következményeit. Végig fo-
gom-e vinni a befejezésig? Mennyire vesz majd ez igénybe? Ez hogy fog
beleilleni az Úrnak és az Ő szolgálatának elkötelezett életembe? A tanít-
ványság költségei egyértelműen jelentkeznek, mikor döntéseket hozunk.
Prioritásaink tettekben válnak aprópénzzé, s nem magasaróptú eszmeifutta-
tásokban.

Befejezés

Tekintsük át e fejezetben tanultakat a következő kérdés-lista segítségével.

- Minden napot azzal kezdem-e, hogy testemet újra odaszánom az Úrnak?
- Minden más érdek csak a második helyre kerül az Ő érdekeivel szemben?
- Minden döntésben az Úr érdeke az első?
- Minden kötelezettségvállalásom megfelel az Úr iránti elkötelezettségemnek?
- Minden emberi kapcsolatomon az Ő jóváhagyása van?
- Minden tevékenységem az Ő jelenlétében történik?
- Az életem minden területe az Ő uralma alatt van?

Amikor életünk véget ér itt a földön, a hívők többsége azt kívánja majd, hogy bárcsak nagyobb felelősséggel élt volna, komolyabban vette volna kötelezettségeit. Ha figyelembe vesszük, hogy Isten mennyit fektetett belénk, és Krisztus ítélőszéke előtt (2Kor 5,10) mérlegre tétetik, hogy mi mit adtunk cserébe (Mt 25,15-30; Lk 19,12-27; 16,9-13), lehet, hogy fájlalni fogjuk, amiért nem helyesen állítottuk fel a fontossági sorrendet földi életünkben. Most van itt az ideje, hogy a fontossági sorrendet felállítsuk, és ahhoz tartsuk magunkat. Akkor úgy fogunk élni, mint bölcs emberek, s nem mint bolondok.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

PRIORITÁSOK
A TANÍTVÁNYSÁGBAN

4. LECKE

Olvasd el először a Mt 6,19-34-et, azután válaszolj az alábbi kérdésekre!

1. Prioritásaink azok a dolgok, amelyeket első helyre teszünk az életünkben. Gyakran mi kerül előre a világ megítélésében (19., 25. v.)?
2. Hogyan definiálnád a „mennyei kincs” fogalmát? Állítsd szembe a mennyei kincsek előnyeit és hátrányait a földi kincsekével.

FÖLDI KINCSEK

MENNYEI KINCSEK

Előnyök

Hátrányok

Előnyök

Hátrányok

3. Mi a kapcsolat a 19. és 20. vers között?

4. A 24. vers alapján mi a fő kérdés a helyes prioritások felállításában?

A helytelen prioritások hogyan vezetnek oda, hogy csökken a munkálkodás Krisztusért (2Tim 2,4)?

5. Milyen vigasztalást és ígéreteket ad Krisztus azoknak, akik Isten prioritásait választják (33. v.)?

Mit mond Isten azokról, akiknek az anyagi szükségletek kielégítése a legfontosabb (27-30. v.)?

Mit mond nekünk Krisztus hangsúlya az evés, öltözködés és hajlék vonatkozásában a lehetséges elsőbbségi problémákról ezeken a területeken?

6. Hogyan alkalmaznád a Mt 6,31-34-et napi kötelezettségeidre, fő döntéseidben az életed irányára nézve?
7. A „mennyei kincs”-cse kapcsolatban olvasd el a Mt 25,15-30; Lk 19,12-27; 2Kor 5,10-et! Ezek közül egyet alkalmazz az életedre! Mit jelent számodra a „mennyei kincs”?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY, MINT KRISZTUS RABSZOLGÁJA

5. LECKE

„Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmes-ségre, akkor engedelmes-ségre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmes-ség szolgálai az igazságra?” (Róm 6,16). A hívő egyértelműen „Krisztus rabszolgája” (1Kor 7,22). Egykor a bűn rabszolgái voltunk (Róm 6,6). Most Isten szolgálai lettünk. Ritka az a hitelen ember, aki a bűn rabszolgájának tartja magát. Majdnem ilyen ritka, hogy egy hívő az Úr Jézus rabszolgájának tekinti magát. Pedig ez természetes következménye annak, hogy Jézus Ura és Mestere minden igaz hívőnek.

A rabszolga kifejezés többségünkben megütközést kelt. A rabszolgaság ma-gában hordozza az igazságtalanság, egy erőszakolt engedelmes-ség gondolatát, mely megalázó ember voltunkra nézve, akik Isten képére teremtettünk. Rab-szolgának lenni szinte elfogadhatatlannak tűnik. Azért idegenkedünk tőle, mert a rabszolgaság ősi intézményét már a világ jelentős részén eltörölték. Azonban lehetséges a szót más nézőpontból megközelíteni. Az ember Isten teremtenye és egy zárt rendszerben él Teremtőjének alárendelve. Nem menekülhet el. Még a pogány vallások is gyakran felismerték, hogy minden ember a hatalmas Isten foglya. Csak azokkal a választási jogokkal rendelkezünk, amelyeket a világ-egyetem erkölcsi Uralkodója helyesnek lát megadni. Az ember csak olyan mér-tékig önrendelkező, ameddig Isten engedi.

Isten rabszolgájának lenni feltétel nélküli alárendeltséget jelent Neki. Nem mást, mint meghajolni az Ő nagysága előtt, Aki mindenek Teremtője és Fenn-tartója, Aki minden tekintetben fölöttünk áll. Akár értjük, akár nem e szerep minden velejáróját, nem vallhatjuk magunkat a Király alattvalóinak, ha nem engedjük, hogy Ő uralkodjék felettünk (Lk 19,27). Egyikünknek sem megalázó önkéntes rabszolgája lenni Annak, Aki szeret minket és Önmagát adta értünk, saját életével fizetve ki a vételárat (Gal 2,20).

A rabszolga jelentése

A Biblia két szót használ annak az embernek a megjelölésére, aki az Urat szol-gálja. Az első a *diakonos*, jelentése egyszerű szolga vagy kiszolgáló. Őket álta-lában bérért alkalmazták, és bizonyos jogokkal rendelkeztek. Ez a szó a Szent-

írásban használatos, hétköznapi értelemben, illetve azokra, akik az Urat szolgálják. A szó használatos a diakónusok tisztére (1Tim 3,8; Fil 1,1). De van egy másik szó is a Bibliában azokra, akik szolgáltak – *doulos*, jelentése jobbágy vagy rabszolga. A rabszolgákat vagy vásárolták árverésen vagy leigázták, és rabul ejtették. *Nem voltak jogaik*, és nem kaptak bért. Ez a szó használatos a hívőkre, az apostolokra, sőt magára az Úr Jézusra is. Ez Isten akaratának való teljes alárendeltséget jelent.

A hívők Isten rabszolgái. „Áron vétettünk meg”, s ezért nem vagyunk többé a magunkéi (1Kor 6,20; 7,23). Jézus az árat drága vérével fizette meg (1Pt 1,18-19). A hívők megváltott emberek. A megváltás vagy a váltság gondolata nem más, mint árért megvásárolni. A megváltott embert az Úr vásárolta meg, ezért az övé. Ez magában foglalja egész lényét, minden tulajdont és minden tervét. Pénz, idő, képességek, az igazság ismerete mind Isten befektetései és kegyelmi ajándékai. Ezeket az Ő dicsőségére kell használni.

Istenfélő rabszolgák példája

Az apostolok teljesen elkötelezték magukat az Úrnak, és ezt úgy fejezték ki, hogy vállalták, hogy Krisztus rabszolgái legyenek. Pál ismételten használta önmagára ezt a megjelölést (Róm 1,1; Gal 1,10; Tit 1,1). Belevette Timóteust (Fil 1,1) és Epafrászt (Kol 4,12) ebbe a társaságba. Ő olyannyira elkötelezte magát Isten szándékainak, hogy magát „Isten foglyá”-nak nevezte. Péter ugyanehhez a csoporthoz tartozott (2Pt 1,1), Jakab úgyszintén (Jak 1,1).

Az Úr valamennyi követője ugyanerre a feladatra van kijelölve (Ef 6,6; Jel 1,1). A hívő – bár szabad – úgy tekintse magát, mint „Krisztus rabszolgája” (1Kor 7,22). Ezt a helyzetet felismerve, Krisztus rabszolgája ne viszálykodjék, hanem legyen türelmes, amikor sérelem éri (2Tim 2,24). Ha első akar lenni, akkor legyen „mindenki rabszolgája” (Mk 10,44).

Krisztus követője nem tesz mást, mint Mesterét utánozza, amikor rabszolgává lesz. Jézus felvette egy rabszolga szerepét, engedelmeskedve az Atya Istennek, és alázasosan szolgálva az embereket. Az Úr félretette az isteni dicsőség kiváltságait, és szolgai formát vett fel (Fil 2,7). Megalázta Magát, és engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszthalálig (Fil 2,8). Ennek következtében Isten felmagasztalta Őt, és adott Neki minden név fölött való nevet. A Messiásra vonatkozó ószövetségi próféciák, mint igaz tanítványt mutatják be Őt, Akinek a fülei mindig nyitva voltak Isten számára (Ézs 50,4-6; Zsolt 40,6-8).

A Mester nagy súlyt helyezett ennek az igazságnak a szemléltetésére, példát adva követőinek, amikor megmosta a lábukat (Jn 13,1-17). Vett egy törülközőt, és elvégezte egy rabszolga munkáját, majd megkérdezte tőlük, hogy értik-e a

jelentését annak, amit tett. Közölte velük, hogy – bár Ő Uruk és Mesterük volt – példát adott nekik. Azt mondta: „a rabszolga nem nagyobb Uránál”. Ő volt a Mester, aki ezt tette, követői pedig a rabszolgák. Nem voltak nagyobbak, mint Ő, és ezt nem is feltételezték magukról. Igaz, Jézus nem nevezte őket rabszolgáknak, hanem barátainak (Jn 15,14-15), de ők annak nevezték magukat, mert minden szégyenérzet nélkül azok voltak. Te készségesen elfogadod-e magadra nézve ezt a rabszolga nevet az Úr Jézussal kapcsolatban? Hajlandó lennél ennek a következményeként rabszolgaként élni?

Istenfélő rabszolgák rendeltetése

Ehhez a szerephez alapvető követelmény a Mesternek való feltétlen elkötelezettség, hűséges szolgálat, és ragaszkodás. Kiegészíthetjük még azzal, hogy hasznot hajt a Tulajdonosnak, mint a talentumok (Mt 25,14-30), és a pénz példázatában (Lk 19,11-27). Mindegyik történet az Úr elvárását mutatja be az Ő népével kapcsolatban, hogy úgy éljünk, felhasználva, amit adott, az Ő érdekeit szolgálva, növelve a hasznot számára. A haszontalan szolga az, akire az érdemtelen és a gonosz jelző illik. A jó és hű szolga az, aki rábízta Istenre magát, bölcsen befektetve, amit kapott. Egy szolga hasznosságát az bizonyítja igazán, ha túlteljesíti az alapvető kötelezettségeket. Haszontalan, ha csak a *kötelességét*, a minimális elvárásokat teljesíti (Lk 17,10).

Egy magát keresztyénnek nevező embernek alaposan meg kell fontolnia ezt, amikor mérlegeli életstílusának, prioritásainak és szolgálatának elfogadhatóságát. A többség valójában nagyon alacsony szinten él e tekintetben.

Hogyan tudhatjuk, mit kíván tőlünk az Úr ebben a szerepben? Személyesen hogyan alkalmazhatjuk ezt a mély felismerést? Többre van szükség, mint értelmi belátásra, különösen, ha hiányzik a helyreigazító tett.

Kezdhethetjük azzal, hogy leszögezzük: Isten a legcsekélyebb mértékben sem tartozik nekünk. A fordítottja igaz: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk” (JSir 3,22). Meg nem érdemelt szívesség, azaz kegyelem tárgyai vagyunk, nem pedig isteni kötelezettségeké. Ha a kegyelem talaján látjuk az Istennel való kapcsolatunkat, és megerősítjük szerető tiszteletteljes magatartásunkat, kevesebb nehézséget fog okozni helyes szerepünk elfogadása. Segít meglátni azt, hogy egyszerűen sáfárai (kezelői) vagyunk annak, amit adott nekünk, és nem a magunkéi vagyunk. Íme, így lát bennünket az Úr.

Ezért minden napot Istennek kell szentelni őszinte imádsággal, hogy hasznosak legyünk Neki azon a napon. Az számít, amit Ő akar, nem amit *mi* akarunk. A Mester rendelkezésére állni teljes mértékben, jelére és hívására figyelni – ez a jó rabszolga kötelessége.

Elgondolkozhatunk egy jó munkás vagy szolga tulajdonságain, és törekedhetünk megtestesíteni ezeket életünkben. A következőkről van szó:

1. A *haladéktalan reagálás* kérésekre vagy parancsokra egy pozitív jellemvonás, különösen ha vidám kedvvel párosul, mely nem panaszkodik.
2. A *kemény munka vagy szorgalom* kivívja bármely főnök elismerését. A lusta vagy hanyag ember átok a munkahelyen (Péld 10,26; 18,8-9; 24,30-31).
3. A *megbízhatóság* kötelesség. A Jer 48,10-ben ezt olvassuk: „Átkozott, aki az Úr dolgát hanyagul végzi.” Az Úrnak végzett gondatlan vagy gyenge szolgálat sérti Őt.
4. Az *ügyesség vagy hozzáértés* fontos eleme annak, amit csinálunk. Légy „olyan munkás, aki nem vall szégyent” (2Tim 2,15).
5. A *hűség* ritka erény lett, de a munkaadóikhoz hű munkások alkotják bármely közösség gerincét. Szükséges, hogy hűek legyünk Krisztushoz, a gyülekezethez, ahol közösségünk van, és a szolgatársainkhoz. Az ÓSZ elkötelezett rabszolgája soha nem akarta elhagyni urát (2Móz 21,5-6; 5Móz 15,17), még akkor sem, ha megtehetette volna.
6. A *figyelmes* szolgáknak nem kell folyton mondani, hogy mi a tennivaló. Látják a szükségét, és késlekedés nélkül teszik a dolgukat. A szolga keresi a szolgálat lehetőségeit.
7. Az *együtműködés másokkal* kötelező a csoporton belül. Azok, akik hamar megbántódnak, kritizálnak, panaszkodnak vagy vitatkoznak, sohasem eléghetők ki. Bárhol vannak, bajt okoznak, ahelyett, hogy segítenének a megoldásban. Ha nem változnak, ajánlatos megszabadulni tőlük a csoport békessége és egysége érdekében.

Az istenfélő, szent élet akadályai

Nem lesz istenfélő rabszolga az a hívő, aki megalázónak vagy kényelmetlennek találja ezt a szerepet. Az ilyen embert sokkal inkább egyéni jogai, önmaga kiteljesedése, saját érdekei foglalkoztatják, hogynem Isten dicsőségének a keresése. El tudjuk-e fogadni szerepünket örömmel, mély hálából az iránt, akinek mindent köszönhetünk? A Krisztus iránti szeretet elvezet-e minket a szükséges áldozatos életre? Az istenfélő élet bármely területén mély és őszinte hitre kell alaponunk. Elhisszük-e, amit Isten Igéje mond az elhívásunkról? Egy felszínes hit, mely egyetért az igazsággal anélkül, hogy személyesen alkalmazná azt, soha nem vezet istenfélő szolgálathoz. Ha megelégszünk a keresztyén élet külső formáival, mint a templomba járás és általában erkölcsös élet, akkor soha nem fogunk e fölé emelkedni. Ha Krisztus megér bármit, nem ér-e meg mindent?

Egy rabszolga szerepe alázatot és alárendeltséget kíván a tényleges feljebbvaló iránt. Ezek olyan tulajdonságok, melyek nem népszerűek manapság. Elterjedt a függetlenség és a taníthatatlanság köntösébe burkolt büszkeség. Kevesen azonosulnak az Úr Jézus felhívásával: „Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázas” (Mt 11,29). Sokan akarnak parancsokat osztogatni azok közül, akik soha nem tanultak meg parancsot teljesíteni. Ők nem elég fegyelmezettek ahhoz, hogy katonák legyenek. Azt tanítják az embereknek, hogy az alá-fölérendeltség alacsonyabbrendűséget jelent, és tiszteletünk vagy jogaink elvesztését. Ezt a tanítást kiterjesztik még a kisgyermekekre is.

A felszín alatt rejtőző igazság egyszerűen az, hogy ha valakinél *hiányzik* a Krisztus iránti mély elkötelezettség, és életének valóságos odaszentelése, az soha nem fogadja majd el a rabszolga státuszt. Még azoknak is, akik elfogadják ezt a rendeltetést, naponta szükséges javítani a szerepükön, és hasznosabbá válni. Kell, hogy keressék a másoknak való szolgálat lehetőségeit az ő nevében.

Kötelessége-e Krisztus Gyülekezetének az, hogy kielégítse a gyenge és testi hívők igényeit, hogy boldoggá tegye *őket*? Vagy csak azt hirdesse, amit azok hallani akarnak? Olvasd el a 2Tim 4,3-at erről. Összhangban van-e ez azzal a szellemisséggel, amiről Pál ír az 1Kor 9,12-ben, aki nem volt hajlandó érvényt szerezni törvényes jogainak, csakhogy előmozdítsa az evangéliumot? A Lk 17,7-10 mutatja be az igaz szolga helyes magatartását, aki nem követel jogokat, nem vár köszönetet, hanem hűségesen szolgál.

Végül, azt mondja, hogy ő méltatlan szolga, mert csak azt tette, amit tennie kellett. Ez fényérvnyire van a jelen kor magatartásától. Ma a hívők azt várják, hogy csodálják, tiszteljék, elismerjék, megerősítsék őket, és kikérjék a véleményüket. Ez kétségkívül hatékony mások irányítására (vagy manipulálására) az ember saját céljai érdekében. Krisztus szolgálja azonban nem keres, és nem vár el ilyen hízelgő bánásmódot. Szeretetből fakadó szolgálatunk Krisztusnak, és nem embereknek szól.

A Krisztusért végzett szolgálat jutalma

Miért akarna bárki is Krisztus szolgálja lenni? Sokan azt gondolják, hogy elég azt mondani, „elfogadtam Krisztust”, és ezzel biztosítva van az örök életük a mennyben. Ettől kezdve szabadon élhetnek tetszésük szerint, megszerezve, amit csak ki tudnak kaparni a maguk számára. Övék minden itt, és a menny is – *mindkét* világ legjava. Hogy mennyire hamis ez a gondolkodás, azt mutatják az Úr szavai a Jn 12,25-ben és a Lk 9,24-ben. Krisztusért élni itt és most, azt jelen-

ti, hogy meg vagy mentve. A másnak élni azt jelenti, hogy elveszíted az életed. Jól gondold ezt végig.

A hívő jelen cselekedeteiből építi örökkévaló otthonát (1Kor 3,11-15). A cselekedetei értékesek lehetnek, mint az arany Isten előtt, de lehet csupán fa, széna és pozdorja. Gyűjthet kincset a mennyben (Mt 6,20; 19,21), növelve mennyei jutalmát olyan cselekedetekkel, mint egy pohár víz adása, melyet az Úr nevében tettünk (Mk 9,41). Ugyanaz az igeszakasz, mely felhívja a figyelmet saját életünk és szolgálatunk értékelésére, hangsúlyozza a legerősebb motivációt – szerető tiszteletet az Úr iránt (2Kor 5,10.14-15).

Péter kíváncsi volt, hogy ha valaki mindent elhagyott az Úr szolgálatáért, milyen jutalma lesz. Az Úr biztosította őt, hogy nem csak százszor annyit fog kapni a *jelenvaló életben*, hanem sokkal többet az örökkévalóságban (Mk 10,28-30). Mit gondolsz, megéri Krisztus hú és bölcs szolgájának lenni (Mt 24,45-47)?

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNY MINT
KRISZTUS RABSZOLGÁJA

5. LECKE

1. Az ÚSZ sok személyt említ, aki magát Krisztus rabszolgájának tekintette. Ők hogyan élték meg ennek valóságát ?
2. Olvasd el a Fil 2,3-11-et és a Jn 13,1-17-et. A rabszolga milyen jellemzőit tárja itt elénk Jézus?
3. Pál emlékeztet arra, hogy „áron vétettetek meg”, s ezért Krisztus rabszolgái vagytok (1Kor 7,22-23). Gondold végig, mit jelent Krisztus rabszolgájának lenni! Írd le gondolataidat ezzel kapcsolatban! Lapozz vissza, és utalj a 4. lecke végén felsorolt jegyzékre a gyakorlati alkalmazás terén!
4. A dicsőség Ura lemondott „jogairól”, és isteni kiváltságai élvezetéről, mikor megalázta magát, és szolgálai formát vett fel (Fil 2,6-7). Te milyen „jogokat” vagy önérdeket táplálsz, amelyek akadályozhatnak abban, hogy teljes szívvel odaadd magadat Isten szolgálatára? Milyen konkrét lépések szükségesek eme akadályok legyőzésére?

5. Nem kevés azon hívők száma, akik előtt ismeretlen a Krisztus ítélőszékének tana (2Kor 5, 10). Pedig többek közt a Mt 6,20; 19,21; Mk 10,28-30; 1Kor 3,14; Zsid 6,10; 2Pt 1,11 tanít erről. Igazságosnak tartanád Isten részéről, ha *nem* ismerné el sajátos módon az odaszánt, áldozatos életet itt a földön? Ennek milyen gyakorlati hatással *kellene* lennie mindennapi életedre? Tovább növelné-e a Jézus iránti szeretet erős motivációját (2Kor 5,14-15)?

6. Teljes őszinteséggel valld meg, hogy ez a tanítás zavar-e vagy sért-e téged valamilyen módon?! Akkor mi a válasz számodra?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY
ISTEN ISKOLÁJÁBAN

6. LECKE

Tanítvánnyá tenni azt jelenti, hogy megtanítani másokat az Úr valamennyi parancsának megtartására. Ezért a tanítványság egy tanulási folyamatot feltételez. A tanítvány, mint hallgató először figyel, azután megtartja, majd gyakorolja a tanultakat. El kell gondolkodni a Mester útjain, melyek gyakran rejtélyesek. Vannak válsághelyzetek, próbák, a közelebb kerülés időszakai és vannak kudarcok. Az Úr tanítványai gyakran megütköznek az Ő tanításán (Mt 13,54; Mk 10,26), az Ő útjain (Mk 5,42; 6,2), képességén (Mk 7,37). Ismételten drága dolgokat mondott nekik, s ők nem értették (Jn 8,43; Mt 15,16). Sok csodája ellenére restek voltak hinni (Lk 24,25; Mk 16,14). Mint ahogy az ÓSZ népe nem ismerte az Úr útjait, se nem követte utasításait, úgy gyakran a tanítványok sem értették az Úr útjait, mikor mentek utána.

Mi most abban a képésben részesülünk, hogy megismerjük az Ő útait, és készüljünk a Vele való örök közösségre. Ha „örök távlat”-ból látjuk az életünket, akkor ez segít abban, hogy ne tulajdonítsunk túl nagy jelentőséget az adott körülményeknek, melyek lehetnek olykor nehezek. A jellem kiformalása az örökkévalóságra nyilvánvalóan része Isten céljának földi életünkre vonatkozóan.

A tanító

Isten iskolájában Ő a Nagy Tanító, a Mester, Aki a Kezdet és a Vég, az Első és az Utolsó, az Alfa és az Ómega. Nála jobb vagy bölcsebb *tanítója* nem volt egyetlen tanulóknak sem, hiszen ki az, aki kioktathatná Őt bármilyen dologban is (1Kor 2,16)? Mikor az Úr vizsgáztatja Jóbot, ezt a kérdést nagyon jól kifejti (Jób 38). Bizonyára meglepődnek a mennyei seregek azon, hogy Isten bűnös teremtménye, az ember azt gondolja, hogy vitába szállhat Istennel, és felülmúlhatja bölcsességben azt, aki mindentudó.

Isten az Ő szolgálója, Mózes által tanította Izráelt. Az Ő gondviselésének megnyilvánulásai egyértelműek voltak az ősatyák körében, és gyakran beszélt velük közvetlen kinyilatkoztatásban, álomban és látásokban. A zsoltáriró felkiáltva kérte, hogy taníttassék az Úr útjaira (Zsolt 25,4.8-9.12; 27,11). Isten, a

nagy Tanító, az Ő Igéjén keresztül adja utasításait (Zsolt 119). Az élet a tantee-rem. A tanítvány a tanuló. Isten a Tanító (1Tesz 4,9).

„Tanító” – igen gyakran szólították így az Úr Jézust, használva a *didaskalos* közismert szót. Ez volt az egyik legnagyobb feladata. Bárhol járt – hajóban, hegyen, sokaság előtt, vagy a Tizenkettővel –, Ő volt a legfőbb Tanító. Sok esetben adták Neki a megtisztelő *rabbi* címet, mely azt jelenti: „mesterem” s amelyet akkor és ma is használnak zsidó vallási vezetők megszólítására. Jézus tanítványai ezt a hivatalosabb megszólítást használták, ld. Jn 1,38; 3,2; 4,31; 9,2; 11,8, még Júdás, az áruló is az utolsó pillanatig (Mt 26,25; 26,49).

A legtiszteleteljesebb címet, a *rabboni-t* („nagy mesterem”) rendszerint a kormányzó tanács (Szanhedrin) elnökére alkalmazták, amennyiben ő a nagyra becsült Hillel leszármazottja volt. Ezzel a megszólítással illette a mi Urunkat a vak Bartimeus (Mk 10,47-51) és Mária Magdaléna (Jn 20,16). Meg kell állnunk és elgondolkozni azon a tényen, hogy csupán egy valamikor démonoktól megszállott asszony és egy vak ember az a két személy, akik az Úr Jézust, mint Tanítót a tisztelet legmagasabb fokára emelték. A legnagyobb tanító mindig maga az Úr, aki hívott mindeneket: „Vegyétek magatokra az én igámat, és *tanuljátok meg...*” (Mt 11,29).

A tantárgyak

Gyakran hallani ezt a kijelentést: „Tudom, hogy Isten tanítani akar nekem valamit, de hogy mit, azt nem tudom”. Mint minden más tanulási folyamat esetén, jó, ha ismerjük a felvett tantárgyakat. Mit akar elsajátíttatni velünk a Nagy Tanító?

1. ÖNMAGÁRÓL. A hit főtárgya Isten maga. Panaszkodott, hogy még az ökör és a szamár is ismeri a gazdáját, de Izráel népe nem ismeri az ő Istenét (Ézs 1,3). Pál apostolt szolgálata során ez a cél vezette: „hogy megismerjem Őt” (Fil 3,10). Embernek nem lehet nagyobb dicsősége annál, hogy ha ismeri Istent (Jer 9,23). Ő tanítja meg nekünk az Úr félelmét (Zsolt 45,5), az Úr útjait (Zsolt 51,15), az Úr Igéjét (Zsolt 119,12.26.64.68) és az Ő akarata teljesítésének szükségességét (Zsolt 143,10). Tudnunk kell, mit jelent az, hogy olyan Mesterünk van, Aki mindenható, mindentudó, mindenütt jelenlévő; Valaki, Aki igazán szent, igaz, igazságos, hűséges, elegendő, szerető és kegyelmes. Valaki, Aki végtelen, önmagában létező, szuverén és minden képzeletet felülmúl. A Biblia tanulmányozásának fő célja Isten megismerése. Naponta azt a célt kell kitűznünk, hogy többet megismerjünk Belőle, ideértve a tapasztalat útján szerzett ismeretet is.

2. JÉZUS KRISZTUS KÖZPONTI SZEREPÉRŐL. Tetszett Istennek, hogy teljességgel az Úr Jézus Krisztusban jelentse ki magát (Kol 1,19; 2,9). Adott neki olyan nevet, amely minden név fölött való, ezért minden térdnek meg kell hajolnia Előtte, és minden nyelv vallja, hogy Ő az Úr (Fil 2,9-11). Isten az ítéletet egészen az Ő kezébe adta (Jn 5,22). Mindenben Krisztusnak kell az elsőnek lenni (Kol 1,18). Ő Úr mindenek felett, központi szerepe van az időben és örökkévalóságban, és életük középpontjának kell lennie azoknak, akik felismerték, hogy Őbenne teljesekek (Kol 2,10). „Krisztus a mi életünk” (Kol 3,4). Megmentett bennünket; nem azért, hogy egyéni kiteljesedésben keressük a megelégedettséget, hanem, hogy Őt dicsőítsük. Erre teremtett minket. Az örökkévalóság kitárul előttünk, miközben naponta kitartóan törekszünk az Úr Jézus Krisztus kimeríthetetlen gazdagságának egyre jobb megismerésére. Ennek tanulása történik most, amikor Őt ültetjük életünk trónjára.

3. RÓLUNK, EMBEREKRŐL. Szükséges felismernünk azt a hatalmas értéket, amit Isten belénk helyezett. Az Ő képére teremtettünk erkölcsi és szellemi értelemben (1Móz 1,27; 5,1; 9,6). „Örök szeretettel szerettelek” – hangzik felénk (Jer 31,3). Szeretete oly nagy volt irántunk, hogy egyszülött Fiát adta értünk (Jn 3,16). A Fia annyira szeretett minket, hogy feláldozta Magát értünk (Gal 2,20; Ef 2,4; 5,2), vállalva még a kereszthalált is (Fil 2,7-8). Egyetlen lélek a Bárány vérébe kerül. Ez tesz minket, embereket olyan értékessé.

Ami testünket, a bűn által megromlott természetünket, önkaratunkat illeti, az egy más lecke. Ne a testben bizakodjunk (Fil 3,3), és ne támaszkodjunk önmagunkra semmilyen módon (2Kor 1,9). „Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága” (1Pt 1,24). A zsoltáros fohász-kodik Istenhez, hogy adja tudtára, milyen törékeny és milyen múlandó az élet (Zsolt 39,5). „A test nem használ semmit” (Jn 6,63). A gyenge, bűnös és gyarló embernek szól az ige, hogy „Akik...test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt” (Róm 8,8). Elengedhetetlenül fontos, hogy az ember megtanulja: Istenre hagyatkozzék, s ne önmagára! Istenre támaszkodni, és ne a maga értelmére (Péld 3,5).

Az a rendeltetésünk, hogy az Ő Fia képére formálódjunk (Róm 8,29). Mindaz beépül a mi életünkbe, ami az Ő jellemének része. Törekvünk az, hogy szemléljük a hozzáállását a dolgokhoz, érzékeljük az Ő prioritásait, utánozzuk másokkal való kapcsolatait, figyelmet fordítunk az emberekre és az ő szükségégeikre, ahogyan Ő tette. Elfogadjuk az Ő gondolkodásának és cselekvésének alapelveit, helyzetekre való reagálását és beszédmódját. Növekedni akarunk a szeretetben, mely a leghangsúlyosabb keresztyén erény. Szüksé-

ges, hogy törekedjünk engedelmességre, alázatra, hitre, buzgóságra, türelemre, kedvességre és szentségre. Az igazi jellem Krisztushoz hasonlónak lenni. Hitünket ki akarjuk egészíteni az Isten által megkívánt valamennyi erőnnel (2Pt 1,5-7).

A cél

Isten gyermeke az örökkévalóságra tanul, nem átmeneti időre. Ő az örök múltban már gondolt ránk, kiválasztva bennünket Krisztusban a világ alapjainak megvettése előtt (Ef 1,4). Eleve elrendelt minket, hogy Isten gyermekei és örökösei legyünk (Ef 1,4; Róm 8,17). Mi vagyunk iskolapéldái Isten kegyelmének, hogy ismert legyen az Ő sokféle bölcsessége a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt (Ef 3,10). Az Úrnak örök terve van velünk. Bevon az „élet háza” építésébe itt, örök jövőnk fényében (1Kor 3,11-15). Eljövendő megbízásaink jelen sáfárságunk függvényei (Lk 19,17-19). Arra készülünk, hogy angyalokat ítéljünk majd (1Kor 6,3). Az Örök Isten jelenlétében leszünk, Őt imádva mindörökké (Jel 5,7-14). Ezért Isten iskolájának célkitűzése felkészíteni az Övéit az örökkévalóságra.

Istennek velünk kapcsolatos gondolatait lehetetlen felsorolni, mert nincsen azoknak száma (Zsolt 40,6). Halljuk az Ő hangját: „Ezen az úton járjatok” (Ézs 30,21). „Az Úr irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik Neki” (Zsolt 37,23). Istennek terve van az életünkkel, és dicsőséges dolog keresni és megélni annak a tervnek a részleteit.

A fegyelmezés

1. TAPASZTALATI. A tanulás túl kell, hogy menjen az ismeretek felhalmozásán. Egyes leckéket nem lehet csak könyvből megtanulni, még ha a Bibliáról van is szó. Ezeket emberi érzékeléssel, tapasztalat útján kell elsajátítani. A „tapasztalat” itt nem szubjektív érzésként értendő, hanem „egy esemény vagy események átélése” összefüggésében. A görög *paideia* szót a mi nyelvünkre *fegyelmezés* vagy *nevelés* szóval fordítják. A „gyermek” szótöböl származik, és gyermeknevelésre utal, de tanítványok oktatására is használatos (Csel 22,3; 7,22). Régen a zsidó gyermekeknek tanították a Szentírást, a kívánatos erkölcsi és intellektuális ismereteket és magatartást. Néha ez testi fenyítést is jelentett, melynek eszköze a „bot” volt (Péld 22,15; 23,13-14). Érdekes, hogy ugyanezt a szót „fenyítés”-nek is fordítják, és a mi Urunk kínzásaira utal fizikai értelemben (Lk 23,16.22) és átvitt értelemben a hívők fegyelmezésére az Úr által (Zsid 12,5-11).

A szigorú fegyelmezés része nevelésünknek Isten részéről, és nagyrészt az élet osztálytermében zajlik. A tapasztalat soha nem írhatja felül a Szentírásban közölt igazságot, de szemléltetheti, és gyakorlativá teheti annak tanításait.

2. JAVÍTÓ. Ezt a szót a Tit 2,12-13, 1Tim 1,20, 2Tim 2,25 és 3,16 igehelyeken „tanít” ill. „nevel” szónak fordítják – utalva a szükséges fegyelmezésre. Az említett legutolsó igeszakaszban az „igazságban való nevelés”-nek fordítják, és értelmezhetjük az „igazságban való fegyelmezés”-nek is. A fegyelmezés vagy fenyítés az Úr szeretetének a jele, és nekünk, mint fiainak a növekedésünket szolgálja (Zsid 12,6-7). A hangsúly a helyes magatartás kialakításának ösztönzésén van, ami a fegyelmezés hasznát illeti. Ezért van szükség a fegyelmezésre. E nevelés eredménye az, hogy „az igazság békeséges gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa” (Zsid 12,11). Fogékonyak kell lennünk. Akik nem fogadják el az intést, azokat nem tünteti fel kedvező színben az Ige (Zsolt 50,17; Péld 1,7; 5,12; 13,1). Olyanok, mint az öszvér, mely makacsságáról ismert (Zsolt 32,9). Isten türelmét ezekkel az emberekkel a Jer 32,33 és 35,13 hangsúlyozza, az Ézs 50,4-7 viszont bemutatja az eljövendő Messiást, mint igaz tanítványt, aki mindenkinél jobban felkészült az Istennek való teljes engedelmességre. „Az Úr Isten megnyitotta füleimet, és én nem voltam engedetlen, se nem fordultam vissza.” Ez a magatartás alapfeltétele a szellemi tanulsnak. Engedelmeskedni *akarsz* Istennek. Ezért *akarsz* tanulni, s nem csupán tudományos vagy személyes érdeklődésből. Nem sok hívőt vezérel ez a cél a tanulásban. Sőt, kevés bibliatanító nevezhető jó októnak Isten nézőpontjából. Vegyük hozzá ehhez, amit az Úr Jézus a leendő tanítványoknak javasol: „Vegyétek magatokra az Én igámat, és tanuljátok meg *Tőlem*, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű” (Mt 11,29). Ha nincs vágy benned arra, hogy magadra végy egy igát, és nem érzed annak szükségét, hogy alázatos légy Isten és emberek előtt, akkor *nem* leszel szellemi tanuló.

Sok tanítás elhangzik, ami túl bonyolult az egyszerű gondolkodású hétköznapi ember számára. A Tanítómester jellemző módon egyszerűen fejezte ki még a legmélyebb gondolatokat is. Ez az egyik oka annak, hogy hétköznapi emberek örömmel hallgatták Őt. Megértették, amit mondott – legalábbis bizonyos mértékig –, szemben a képzetebb rabbik tanításával. Azok, akik el vannak telve magukkal, gyakran kortársaik jóváhagyását keresve írnak és mondanak valamit, nem pedig azzal a segítő szándékkal, hogy a hétköznapi emberrel megismertessék Istent. Hogyan szól Isten a tanulatlanokhoz? „Ez a parancs, az a parancs, ez a szabály, az a szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi” (Ézs 28,10). Az Úr Jézus néha elhallgatott bizonyos tanítást, tekintettel a hallgatók befogadó-

készségére. „Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni” (Jn 16,12). Ha valaki „rest a hallásra”, az Úr adhat *tejet* az Igéből, holott valójában szilárdabb eledelt szeretne adni (Zsid 5,11-14).

A felfogás, alkalmazás, és az isteni alapelvek szerint élés problémáját magyarázzák az alábbi megfigyelések:

- a) Amit mondanak, azt nem mindig *hallják meg*.
- b) Amit hallanak, azt nem mindig *értik*.
- c) Amit értenek, azzal nem mindig *értenek egyet*.
- d) Amivel egyetértenek, azt nem mindig *teszik*.
- e) Amit tesznek, azt nem mindig *folytatják*.

Isten Szellemének elsődleges eszköze az Ige a hívő szellemi átformálásában. Mégis nyilvánvaló, hogy egy átlag hívő, amikor hallgatja az üzenetet, kevés benne a szándék vagy egyáltalán nincs is arra, hogy meghallja az igazságokat, és alkalmazza azt személyes életében. Ő egy hallgató, nem tanuló, aki próbál Istenre figyelni. Ez a hozzáállás folytatódik a Biblia egyéni olvasásában. Egy elenyésző kisebbség profitál az Ige fölött való következetes elcsendesesedből, mikor is tisztán és pontosan lehet hallani Isten hangját. A többség a „betű látja”, ahogy valaki fogalmazott. Ők *információt* és *tényeket* fogadnak be. A jól ismert igazságokkal egyetértenek. Ismétlik az ismerős dolgokat. Eleget tesznek bibliaolvasási kötelezettségüknek, de bezárják anélkül, hogy szellemileg megérintette volna őket. Lényegében semmi olyat nem tanultak, ami hatással lenne az életükre *ma*. Tulajdonképpen nem számítottak ennek a bekövetkezésére, és nem is történt meg. Lehet, hogy senki nem segített nekik, hogy kifejlesszék magukban ezt a képességet. Egy szellemi segítő bizonyára tehetne azért, hogy ez naponta megtörténjék. A tanulási folyamatnak öt fő eleme van.

Hogyan tanulunk Isten iskolájában?

1. MEGHALLÁSSAL. Ezt a megszívlelés szándékával kell tenni. Az Úr gyakran mondta azt, hogy „ezeket a beszédeket vegyétek fületekbe”. Vagy más helyen: „Akinek van füle a hallásra, hallja.” Megfedtte őket, ha a fülük rest volt a hallásra (Mt 13,15). Ha nem hallgatjuk figyelmesen Isten Igéjét, vagy nem halljuk meg azt, mikor az írott Igén elmélkedünk, akkor nagyon keveset tanulunk abból. Akiknek „van fülük, de nem hallanak”, arra ítéltetnek, hogy tudatlanok legyenek (Zsolt 115,6; 135,17), és eltompuljanak (Ézs 6,10), amiért nem akartak odafigyelni.
2. MEGFIGYELÉSSSEL. A tanítványok mindig figyelték az Urat. Egy alkalommal, amikor imádság közben figyelték Őt, kérték, hogy tanítsa őket

imádkozni (Lk 11,1). Számukra az Úr Jézus példája volt a modell, és nekünk is erre van szükségünk (1Jn 2,6). A legkritikusabb helyzetekben jó feltenni magunkban a kérdést: „Mit tenne Ő?” Meg fogjuk tudni ezt, ha megjegyezzük, mit tett Ő hasonló helyzetben. Ezért kell korán felkelnünk, hogy imádkozzunk ellenségeinkért. Ezért kell Tőle való függésben élnünk, és egyszerű életvitelt folytatnunk. Ezért kell hirdetnünk az Úr nevét másoknak. Ha nem figyeljük meg, milyen követendő példát adott Ő, elutasítjuk a tanulást.

3. **ELMÉLKEDÉSSSEL.** Ma nagymértékben elveszítettük az elmélkedés művészetét. A tevékenységek állandó özöne, a televízió, rádió, zene, értelmetlen zajongás és láрма megfosztja a hívő embert attól, hogy az Úrra gondoljon. A zsoltáriró elmélkedés közben „lobbant lánggra” (Zsolt 39,4). A tanulás nem csak olvasás vagy megfigyelés által történik. Időt kell szánunk a kiértékelésre, ill. rendbetevésre. Kiértékelés során olyan megtapasztalásaink lesznek, mint a felismerés, megértés, értelmezés. Többféle dolog összefüggéseit felismerjük (szintézis). Problémamegoldók leszünk, mely egy magasabb fokú felfogás egyik formája. Isten elmélkedésre szólít fel, hogy – mint tanítványok – tanuljunk (Józs 1,8; Zsolt 1,2; 63,7; 77,13). Aki nem hajlandó elgondolkodni, annak elméjében nem maradnak meg a legmélyebb tanítások, vagy elfojtja azokat szakadatlan tevékenykedéssel és társadalmi élettel.
4. **CSELEKVÉSSEL.** Az igazi tanulás egyfajta elkötelezettséget jelent a tanulnivaló iránt. Isten nem azért oktat minket, hogy csak megfigyeljünk vagy kritizáljunk. A tanultakat a gyakorlatban alkalmazni kell. Ez Pál leveleinek jellemző rendje. Az Úr gyakorolta mindazt, amit tanított (Csel 1,1). Arra hívott el, hogy mi is hasonlóképpen tegyünk. Akik az Igének hallgatói, de nem cselekvői, ugyanazon Ige által ítéltetnek el (Jak 1,22). Ez önáltatás. Tanítás, melyhez nem társul gyakorlati képzés – ellenkezik az isteni mintával. A tanítvánnyá tétel egyaránt jelent elméleti és gyakorlati oktatást. Isten iskolája a Mestertanító vezetése alatt ezért bevonja a tanítványokat Isten Igéjének hallgatásába, az Úr Jézus, valamint istenfélő vezetők és érett keresztyének – mint követendő modellek – megfigyelésébe. Az elmélkedés a napi leckék átisméltése révén valósul meg. A jó tanításhoz nélkülözhetetlen az ismétlés. Nyilvánvaló, hogy ez nem korlátlan. A tanítványnak törekednie kell a tanulásra (Péld 4,13; 8,33; 23,23). Egy tanuló engedelmeskedik tanítói szavának, és odahajtja fülét azok utasításaira (Péld 5,1). Mennyivel inkább elengedhetetlen az, hogy a tanítvány a Nagy Tanítóra hallgasson!
5. **NEVELÉS ÁLTAL.** Mit taníthat nekünk az Úr tapasztalati úton? Várható, hogy kitesz bennünket Isten Igéje nagy igazságainak azok életünkre gyako-

rolt hatásai miatt. Ne várjunk olyan leckéket, melyek ellenkeznek az Igével. Isten nem akarja, hogy félretegyük az Ő Igéjét, miközben tapasztalatok által tanít minket. Tanulnunk kell Isten útjait (Mt 22,16; Lk 20,21). Meg kell tanulnunk mindent, amit Jézus parancsolt. Isten szándéka az, hogy belénk plántálja Jézus jellemvonásait. Megtanít szeretni (1Tesz 4,9). Ez a legnagyobb keresztyén erény (1Kor 13,13). Engedelmességre tanít (1Sám 15,22). Különbözik hogy is tisztelhetnénk Őt, vagy utasíthatnánk másokat? Megtanít hinni, mert hit nélkül nem lehetünk kedvesek Isten előtt (Zsid 11,6). Megtanít remélni, mert a reménység Isten ígéretein nyugszik (Róm 8,20-25). Megtanít a kegyességre (1Tim 6,2-3), mert Isten Fia hasonlatosságára kell elváltoznunk. Megtanít buzgóságra, mert ez magával ragad másokat, és Megváltónkat követjük ebben (2Kor 9,2; Jn 2,17). Megtanít az Úr gondviselésére bízni magunkat a legnagyobb szükség idején (2Kor 12,9). Megmutatja, hogy szükséges feladni saját akaratunkat, halálba adni az énünket, mert „ha búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad” (Jn 12,24). Odavisz a kereszthez, és rábeszél, hogy vegyük fel azt, és kövessük Őt (Lk 9,23; Mk 10,21; Mt 10,38). Megtanítja, hogy a megaláztatás megelőzi a megdicsőülést Isten rendje szerint (Fil 2,5-9). Megmutatja, hogy a földi edény el kell törjön először, hogy azután fényt árásson (Bír 7,20). Az alabástrom üvegsét össze kell törni, mielőtt kiárad abból az értékes parfümillet (Mk 14,3). Ez a kereszt útja.

BEFEJEZÉS

Mi e lecke fő célja? Az, hogy jobb rálátást adjon az átélt megtapasztalásokra Isten örök céljai nézőpontjából. Szükséges túllátni jelen körülményeinken. Ha Krisztus képéhez hasonlóvá formáltatunk, akkor a jellemformálás nagyon fontos abban, ami történik. Egyes hívők leckéi eltérhetnek a többiekétől, attól függően, hogy kinek-kinek mit kell megtanulnia, milyen változásokat kell elérnie. Isten vigasztal és bátorít, amikor erre van szükség, és nagy szeretetét, együttérzését közli velünk.

A Szent Szellem a Segítő. Tudnunk kell, hogy Isten szüntelen segíteni akar nekünk. Az Úr Jézus a Nagy Főpap, Aki folytonosan közbenjár értünk (Zsid 7,25). Gyakran újra fel kell ismernünk, hogy az Ő kegyelme elég nekünk, még ha gyengének érezzük is magunkat, vagy bajban vagyunk. Pál apostol írta, hogy öröme telik az erőtlenségekben (2Kor 12,9-10), mert érzékelt, hogy ezek révén lehetősége volt a türelem, a bizalom fejlesztésére, valamint mások vigasztalására (Jak 1,2-4; 2Kor 1,3-6).

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNY
ISTEN ISKOLÁJÁBAN

6. LECKE

1. Ha egy hívő ember nehéz helyzetbe kerül, gyakran vigasztalják azzal, hogy „ez Isten akarata”, vagy „szuverenitása”, azt értve alatta, hogy neki, mint Legfelsőbb Lénynek, joga van azt tenni, amit jónak lát. Olvasd el a Róm 8,28-29-et, és írd le röviden, hogyan alkalmaznád ezt az igeszakaszt arra, hogy segíts egy nehézségben lévő embernek jobban megérteni és elfogadni a helyzetét!
2. Hogyan élted át, hogy Isten cselekedett az életedben úgy, hogy az tanulságos volt számodra? Hogyan kapcsolódott ez a tanulásodhoz és jellemed alakulásához?
3. Milyen módon hagyatkozol Istenre, hogy vezesse életedet? Hogyan valósítod ezt meg?

4. Értelmezésed szerint milyen célokat akar elérni Isten a tanítás és életed eseményei által?

5. Megítélésed szerint mi tesz téged jó tanulóvá Isten iskolájában? Vagy mitől leszel rossz tanuló? Fontold meg a Zsid 5,12-14-et ezzel kapcsolatban! Miért eltérő a növekedési arány? Vedd fontolóra, mennyire motivál a Krisztus iránti szeretet, ill. mennyire mély a hited!

6. Mit tudnál tenni azért, hogy jobb tanuló légy Isten iskolájában? E lecke eredményeképpen milyen igazságot készülsz alkalmazni az életedre?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY LÁTÁSA AZ ELVESZETT VILÁGÉRT

7. LECKE

Az Emberfia azzal a határozott szándékkal látogatta meg bolygónkat, hogy megkeresse, és megtartsa az elvesztettet (Lk 19,10). Habár tevékenységét elsősorban Júdeára és Galileára korlátozta, küldetése jóval meghaladta „Izrael elvesztett juhait” üdvösségét csupán. Beszélt a pogány népekről, akik semmit nem tudtak a megígért Messiásról, „reménység nélkül és Isten nélkül” élnek a világban (Ef 2,12). Az Ő vére volt a szükséges váltságdíj az emberek megvásárlására „minden törzsből és minden nyelvből, minden nemzetből és népből” (Jel 5,9).

Ahogy Urunk településről településre járt tanítva, evangélizálva és gyógyítva, a tömegek pusztá látványa megragadta a szívét. Megfigyelve Izrael elvesztett juhainak lesújtó szellemi állapotát és a róluk való pásztori gondoskodás szomorú hiányát, szemmel láthatóan megindult, és mélyen szánakozott feletük. Népeért aggódva azt mondta tanítványainak: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába” (Mt 9,35-38). Jézus önkéntes munkások hatalmas seregét látta maga előtt, akiket kiküldött, hogy férfiakat és nőket gyűjtsenek be, akiknek üdvösségre van szükségük. Fontos, hogy ezek a munkások magukévá tegyék az Ő látását azért, hogy be tudják azt tölteni. A mi Urunk – evangéliumokban jelzett – elvesztettek elérésére vonatkozó látásának globális természete legtisztábban a feltámadását követő megjelenéseiben jut kifejezésre. A Szellem ereje által indul el ez a vállalkozás Jeruzsálemben, és nem fejeződik be mindaddig, mígnem hirdettetik „egészen a föld végső határáig... minden nép között” (Lk 24,47; Csel 1,8; Mk 16,15). Az aratás Ura először azt parancsolta tanítványainak, hogy menjenek el minden néphez, és másodsor, hogy tegyék őket tanítványokká, mérítsék be őket, és tanítsák őket, hogy megtartsák mindazt, amit Ő mondott. Továbbá az egyetemes evangélizáció felelőségét valamennyi tanítványnak osztania kell, mivel ez az utolsó parancs minden igaz tanítványnak szól (Mt 28,18-20).

A látás, mely legyőzi a szüklátókörséget

Ahogy az Úr elkezdte megosztani a világ evangélizációjára vonatkozó terveit eredeti tanítványaival, meg kellett küzdenie az abban az időben elterjedt előíté-

lettel és szüklátókörűséggel. A zsidók félreértették kiváltságos helyzetüket. Ahelyett, hogy felfogták volna szerepüket, mint Isten tanúi és áldásának eszközei a népek számára, megvetették azokat. Néhány rabbi egyenesen úgy is tekintette a pogányokat, mint akik a pokol tüzének fűtőanyagai. Az Apostolok Cselekedeti hosszan tárgyalja e hiba kiküszöböléséhez szükséges tanítási folyamatot. A keresztyéneket szó szerint az üldözés kényszerítette Jeruzsálem határain túlra (Csel 11,19). Természetfölötti látomás, a körülmények csodálatos összejátszása, az a tény, hogy a hívő pogányok láthatóan és hallhatóan elfogadták a Szent Szellemet, szükséges volt ahhoz, hogy meggyőzzék Péter apostolt és zsidó testvéreit. Megértették, hogy „nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli Őt, és igazságot cselekszik” (Csel 10,34-35).

A zsidók ellenszeme a szomszédos, megvetett samaritánusok iránt még drasztikusabb volt. Egy alkalommal, mikor egy samaritánus faluban megtagadták, hogy szállást adjanak neki, a mi Urunk emlékeztette követőit, hogy helytelen módon gondolkoznak (Lk 9,51-56). Az volt a szándéka, hogy egy napon ugyanezek a zsidó apostolok ne tüzet kérjenek a samaritánusokra a mennyből, hanem Szent Szellemet (Csel 8,14-17). Ő kedvezően nyilatkozott róluk. (Lk 10,33). A Tizenkettő nem kis megdöbbenésére, a Mester a samaritánusok felé végzett szolgálatát azzal kezdte, hogy beszédbe elegyedett egy megvetett asszonnyal.

Azt mondta Jézus: „emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra”. S a Tizenkettő akkor szemét felemelve, egy samáriai falut látott a közelben. Ez a mező, melyre nem számítottak, valóban érett volt (Jn 4,1-42)!

A legtöbb keresztyén tagadja, hogy bármilyen faji vagy vallási előítélete lenne, ugyanakkor mégis nagyon beszűkült látása van a világevangelizációról. A hívők többsége soha senkit nem vezet Krisztushoz. Talán ennek oka a félelem, vagy a tanítás hiánya vagy felelősségük elmulasztása. Megint mások talán saját kényelmes életmódjukba burkolóznak. Nem indítja meg őket az elvesztetek reménytelen állapota. Törődésük nem terjed ki saját családjuk, gyülekezetük vagy lakóterületük határain túlra. Ez az, amit úgy neveznek, hogy szüklátókörűség.

Henry Martyn, India nagy misszionáriusa azt mondta: „Krisztus Szelleme a misszió Szelleme, és minél közelebb kerülünk Őhöz, annál odaadóbb misszionáriusok leszünk”.

Mennyire Krisztus-nélkülivé vált sok keresztyén!

A világméretű aratás látása

„A néző szem – megszokott dolog. A látó szem – ritka” – mondta Oswald Sanders.

Nagyon nehéz magunk elé képzelni a Krisztus nélküli hatalmas sokaságot. A 2000-es évek elején kb. 6 milliárd lakosa volt bolygónknak. Ennek a létszámnak úgy 1/3-a egyháztag, illetve hitvalló keresztyén. Kevesebb, mint 300 millió tartozik olyan egyházi mozgalmakhoz, mely „evangéliumi”-nak nevezhető a szó tágabb értelmében. Sokan közülük csak névleges keresztyének. Még ha feltételezzük is, hogy jó néhány igazi hívő van jelen a nem-evangéliumi egyházakban, ez kiegészülhet az evangéliumi egyházakban lévők számával, akiknek téves a hitvallása. A teljes létszám még mindig csak 300 millió legjobb esetben, bár reményünk lehet növekedésre.

Ha a teljes népességből kivonjuk azokat, akik igazi hívők, 5,7 milliárd ember marad, akiknek szükségük van Krisztusra, mint Úrra és Megváltóra. Ezeknek a fele alig tud valamit róla, nem is szólva az evangélium világos értelmezéséről. Tekintsd ezt a sokaságot a következőképpen: Képzeld el az emberiség nagy tömegét, amint elhalad százas sorokban. Tempósan menetelnek, percenként 80 sor, azaz 8000 ember halad el. Egy nap 12 millió. Ez csak a kezdet, kártóan mennek éjjel-nappal ebben a tempóban, s így egy hónap alatt 360 millió vonul el. Egyedül India lakosságának ez 2 hónapot venne igénybe. 14 hónap alatt lehetne áttekinteni a teljes létszámát azoknak az embereknek, akik jelenleg egy Krisztus-nélküli örökkévalóságra vannak kárhóztatva. Az eljövendő 15 évben ez a létszám másfélszeresére fog nőni a még ebbe a csoportba születőkkel. Olyan hatalmas ez a mennyiség, hogy egy becslés szerint a valaha élt emberek fele ehhez a generációhoz tartozik. Nem kétséges, hogy a hitetlenek kihívás elé állítják a hitünket, miszerint minden ember elveszett Krisztus nélkül. „Ha ezt valóban elhiszed, miért nem teszel többet a rád bízott üzenet terjesztéséért mindeféle eszközzel?” A válaszuk gyenge és nem hangzik meggyőzően.

A különböző kultúrák elérésének látása

Ha felemelnénk a szemünket, és meglátnánk azt a mérhetetlen nagyságú, aratásra váró mezőt, felismernénk, hogy a közvetlen feladat megértése csupán a kezdet. A már említett elveszett lelkek óriási *többsége* egy félelmetes kulturális és nyelvi sorompó rossz oldalán él, mely megfosztja őket attól, hogy élő, evangelizáló egyházak bizonyágtétele eljusson hozzájuk. Míg igaz az, hogy a világ szinte minden országában vannak egyházak, gyülekezetek, az is igaz, hogy minden nemzetben belül vannak olyan emberek, törzsek, etnikai csoportok és különféle nyelvek, melyek szinte teljesen érintetlenek.

Ezt a kihívést a különböző kultúrák evangelizálására Pakisztán példája szemlélteti. Ennek az országnak 100 millió lakosa van, de ebből mindössze 1 millió a *névleges* keresztyén. Egy muzulmán államban az 1:100 arány nem tűnik rossznak. Viszont a „keresztyén” lakosok 99%-a névleges keresztyén családkból, ill. a legalacsonyabb hindu kasztokból kerül ki. Azonkívül a keresztyéneket „takarítók” névvel illetik, mert sokan közülük az utcaseprők közül lettek keresztyénné. Nekik semmilyen kapcsolatuk nincs a 97%-os muzulmán többséggel. Az evangélium hatása elenyésző a népesség e hatalmas arányára. Mindössze a lakosság 3%-a érhető el radikális, kultúrák közötti evangelizációval, mely eddig *nem* következett be. Ugyanez a jelenség ismétlődik szerte a földkerekségen!

A jelen cselekvésre vonatkozó látás

Megbízatusunk az *egész* világra szól, és nem mondhatjuk azt, hogy már minden helyre eljutottunk. Azonban a jövő eseményeit saját, jelen cselekedeteinkkel összefüggésben kell tekintenünk. Egy globális látás helyi cselekvésre szólít fel. Milyen szerepet játszhatunk mi e roppant feladat teljesítésében?

A) FELADATVÁLLALÁS OTTHON

1. *Személyes imádkozás.* Naponként szükséges az információ alapuló imádkozás. A misszió mezején tevékenykedőkkel való levelezés, missziói témájú folyóiratok, könyvek olvasása felfrissíti emlékezetünket a rendszeres könyörgésre. Gondoljunk csak az Úr személyes kérésére, mikor munkásokért imádkozik az aratásba (Mt 9,38).

2. *Imacsoportok.* A közbenjárás bizonyítottan hatékony eszközei azok, akik kitartóan összejönnek. Az ilyen együttléteken jó vezetésre, és felkészülésre van szükség.

3. *Missziói hangsúly.* Támogasd a helyi közösséged missziói munkáját. Ismerd a misszionáriusokat, akik az Úr munkájának végzésére idegen földön kaptak parancsot. Látogasd és támogasd a missziói konferenciákat. Egyes helyeken a missziós hangsúly egy korlátolt jellege váltotta fel a globális látást. A vállalkozás fókusza gyakran a munkásokra terelődik; a hazai gyülekezetek szükségeiről magukra a misszionáriusokra. Ahelyett, hogy azonosulnánk a gyülekezetek és az elveszett emberek szellemi állapotával, azon vesszük észre magunkat, hogy álmélkodunk a misszionáriusok áldozathozatalán. Ha helyes egyensúllyal közelítjük meg a missziót, akkor úgy helyezünk hangsúlyt az egyikre, hogy közben nem hanyagoljuk el a másikat.

4. *Anyagi támogatás.* Isten vezetésének engedve adakozz bőkezűen a missziói vállalkozás támogatására. Ne válaszolj postai úton érkező színes broszúrák célzott kéréseire. Azok a munkások, akik nem élnek a házalás eme eszközeivel, hanem bíznak abban, hogy Isten kirendeli a szükségest számukra, a legfőbb prioritást érdemlik. Ne nézz el gyülekezeted feje fölött azzal az indokkal, hogy te missziói munkásoknak küldöd az adományodat (Fil 1,7; 4,15-18).

5. *Külföldi hallgatókat célzó misszió.* Míg sok ország még mindig korlátot szab a keresztyén törekvéseknek, ezen országok állampolgárai özönlének a szabad világ főiskoláira, egyetemeire. A képzési lehetőségek tehetséges diákok ezreit csábítják ezekből az országokból. Az egyetemek területén való evangelizálás vagy a vendégszeretet kiterjesztésének lehetőségei olyannyira kulcsfontosságú stratégiák, mint amennyire számtalanok.

6. *Menekültek és kisebbségek.* Idegen nemzetek fiainak sokasága kerül az evangélium hatókörébe elnyomás vagy háború elől menekülve. Sokkal több kambodzsait nyertek meg Krisztusnak az USA-ban, mint az elmúlt háborút megelőző teljes történelmi időszakban.

Ezek egyedülálló lehetőségek a keresztyén szeretet bemutatására, és az egyébként elérhetetlenek megközelítésére. Sokan szeretnék fejleszteni nyelvi készségeiket is.

B) FELADATVÁLLALÁS TENGEREN TÚL – Meg kell-e fontolnom hosszú távú megbízatást a tengeren túl? Ez a kérdés komoly mérlegelést, és józan szemléletet kíván. Sok tehetséges és egyébként elkötelezett keresztyén – aki nagyon hasznosnak bizonyult volna a misszió mezején – elhamarkodta ezt a döntést. Úgy tűnik, hogy különösen a fiatalok hajlamosak karriercélokra odaadni magukat. A képzési pálya, amelyen futnak, valahova máshova vezeti őket. Sok fiatal jelölt elkerüli a missziós mezőt, mert csak az evilági élet dolgaiba veti bele magát.

Nem mindenki kapott elhívást a tengeren túlra, de hogy vágnyi kell erre, azt Isten parancsolja, és meg fogja jutalmazni (1Kir 8,18). Sok olyan misszionárius szolgál idegen földön, akik sem jellemben, sem képességekben nem alkalmasak, és Isten sem küldte őket oda. A lehető legfontosabb, hogy egészséges módon ítéljünk, amikor ilyen munkára való alkalmasságunkat és adottságainkat felbecsüljük. A veszély abban van, hogy sokkal többet gondolunk magunkról, mint kellene (Róm 12,3-6). A gyülekezet véneinek objektívebbnek kellene lennie a megítélésben. Az ő tanácsuk értékes segítség lehet Isten hívásának tisztázásában (Csel 16,1-3; 18,27-28; 1Tim 4,14). Ha Isten úgy vezet minket, hogy valami nagyobb kihívásnak engedve szolgáljunk neki, kérjük, hogy erősítse meg ezt a bizonyosságot más istenfélő vezetők által (Csel 13,1-3).

C) EGYÉB JAVASLATOK

1. Működj együtt Istennel most a jellemhibáid kiküszöbölésére. Ma a legnagyobb problémát a missziós mezőn gyakran maguk a misszionáriusok jelentik. Tanuld meg hamar orvosolni a sérelmeket! Fontos, hogy kijöjj és jól együttműködj másokkal. Egy fegyelmezett, odaszánt élet szükséges. Az önfegyelem általánosságban nagyon értékes. Ha nem tanultál meg bánni behatárolt időddel, mely a heti munka után marad, hogyan fogsz akkor hatékonyan dolgozni, ha több idő áll majd rendelkezésedre?

2. Szerezz jártasságot a szolgálat terén a helyi gyülekezetben. Az evangelizálásban való gyümölcösözés nem várhat addig, míg Isten népe anyagilag hordozni fog. A gyümölcösözés előfeltétele kell, hogy legyen a misszióba való indulásnak. Hatékonyságot kell felmutatnunk fő ajándék-területünkön is.

3. Levelezz tapasztalt missziói munkásokkal. Ez buzdítani fogja őket és serkenti imaéletedet. Próbáld meg hasznosítani az ő tanácsaikat; próbáld meg kerülni az általuk elkövetett hibákat.

4. Nyerj betekintést a munkába egy előzetes utazással arra a területre, amely iránt érdeklődsz. Ha házaspárról van szó, menjen a férj és feleség együtt. Ezzel elkerülhető egy hiba, amikor a tét esetleg nagyobb lesz.

5. Lehet feltérképezni egy mezőt egy gyülekezeten túli szervezet által. Ez is járható út, bár nem mindig a legjobb. Ha lehetőség van rá, átmenetileg dolgozz egy tapasztalt, idősebb munkás mellett (Fil 2,19-22 stb.). Ez hasznosabb, mint tapasztalatlan és – esetenként – felkészületlen fiatal csapattal dolgozni együtt.

Látás tartós motivációval

1. SZÜKSÉGES A SÜRGŐSSÉG ÉRZÉKELÉSE. A jelenlegi missziói tevékenység távolról sincs arányban a szükséggel. Nem mondhatjuk, hogy a minden törzs, nyelv, nép és nemzet elérésére kijelölt feladatot már teljesítettük (Jel 5,9).
2. SZÜKSÉGES A SZEMÉLYES FELELŐSSÉG ÉRZÉKELÉSE. Egyszer valaki megkérdezte Jézustól, hogy „Ki az én felebarátom?” (Lk 10,29) Jézus a jól ismert irgalmas samaritánus történetével válaszolt. Ez az ember – aki egy megvetett és kiközösített népcsoporthoz tartozott –, segített egy megsebesült idegenen, aki mellett ugyanakkor vallásos emberek mentek el segítségnyújtás nélkül. Ha a hívők nem azonosulnak Isten szabadító tervével az elveszettek megmentésére, akkor kicsoda azonosul? Jézus Krisztusnak a Nagy Parancsolatban adott világos parancsa minden, amire valójában szükségünk van (Mt 28,19).

3. SZÜKSÉGES A HELYES MOTIVÁCIÓ. Mivel Krisztus szeretett engem, és lehajolt az én szükségeimhez, meg kell hallanom az Ő aggódó hangját másokért. Az Ő szeretete kell, hogy kényszerítsen (2Kor 5,14), s nem jó pont szerzése Istennél.

Charles Marsh missziói remekművében¹ mondja el az alábbi megszívlelendő történetet egy algériai muszlimról, akivel közölték Jézus Krisztusról, a mennyből küldött Megváltóról szóló örömhírt.

A muszlim megkérdezte a hívőt:

- Van még rajtad kívül valaki, aki tud erről?
- Persze, hiszen a világon milliók hisznek Jézus Krisztusban, és általa békét, örömet és megbocsátást találtak.
- De ebben az országban senki nem ismeri ezt?
- Már hogyanne ismerné.
- Hányan tudnak még erről?
- Algériában is sokan, és még többen Európában.
- Ha komolyan elhiszik ezt, akkor miért nem beszélt nekünk erről soha senki? Nem, ti keresztyének nem hiszitek igazán ezt az üzenetet. Ha úgy lenne, akkor már sokkal hamarabb felkerestetek volna minket.

---

¹ Charles Marsh: Too Hard for God (Bath, England, Echoes of Service, 1976)

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNY LÁTÁSA
AZ ELVESZETT VILÁGÉRT

7. LECKE

1. Milyen gondolat vagy felfogás jelentette a legnagyobb kihívást számodra? Milyen válaszod van azon nem kevesek számára, akikhez még nem jutott el az evangélium?
2. Hogyan *változott* a világmisszió iránti felelősségérzeted e lecke hatására?
3. Te magad hogyan veszel részt a világmisszióban? Nézd végig a „Jelen cselekvésre vonatkozó látás” listáját.
4. Te személyesen hogyan kapcsolódhatsz be a világmisszióért végzett munkába?

5. Milyen imaközösségben vagy jelenleg érintett, mely a világmisszióért folyik? Milyen külföldi misszionáriusokért vagy országokért imádkozol rendszeresen?

6. Mit teszel azért, hogy napirenden tartsd e sürgős feladat végrehajtását? Mielőtt válaszolsz, olvasd el az „A Függelék”-ben az „Egy különös, de igaz történet”-et.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY LÁTÁSA
A GYÜLEKEZETRŐL

8. LECKE

Pál apostolnak szívügye volt, hogy a hívők magukévá tegyék Isten nagyszerű látását a gyülekezetéről. „...Megemlékezem rólatok imádságaimban, és kérem, hogy a mi Urunk... világosítsa meg szellemi szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket...” (Ef 1,18a). Isten azt akarja, hogy az Ő népe legyen tisztában azzal a kiváltságos szereppel és felelősséggel, melyre elhívta és megváltotta őket. Ő olyan dolgokat készített nekünk, „amit szem nem látott, fül nem hallott, és az embernek szíve meg sem sejtett” (1Kor 2,9-10). Az Úr bizonyos titkokat jelentett ki az apostoloknak – melyeket ők lejegyeztek –, köztük a gyülekezet kialakulását. Mint Krisztus örökös társainak, szükségünk van a Szellem megvilágosítására és szellemi látásra, hogy helyesen értsük Isten igazságait. Ő felnyitja a szemünket arra is, hogy rácsodálkozzunk, „milyen gazdag az Ő dicsőségének öröksége a szentek között” (Ef 1,18b). Isten rendkívül gazdagnak tekinti magát a szentek Uraként. Amikor az ég és a föld elmúlik, mint egy elnyútt ruha, azok a dolgok, melyeket Isten értékkel, dicsőségben fognak tündökölni, s ezek közé tartozik a Gyülekezet. A tanítvány szükséges, hogy ossza ugyanezt a magasztos látást.

Pál levele az efézusiakhoz ugyanazt a hűrt pengeti. Ő kéréssel fordul az Atyához olvasói nevében. Közvetlen azután, hogy „Krisztus titká”-ról, azaz a zsidók és a pogányok Krisztus Testébe való beépüléséről írt, azért imádkozik, hogy Krisztus lakjék a szívünkben, hogy abban a helyzetben megérthessük, mi a négy irányú kiterjedése Krisztus és a Gyülekezete titkának (Ef 3,14-18). A gyenge, és gyakran én-központú szíveknek szüksége van a Szellem belső erősítésére azért, hogy elfogadják, amit Isten ki akar jelenteni. A „szélesség” a zsidók és a pogányok közötti áthidalhatatlan szakadéokra emlékeztet bennünket. Azok, „akik egykor távol voltatok, közel kerültetek” Krisztusban (Ef 2,13-14). A „hosszúság” Isten Gyülekezetének végtelen áldásait fejezheti ki, mely kiválasztott Krisztusban a világ alapjainak megvettése előtt, hogy megmutatkozzék az Ő kegyelmének felbecsülhetetlen gazdagsága Krisztusban az eljövendő időben (Ef 1,3-4; 2,7). Ó, milyen kikutathatatlan „magasságba” emeltetett Isten Gyülekezete! Egyesült Vele, Aki „fel is ment, feljebb minden

égnél, hogy betöltse a mindenséget”, és „a mennyek világába ültetett” (Ef 2,6; 4,10).

De milyen érthetetlen „mélységbe” szállt alá Megváltónk, amikor feladta magát menyasszonyáért, a Gyülekezetért, vérével megváltva azt (Ef 5,25; 1,7). E négydimenziós valóság közepén áll Krisztus, akiben Isten örök végzése megvalósult (Ef 3,11). Ó, bárcsak megerősítené szívünket ez az Isten, hogy látásunk lenne Krisztusról és az Ő Gyülekezetéről!

A Gyülekezet – egyetemes, és helyi

A *Gyülekezet* kifejezés a hívők teljességét jelenti, a zsidók és a népek közül kihívottakat. Ezek a hívők bemeztették a Szent Szellembe, hogy szellemi test, a Krisztus Teste legyenek (1Kor 12,12-13). Ez a folyamat pünkösdkor kezdődött, és az elragadtatásig, azaz a Gyülekezet mennybemenetelig tart, hogy az Úrral legyen dicsőségben (Jn 14,1-3; 1Tesz 4,15-17). Mi ezt a Testet *az egyetemes Gyülekezet* néven szoktuk nevezni, ugyanis csak *egy* Gyülekezet létezik, mely *valamennyi* igaz hívőből tevődik össze. A hívőket, akik különböző helyeken jöttek össze az Úr Jézus nevében, *Krisztus Gyülekezete* (Róm 16,16), *Isten Gyülekezetei* (1Kor 11,16), *a szentek Gyülekezetei* (1Kor 14,33) névvel illeték. Az újszövetségi levelek címzettjei azoknak a városoknak a nevét viselték, melyek otthont adtak számukra: Korintus, Efezus, Tesszalonika és Filippi. Ezért ezeket úgy hívjuk, hogy *helyi gyülekezetek*. Ezek, mintegy mennyei képviselők működtek egy pokoli világban. Az Úr Jézus minden hívő közösségnek – a csoport méretétől függetlenül – az Úr Jézus nevének erejét, és a menny hatalmát ígéri a bűn elleni harcban (Mt 18,15-20).

Ma a keresztyének olvassák a Bibliát, és nagyon egyéni módon alkalmazzák azt. A Biblia hangsúlyozza a szellemi élet közösségi oldalát, és testületileg szólítja meg a hívőket. A helyi gyülekezet jogosult és felelős tehát a hitelvek helyes értelmezésért.

A Gyülekezet központi jellege

Krisztus Gyülekezete nem egy utólag jött gondolat. Ő testületileg választott ki „minket magának már a világ teremtése előtt” (Ef 1,3-4). Isten örök szándéka titok volt, mélyen elrejtve az Ő szívében, mígnem úgy határozott, hogy kinyilatkoztatja a Gyülekezet titkát az apostoloknak, és az újszövetségi prófétáknak (Ef 3,2-11). Bár Isten terve rejtve maradt, nagy események gyakran előre vetítik árnyékukat. Isten elrejtette az időt. Az első férfinak feleséget szerzett, hozzáállót, akit a férfi oldalából vett (1Móz 2). Ez a motívum végigvonul az Ó- és az Újszövetségen, amíg eléri tetőpontját. Ez akkor lesz, mikor a menyasszony a

második Ember, azaz Krisztus elé állítatik (Jel 21,2; Ef 5,25-32). Már említettük, hogy az Ószövetség egy népnek a története, mely népért elküldetett egy Messiásnak nevezett férfi. Az ÚSZ ennek a Férfinak és az Ő átszegzett oldalából formált szellemi asszonynak – az Ő Menyasszonyának, Krisztus Gyülekezetének a története. Majd a Bárány menyegzői vacsoráján felhangzó hallelujázás jelzi a Menyasszony (a Gyülekezet) – s nem egy magányos egyén – elkészültét. A Gyülekezet jelentőségét annak mennyei Völegényével mennyei helyeken való kapcsolata adja. A Gyülekezet szépségét nem fedezheti fel az, aki annak földi megtestesítőjében a szépséghibákat vizsgálja. Isten a Gyülekezetet annak küldetése fényében szemléli, akiket „kiválasztott... magának... hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben” (Ef 1,3-4).

A Gyülekezet rendkívüli értéke

Bárminek az értéke azzal mérhető, hogy mekkora árat hajlandó valaki fizetni érte. Isten nagy értéket fektetett efézusi nyájába. Ez nyilvánvaló, hiszen saját Fia drága vérével vásárolta meg azt (Csel 20,28). Hívó emberek figyelmét gyakran elkerüli az a tény, hogy Krisztus nem csak az ő egyéni bűneikért halt meg, „hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse” (Jn 11,52). Amikor halljuk, hogy a Jó Pásztor „életét adja a juhokért”, akkor a zsidókra gondolunk (Ez 34,11-16). Ő viszont kiegészítette azzal, hogy „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor” (Jn 10,11.16). A pásztor meghalt, és most újra él, hogy egyesítse a nyáját, Isten Gyülekezetét (Jn 10,17)!

A Gyülekezet képviselőjében 24 vén énekl: „Méltó vagy, mert... megöletél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből” (Jel 5,9). Ó, milyen felbecsülhetetlen értéket helyezett Isten a Gyülekezetbe!

Isten Fia eljött a mi világunkba, mint egy kereskedő, aki drágagyöngyöket keres. Ahol mi talán gyengeséget, hibát és kivetnivalót látunk, Ő ott értékes drágagyöngyöt, a gyülekezetet találta. Annyira örvendezett azon, hogy Övé lehet a gyöngy, hogy önként eladta mindenét, amije volt, és megvásárolta azt! A boldog távlat tartotta meg Őt az emberek által ráhozott minden gyalázatban, és a kereszt ítéletében egyaránt (Mt 13,45-46; Zsid 12,2). „Krisztus szerette a Gyülekezetet, és Önmagát adta érte” (Ef 5,25), és nincs nagyobb szeretet az önfeláldozó szeretetnél (Jn 15,13). Az Ő szeretete kiterjed minden helyi gyülekezetre éppúgy, mint az egyetemes Gyülekezetre.

Krisztusnak erről a menyasszonya iránti féltő szeretetéről beszél Pál a korintusi gyülekezetben (2Kor 11,2-3). Krisztus az Ő elvégzett művén keresztül látja az Ő menyasszonyát, akit megváltott, megszentelt, megtisztított és Önma-ga elé állított, „hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló” (Ef 5,25-27). Nekünk, az Ő tanítványainak úgy kell élnünk, hogy magunkévá tesszük az Ő szemléletét. Az Ő szeretete kell, hogy késztesen minket úgy látni az Ő népét – különösen a helyi gyülekezeteket –, amik valójában, azaz új teremtmény az Úrban (2Kor 5,14-17)

A gyülekezet fontossága

1. A KORAI GYÜLEKEZET ÉS APOSTOLI GYAKORLAT. Az első helyi gyülekezet nagyfokú közösségi szellemről tett tanúbizonyságot (Csel 2,44; 4,32; 5,12). Ők mélyen tudatában voltak a gyülekezeti élet jelentőségének. Ezek az első tanítványok miután megtérek, bemerítkeztek, és új életük bizony-ságául kitartóan részt vettek az apostolok tanításában, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban (Jn 8,31-32; Csel 2,41-42). A hívőknek ez a szent közössége csodálatot váltott ki az emberekből, akik azonban féltek be-menni közéjük, és csatlakozni hozzájuk. De az Úr szaporította a számukat üd-vözülőkkel (Csel 2,47; 5,11-13). Annak tudatában, hogy az Úr Jézus nevében gyűltek össze, és hogy Őt képviselik itt a földön, a helyi gyülekezetek isteni fe-gyelmet gyakoroltak, így megőrizve szent bizonyágtételüket (Mt 18,17-20; Csel 5,1-11; 1Kor 5; 2Kor 2,6-7). Azok a hívő felekezetek, akik ma ezt folytat-ják, joggal képviselik az Urat. Isten földi népének legfőbb egysége a helyi gyü-lekezet, annak kialakulásától kezdve.

2. PÁL APOSTOL SZOLGÁLATA. Pál minden bizonnal osztotta Krisz-tus látását a gyülekezetéről. Vágyódott a filippibeli gyülekezet után „a Krisztus Jézus szeretetével” (Fil 1,8). Az Isten népe körében tapasztalt gyengeség vagy széthúzás nem indította arra, hogy szenvtelen módon kritizálja azt. Az összes helyi gyülekezettel való törődés naponta igénybe vette Jézus igazi tanítványát (2Kor 11,28). A helyi gyülekezetek jóléte volt az élete (1Tesz 3,5-10). Olyano-kért dolgozott és küzdött, akikkel személyesen soha nem találkozott. Küzdel-meit és fizikai szenvedéseit úgy fogta fel, mint hozzájárulást ahhoz, „ami a Krisztus gyötrelmeiből még hátravan az Ő Testéért, amely a Gyülekezet” (Kol 1,24; 2,2). Nem keresve emberek elismerését vagy háláját, azt írta még a hálát-lan korintusiaknak is, hogy: „Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, sőt magamat is feláldozom a ti lelketekért. Ha én titeket ennyire szeretlek, ti kevés-bé szerettek engem?” (2Kor 12,15)

Pál úgy tekintette magát, mint Isten munkatársát. Az Úr Jézus azt ígérte, hogy felépíti az Ő Gyülekezetét, és Pál bölcs építőmester volt, aki az Ő Mestere terve szerint végezte munkáját (1Kor 3,9-11; Mt 16,18). Pál missziói útjai azt a célt szolgálták, hogy meglátogassa az új gyülekezeteket, erősítse őket a hitben, és hirdesse az evangéliumot a távolabbi területeken. Így újabb gyülekezetek alapjait vetette meg. Ahol Pál munkálkodott, gyülekezetek alakultak (Csel 15,36; 16,4-5). Odaszánta magát emberek tanítására, hogy ők azután másokat tanítsanak, így biztosítva a gyülekezetek vezetőségét (2Tim 2,2).

Sok hívővel ellentétben, Timóteus osztotta Pál látását, és hordozta a gyülekezetek terhét (Fil 2,19-22). A Timóteusnak és Titusnak írt levelek nagyrészt a gyülekezeti élet (1Tim 3,15), megfelelő vezetőség és a gyülekezetek gondozása kérdéseivel foglalkoznak. A többi páli levél a gyülekezeteknek címzett pásztori tevékenység egy formája.

Az Úr tanítványai ma a helyi gyülekezetben

1. A TANÍTVÁNY ELKÖTELEZETTSÉGE A KÖZÖSSÉGRE. Amint láttuk, minden hívő a Szent Szellembe való bemenés által lesz tagja Krisztus Testének. Csatlakoztak a helyi gyülekezethez, és elfoglalták helyüket a gyülekezet közösségében, elkötelezve magukat a gyülekezetnek és összefüveteleinek (Csel 2,42, 1Kor 12,12-28). Alárendelték magukat a helyi vének vezetőségének (1Pt 5,5; Zsid 13,17). Különböző szolgálatok végzése, vagy keresztyén szervezetekben való tevékenykedés nem helyettesíti a részvételt a biblikus működési egységben, a helyi gyülekezetben, amit Isten rendelt el. Krisztus egyetemes Testének szolgálata építő helyi elkötelezettség nélkül elfogadhatatlan Jézus tanítványától.

2. A TANÍTVÁNY FŐ SZOLGÁLATI HELYE. Ahol csak növekedett az Úr Igéje az ÚSZ feljegyzése szerint, ott helyi gyülekezeteket ébresztett (Csel 12,24; 16,5). Nincs bizonyíték a „Nagy Parancsolat” mozgalomra a helyi gyülekezeteken kívül az Újszövetségben. Ma a Gyülekezet mellett számtalan „gyülekezethez hasonló” szervezetet figyelhetünk meg. Ez idegen a Biblia tanításától. Krisztus tanítványának meg kell vizsgálnia látásait ebben a kérdésben, és újra fel kell, hogy fedezze, hogyan tervezte Isten a tanítványságot annak gyülekezethez való kapcsolódásában. Gyülekezeten kívüli szolgálatok ezrei ütötték fel a fejüket az egész világon az elmúlt néhány évtizedben. Miközben elvetik a helyi gyülekezeteket, gyakran olyan sajátos szolgálatokat végeznek embercsoportok felé, melyeket a helyi gyülekezetek gyakran elhanyagoltak. E munkák nagy része elvégezhető, és a helyi gyülekezeteknek el kell végezniük. A Mester látásával bíró tanítványok vállalják-e a kihívást?

Az Úr Jézus olyan kiemelkedő embereket adott a gyülekezetnek, mint az apostolok, próféták és evangélisták, hogy felkészítsék a szenteket a szolgálat munkájára a gyülekezet építésében (Ef 4,11-16). Krisztus Testében minden egyes tagnak van ajándéka, melyet használnia kell a Test többi tagjának szolgálatában (1Pt 4,10-11; 1Kor 12,12-27).

3. A TANÍTVÁNYKÉPZÉS HELYE. Urunk és az apostolok is idejük tekintélyes részét szánták munkások képzésére. Ők lettek a gyülekezetek vezetői. A képzés egyaránt elméleti és gyakorlati volt: „tenni és tanítani” (Csel 1,1; Mk 3,14). Sem a Mester, sem a tanítványai nem alkalmazták a tipikus elméleti tanítást, mely módszer ismerős volt a rabbik számára, valamint a modern felsőoktatásban. Számos keresztyén oktatás a világi, elméleti oktatást modellezi a mi Urunk és az apostolok gyakorlata helyett. A helyi gyülekezetben való élet és szolgálat sok lehetőséget nyújt a tanításra. Szellemi és tapasztalt emberekre van szükség, akik tovább viszik ezt a nagyon lényeges szolgálatot.

4. A HELYI GYÜLEKEZETEK SOKSZOROZÓDÁSA. Az Apostolok cselekedeteinek könyve beszél az Ige terjedéséről, és a gyülekezetek szaporodásáról. A meglévő helyi gyülekezeteknek kell segítséget nyújtaniuk más helyi gyülekezetek megalakulásában. Pál efezusi munkálkodásának eredményeként az Ige terjedt egész Ázsiában. Új gyülekezetek alapjait fektették le Kolossében, Laodiceában és Hierápolisban (Kol 1,6; 4,13). Isten munkája terjedésének biblikus alapja a helyi gyülekezetekben van, nem független szervezetekben vagy testületekben.

Befejezés

Lehet, hogy sokak számára szokatlanok tűnik ez a látás a gyülekezetről. Vannak hívők, akik pusztán egyénileg értelmezik az üdvösséget. Számos igevers, mely első hangzásra látszólag egyénre vonatkozik, valójában Isten népének egészére értendő. A keresztyén emberek túl sokat gondolkoznak az „én”, és túl keveset a „mi” szempontjából.

Alan Stibbs „Isten Gyülekezete” c. könyvében így ír erről a gondolkodásmódról: „Isten félreérthetetlen szándéka, hogy legyen egy saját népe, és az Ő végtelen kegyelme és meg nem érdemelt kiváltság révén mindazok, akik Krisztuséi, ehhez a közösséghez, az Ő népéhez tartoznak. Hogyan azonosulhatnánk a Mester látásával, ha ugyanakkor másodlagosnak, vagy nyűgnek tekintenénk a helyi gyülekezetet? Mi lehetne nemesebb annál, mint a gyülekezet, amelynek Ő a Feje?” „Krisztus szerette a Gyülekezetet”... és a gyülekezeteket... és szereti ma is. És te?

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNY LÁTÁSA
A GYÜLEKEZETRŐL

8. LECKE

1. Írj egy meghatározást a helyi gyülekezetre!
2. Foglald össze, hogyan gondol az Úr Jézus Krisztus az Ő Gyülekezetére (Ef 3,14-18; 5,25). Figyelembe véve a gyülekezetben gyakran tapasztalható gyengeséget és kudarcot, mi az Ő viszonyulásának az alapja?
3. „Én nem érzem szükségét annak, hogy gyülekezetbe járjak. Olvasom a Bibliát, és imádkozom. *Személyes* kapcsolatom van Istennel.” Hogyan reagálnál egy ilyen kijelentésre?
4. Milyen biblikus választ adnál annak, aki azt mondja, hogy házi bibliakörben, egyetemi csoportban gyakorolja a szellemi közösséget, illetve különféle gyülekezetekben hall igehirdetést, és találkozik más hívőkkel? (Ide soroljuk azokat is, akik TV-n, rádión keresztül nézik-hallgatják az istentiszteletet, ill. hallgatják nagynevű igehirdetők felvételeit otthon.)

5. „Ha a helyi gyülekezet tenné a dolgát, nem volna szükség a mi (gyülekezeteken kívüli) szervezetünkre.” Véd meg, vagy cáfold ezt az állítást!
6. a) Ha lakóhelyet változtatnál, hogyan választanál egy helyi gyülekezetet? Milyen kritériumok alapján döntenél, ill. milyen feltételek keresését javasolnád egy érdeklődőnek? Ha tudsz, idézz a Bibliából is!
- b) Hogyan, és milyen indokkal hagyhatnál el biblikusan egy helyi gyülekezetet?
7. Mi az, aminek megléte elengedhetetlen egy helyi gyülekezetben ahhoz, hogy alapvető képzést nyújtson új vezetőség felkészítéséhez? Sorold fel, mi van meg, és mi hiányzik a ti gyülekezetetekből!

8. Ha Isten a szívedre helyezné, hogy új helyre költözzetek, és ott egy új gyülekezetet plántálj, mire lenne szükséged a kezdéshez? Milyen öt éves terved lenne?
9. Ez a lecke befolyásolta-e látásodat a gyülekezetről? Ha igen, milyen módon? Hogyan fogod alkalmazni a tanultakat?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY MUNKÁLKODÁSA

9. LECKE

„Nekünk Annak a cselekedeteit kell végeznünk, Aki elküldött Engem” (Jn 9,4). Az Úr Jézus Krisztus munkás volt. Ebben kapcsolódott Ahhoz, Aki küldte Őt. „Az Én Atyám mind ez ideig munkálkodik” (Jn 5,17). Isten, mint munkát végző jelenik meg előttünk a Biblia első lapjaitól kezdve (1Móz 2,2-3). Az Ő munkája a teremtés volt. Az üdvösség végrehajtásának munkáját a Fiú fejezte be (Jn 17,4; 19,30). A hívők által végzett feladatokat ma úgy kell tekinteni, mint „együtt munkálkodik” Istennel (2Kor 6,1; vö. 1Kor 3,9). Az Úr képe a Bibliában a Nagy Munkás képe, nem a Nagy Báméskodóé. Az Úr népe – akinek „úgy kell élnie, ahogyan Ő élt” (1Jn 2,6) – az Ő nyomdokaiban kell járjon.

Mindnyájan munkára hívtunk el

Az Úr Jézus ideje óta soha nem volt elegendő munkás, akik eleget tudtak volna tenni az Isten által kijelölt feladatnak. Ezért mondta az Úr, hogy „Az aratnivaló sok, de a *munkás* kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Mt 9,37-38) Sok a keresztyén, de kevés a munkás. Sokan nem tudják a hívők közül, hogy Isten *minden* gyermekét munkára hívja.

1. AHOGY AZ ÚSZ TANÍTJA. Az ÚSZ feljegyzései szerint a munkások közé tartozott a tizenkét apostol (Mt 10,1-4), a hetven tanítvány (Lk 10,1-2), Barnabás és Saul (Csel 13,2), Timóteus (1Kor 16, 10; Róm 16,21; 1Tesz 3,2;), Titus (2Kor 8, 23), Epafroditosz (Fil 2,25). Ez a lista azonban tovább bővül a hívők egy szélesebb körére. Ebbe tartozik Mária (Róm 16,6), Trüfaina és Trüfósza (Róm 16,12), Priszka és Akvila (Róm 16,3), Perszisz (Róm 16,12), mindnyájan rómaiak. A filippiek közt volt Evódia, Szintiké és Kelemen (Fil 4,2-3). Továbbá Szeftanász (1Kor 16,17), Gájusz (3Jn 1), Filemon (Filem 1), Jusztusz és Epafrász (Kol 4,11-12), és minden kétséget kizáróan Arisztarkhosz és Márk (Kol 4,10). Meg kell jegyezni, hogy a nők nagyon aktívak voltak.

A Szellem *minden* hívőt munkásnak tart (Ef 4,12.16; 1Kor 15,58), mint ahogy *mindnyájan* szolgálak, *mindnyájan* papok, *mindnyájan* szentek vagyunk. Ez vonatkozik egyaránt arra, aki egyedülálló vagy házas, családos vagy nem,

férfi vagy nő, idős vagy fiatal. Nincs megkülönböztetés, hogy egy bizonyos csoport az „Úr munkájára” kapott elhívást, mások pedig nem, aszerint, hogy rész munkaidőben vagy főállásban (hivatásszerűen) végzik a munkát.

2. MÉGIS ELHANYAGOLVA AZ APOSTOLI IDŐK ÓTA. A mai kereszténység egyik legnagyobb baja az, hogy az átlag hívő szerepét korlátozottan értelmezi. A hívők közötti „lelkész-laikus” megkülönböztetés erősödésével az a vélemény alakult ki, hogy az Úr munkájának végzése elsősorban képzett lelkészek dolga, akik jogcímmel bíró, felszentelt emberek. Véltetően ők azok, akik értik a Szentírást, és megtesznek bármit, amit kell. A többiek a „laikusok” (hétköznapi emberek), akik hétköznapi vagy kisebb feladatokat végeznek. Ez a különbségtétel nélkülöz minden bibliai alapot, és – többek közt – azt a sajnálatos tényt eredményezte, hogy a hívők vakok lettek annak az egyetemes elhívásnak a meglátására, hogy ők Isten munkatársai egy hatalmas, világméretű törekvésben, hogy megismertessék Krisztust, és azután szellemileg felépítsék azokat, akiket megnyertek neki.

Mindenkire szükség van a munkában

1. MINT TELJES MUNKAIDEJŰ DOLGOZÓ. Legyen bár világi állásunk, avagy „teljes munkaidőben” dolgozunk az Úrnak, az Úr Jézus Krisztusnak szolgálunk (Kol 3,24). Jézus Krisztus nem szolgálta kevésbé az Atyát, mikor ácsként dolgozott, mint a három és fél év alatt, amikor utazó igehirdetőként végezte a szolgálatát. Ha Isten akaratát teljesítjük, akkor tágabb értelemben teljes munkaidejű alkalmazottak vagyunk. Ahogy a Biblia nem tesz különbséget papság és laikusok között, úgy nincs különbség világi vagy szent munkavállalás között – bár mi néha használjuk ezeket a megkülönböztetéseket. Hogy feladjuk-e polgári foglalkozásunkat azért, hogy teljesen az Úr munkájára szentelhesük magunkat, ez jelenlegi szolgálatunk hatékonyságától, az adottságaink iránt mutatókozó szükségektől és attól függ, hogy a gyülekezet vezetősége felismeri-e ezeket a szükségeket.

A szolgálat biblikus példáját Pál apostol életében szemlélhetjük. Fialat emberként szakmát tanult (sátorkészítés). Megtérését követően a foglalkozását Isten országa érdekeinek rendelte alá. Látjuk őt, mint „teljes munkaidejű dolgozót” a szakmájában, miközben szabad idejét a szolgálat tölti ki. Később az látszott célszerűbbnek, hogy félretette sátorkészítői foglalkozását, és közvetlen szolgálatban töltötte minden idejét. Ez utóbbi esetben jogosult volt a hívő testvérek anyagi támogatására (Lk 10,7; Mt 10,10; 1Tim 5,17).

2. MINT SZAKEMBER. Egy dolog kijelenti, hogy a Biblia minden hívőt arra hív, hogy munkás legyen, de mi a teendőnk? Nincsenek különbségek az

ajándékokban? De vannak! Az a tény, hogy minden egyes hívő rendelkezik szellemi ajándékkal, és arra hívatott, hogy ezt az ajándékot használva működjék a Testben, megerősíti a tevékeny együttműködés gondolatát (1Kor 12). Ennek ellenére néha úgy tűnik, hogy megbénul a gyülekezet működése amiatt, hogy – mint mondjuk – nem tudjuk, milyen ajándékkal rendelkezünk. A hívőknek számos területen kell tevékenykednünk, akár van arra ajándékunk, akár nincs. Mindannyian tudunk adni, irgalmat gyakorolni, buzdítani és sok hasonló dologban segíteni. Azonban nem szabad lekicsinyelni a konkrétan nekünk adott ajándékokat, hanem használnunk kell azokat (2 Tim 1,6). Ezek csak akkor fejlődnek, ha használatban vannak. A szellemi ajándékok célja, hogy „felkészítse a szenteket” (Ef 4,11-12). Ezek Isten adományai a „Test építésére” a szentek által. Az emberek „Isten épülete”, és mi vele együtt építünk (1Kor 3,9-10). A tanítvány célja segíteni, hogy „minden embert tökéletessé tegyünk a Krisztusban” (Kol 1,28-29). Ez az Istenért végzett munka legfontosabb része.

3. MINT MÁSOKÉRT ÉLŐK. Isten munkája végső soron emberekkel kapcsolatos. Említettük, hogy Jézus élete egyetlen szóban összefoglalható: „mások”. Ő másokért élte földi életét. Most pedig közbenjár értünk a mennyben (Zsid 7,25). Ő olyan magatartást tanúsított, melyre mindannyiunknak szüksége van. Ő másokért élt, „szíve másokért dobogott”. Ez arra indít minket, hogy kilépjünk az elszigeteltségtől, és másokat felvállaljunk Krisztusért. Mások érdekeit kell keresnünk, nem csak a magunkét (Fil 2,4). Boldogtalan emberek gyakran csak önmagukkal foglalkoznak. A mi érdeklődési körünk nem korlátozódhat csak a családra és egy szűk körre.

4. MUNKÁSOK EGY EGYESÜLT TESTBEN. Az 1Kor 15,58 elénk vetíti a teljes gyülekezet képét, mely az Úr munkájában foglalatoskodik. A Test tagjaiként való működésünk felemelő látása meghaladja a tagság szokásos szemlélését. Nekünk mindnyájunknak az „Isten országa” munkatársainak kell lennünk (Kol 4,11), és küzdeni imádságban ennek az országnak az épüléséért (Kol 4,12). Egyedülálló módon (Csel 6,4) minden hívő arra hívatott, hogy odaszánja magát az imádkozásra, és az Ige szolgálatára. De általános értelemben mindenki részt vehet az evangélizálás szolgálatában (2Tim 4,5). Mindnyájan munkások kell, hogy legyünk, akik küzdenek az evangéliumért (Fil 4,3). Ránk bízta egyenként a „békéltetés Igéjét” (2Kor 5,19). Van gyakorlati munka is (1Kor 16,15-16) a segítség és a szolgálat területén.

5. MINT ÚTTÖRŐK ÚJ MEZŐKÖN. Minden bizonyonnyal a helyi gyülekezetek szorgalmas munkásainak soraiból „vet be” az Úr munkásokat egy nagyobb mezőbe (Mt 9,38). Barnabást és Sault csak azután különítette el a Szent Szellem a missziói szolgálatra máshova, hogy először bizonyítottak ott, ahol voltak

(Csel 13,2), kockáztatva még az életüket is Krisztus munkájáért (Csel 15,25-26). Utazó munkások – mint Júdás és Silás küldettek előre, valamint János Márk (Csel 15,37). Timóteus, Titusz, Tükhikosz, Silás, Epafroditusz szintén a sok munkás között volt, akik utaztak a világban, mint Isten képviselői. Ők láttak egy hatalmas aratásra váró mezőt, ahová az Úr Jézus szólította őket. Tudták, hogy az aratók örök életre kapnak bért, és takarítják be a termést (Jn 4,35-36). Micsoda életszemlélet!

Miért nem lesz sok hívóból munkás?

Annak ellenére, hogy életbevágóan fontos és hihetetlen mennyiségű az a feladat, amivel ma a gyülekezet szembenéz, a munkás mégis kevés (Mt 9,37-38). Hogy lehet az, hogy ennyi sok keresztyénből ilyen kevés a munkára fogható ember?

1. A FIZETETT „SZAKMABELI” SZEMÉLYZETRE VALÓ HAGYATKOZÁS. A papság és laikusok biblikusnak nem nevezhető megkülönböztetése megfojtja az úgynevezett „laikusokat”, még a Biblia-központú megmozdulásokban is. A hívők nagy része adakozó és hallgató szerepre szorítkozik. A test tehetséges tagjait megfosztják jelentős szolgálati lehetőségektől, különösen, ami a pásztori vagy az igehirdetői területeket érinti. Az a tendencia, hogy a szellemi természetű szolgálatot átadják teljes munkaidejű lelkészeknek, továbbra is fennáll olyan gyülekezetekben, akik talán nem is értékelik ezt a rendszert. A laikus ember megkívánják a főállású lelkésztől, hogy azt tegye, amit ő a pénzéért elvár. Ha megkérdezik őket, hogy miért nem vesznek részt az Úr munkájában és a szolgálatban, azt válaszolják, hogy nem érznek erre elhívást vagy felkészültséget. Ez súlyos félreértése a szolgálatra való elhívásnak, amely minden hívőnek szól. Sokkal többen dolgoznának, ha lenne számukra kihívás, lehetőség és „házi” képzés. A hívők kihívása az, hogy úgy tekintsék az Úr munkáját, mint *őfoglalkozást*, polgári foglalkozásuk bevételét pedig, mint ennek támogatását.

2. NEM ELEGENDŐ KÉPZÉS. A keresztyén mozgalmak többsége nyújt bizonyos szakképzést, de még mindig szakirányú iskoláktól várják el ezt. Viszont hétköznapi gyülekezeti tagok számára kevés gyakorlati felkészítés történik a hatékony szolgálatra. A feltámadt Krisztus nagy ajándékokat adott olyan emberek révén, akiket Isten tehetséggel áldott meg. Evangélisták, pásztorok és tanítók Isten elhívottai, hogy felkészítsék a többi szentet *hatékony szolgálatra a Testben* (Ef 4,11-13). A felkészítse/felszerelje szó használata eléggé felszólító jellegű. Halászokra használják, akik javítják a hálóikat (Mt 4,21). A tengerészeti kifejezést arra utalt, hogy felkészítenek egy hajót tengeri utazásra. Mint orvosi kifejezés, ez a szó egy kifecamodott testrész helyreállítását jelenti annak rendeltetésszerű funkciójába (Gal 6,1).

Sok keresztyén potenciális hozzájárulása rejtve marad, gyakran megoldatlan problémák, és elégtelen képzés alá temetve. Ezen javítani kell! Azoknak a hívőknek, akik nem tudják mit és hogyan tegyenek, szükségük van az Úr munkájára való felkészítésre. Másoknak pedig felügyelet és segítség szükséges abban, hogy megtalálják megfelelő helyüket a test működésében. Sajnos, ilyen irányú tanítás és odafigyelés hiányzik a gyülekezetek többségéből.

3. FÉLNEK AZ ÉLETRE SZÓLÓ BESOROZÁSTÓL. Egyes hívők vonakodnak a felelősségvállalástól, félve egy életre elkötelezni magukat egy bizonyos szolgálatban. Ahelyett, hogy végrehajtanának egy feladatot, melyben talán kudarcot vallanak, inkább nem tesznek semmit. Ahelyett, hogy megkockáztatnának egy szolgálatba való bekapcsolódást, melybe belefáradhatnak, biztosra mennek azáltal, hogy tétlenek maradnak. A kezdeti feladatvállalásban való lelkesedésnek meg kellene maradnia egy határozott ideig.

4. MOTIVÁCIÓ HIÁNYA. Egyes hívők – úgy tűnik – megelégednek másodlagos életcélok megvalósításával. A gyülekezet kiáltó szükségéi süket fülekre találnak. Az elveszett lelkek nyomorúsága láttán nem indulnak meg. Az Úr hívása hidegen hagyja őket. Sok keresztyén „vak, rövidlátó, és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult” (2Pt 1,9).

Mit tehetsz, hogy hatékony munkás légy?

1. TEDD MAGAD ELÉRHETŐVÉ ISTEN SZOLGÁLATÁBAN. Ézsaiás fiatal emberként kapott egy földre sújtó látást a szuverén Seregek Urától. Ézsaiásba beléhasított annak tudata, hogy ő mennyire méltatlan az Úr szóvivői tisztére, mikor elborította az Ő szentségének szépsége. Aztán hallotta az Úr szavát, mely így hangzott:

„Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? Én azt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!” (Ézs 6,1-8). Az Úr örömét leli azok önkéntes szolgálatában, akik nagy kiváltságnak tekintik, hogy ilyen csodálatos Urat szolgálhatnak (2Kor 4,1; 1Tim 1,12).

Isten használni akarja azokat az embereket, akiket legyőzött az Ő nagyságának érzékelése. Az Ő nagy kegyelme arra kell, hogy indítson hívőket, hogy odaadják magukat az Ő szolgálatára (Róm 12,1-2).

2. VEDD FONTOLÓRA, HOGY MIBEN REJLENEK ADOTTSÁGAID, MIHEZ VAN TEHETSÉGED. A Biblia hangsúlyozza a józan ítélőképesség szükségét, amikor mérlegeljük ajándékainkat és működési területünket Krisztus Testén belül (Róm 12,3). Keress szolgálati lehetőséget azon a területen, ahol feltételezett ajándékok van, és kezdj hozzá. Lehetetlen kormányozni egy

olyan hajót, amely mozdulatlanul áll a vízben! Légy nyitott olyan kezdeményezésekre, javaslatokra, melyek először talán megfélemlítenek.

3. KÉPEZD MAGAD AZ ADOTT TERÜLETEN. Milyen szolgálati és tanulási lehetőségek állnak rendelkezésre? Ki rendelkezik a szükséges szakértelemmel, hogy megtanítson téged erre a feladatra? A dolgozva tanulás a legértékesebb. Ideális dolog egy tapasztalt felügyelő keze alatt gyakorlat közben tanulni.

Hogyan végezhetesz jobb munkát?

1. ÁLLÍTS FEL MAGAS MÉRCÉT ÖNMAGADNAK. Bár irreális elvárások visszariaszthatnak valakit, hogy a szükséges tevékenységet elkezdje, soha nem engedhetjük meg magunknak, hogy közepszerűséggel megelégedjünk. A zsidók olyan áldozatot ajánlottak fel az Úrnak, amit nem adtak volna a kormányzónak. A béna és beteg áldozat szégyen az Úr dicsőségére, és meggyalázza Őt (Mal 1). Az Ő munkája a legjobbat érdemli! Értékelj szolgálati teljesítményed. Tűzz ki reális és igényes célokat! „Átkozott, aki az Úr dolgát hanyagul végzi” (Jer 48,10).

2. KÉRJ TANÁCSOT MÁSOKTÓL, ÉS VIZSGÁLD FELÜL A SZOLGÁLATODAT. A mi Urunk előtt kell megállnunk. Az Ő véleménye az elsődleges. Az érintett munkatársak építő kritikája és tanácsa is valóságos segítség lehet, amikor keressük a jobb munkavégzés módját. Az egyénieskedés és a taníthatóság hiánya a fejlődés öselleneségei. A Példabeszédek könyve kifejezi a másokkal való együttműködés hasznát. „Vassal formálják a vasat, és egyik ember formálja a másikat” (Péld 27,17).

Befejezés

Az új megtérőket meg kell tanítani, hogy elhívásuk arra szól, hogy Isten országának szellemi munkásai legyenek. Nincs abban semmi rossz, ha látogatják az iszentiszteleteket, gyülekezeti szeretetvendégségeket tartanak, énekelnek az énekarban, hellyel kínálják a betérőket, és a gyülekezeti bizottság tagjai. Sok – magát hívőnek valló – ember nem is kapcsolódik be ilyen mértékig. De a Biblia gondos tanulmányozása révén világossá válik, hogy olyan életre és szolgálatra hívtunk, ami messze meghaladja ezeket az ismerős tevékenységeket. Ha a gyülekezet ezt tette volna, és erre tanította volna a megtérőket, története egész másképp nézne ki. Régen a hívők elindultak, és hirdették Krisztus üzenetét mindeütt, „az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel” (Mk 16,20). Az első keresztyének – az üldözés ellenére is – „elmentek és hirdették az Igét” (Csel 8,4). A gyülekezetek tragédiája, hogy már nem tekinti ezt a missziót fontos feladatának, sem azt, hogy minden hívőnek aktívnak kell lennie ebben a misszióban. Ha életünket olyan hívőkbe fektetjük, akik gyümölcsöző munkások lesznek, akkor tudjuk: nem dolgoztunk hiába.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

MUNKÁLKODÁS
A TANÍTVÁNYSÁGBAN

9. LECKE

1. Olvasd el a Mt 9,36-38 igeszakaszt! Mi indította Jézust szánakozásra? Milyen nagy szükségét látott? Milyen megfigyelést végzett, ami a munkásokat illeti?
2. Kit hívott az Úr, hogy vegyen részt az avatás munkájában (Ef 4,11-12; 1Kor 15,58; Csel 8,1; Mt 10,8b)?
3. Olvasd el az 1Kor 12,12-31 ígerészt! Magyarázd meg, mennyiben szükséges a feladatok konkretizálása a hatékony szolgálat érdekében!
4. Milyen értelemben kell „általános orvosnak”, ugyanakkor specialistának lenni a testben?

5. Mi a felelősségünk szellemi ajándékaink vonatkozásában (2Tim 1,6)? Szerinted neked milyen szellemi ajándékod van? Hogyan használod ezt a helyi gyülekezetekben?

6. Mi Isten látása a „teljes idejű” keresztyén és egy olyan keresztyén közötti különbségről, aki „világi” munkahellyel rendelkezik (ld. Csel 18,1-5.11. 24-26)? Hogy döntenéd el, hogy fenntartsz-e egy „sátorkészítői” állást, vagy minden idődet a közvetlen szolgálatra szánod?

7. Gyakran küldenek ki munkásokat helyi gyülekezetekből más területekre. Ki küldi ki őket (Csel 13,2)? Hogyan végzi ezt a gyülekezet (Csel 15,22-25)? Ezek az emberek hogyan bizonyítottak a küldetésük előtt (Csel 15,25-26)?

8. Ha az Úr értékelné a gyülekezetben végzett munkádat ma, véleményed szerint mit mondana neked a tevékenységedről? Tevékenységed megfelel-e az ajándékoknak és elhívásodnak?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNYOK SZÁMÁNAK MEGTÖBBSZÖRÖZÉSE

10. LECKE

„...Nagyon megnövekedett a tanítványok száma” (Csel 6,7). Az Úr Jézus tanítványai körében a többszöröződés folyamata akkor kezdődött, amikor elhívta a tizenkettőt (Lk 6,13-16). Ez a létszám növekedett, mikor szolgálatba állított újabb hetven embert (Lk 10,1). Pünkösöd napján, amikor megszületett a Gyülekezet a Szellembe való bemenítés által, százhusz tanítvány gyűlt egybe (Csel 1,15). Soraikhoz hamarosan ezrek csatlakoztak (Csel 2,41). Látván létszámbeli és az Úr iránti buzgóságuk gyarapodását, ellenségeik méltatlankodni kezdtek, hogy „ezek...az egész világot felforgatják” (Csel 17,6). Ők pontosan azt cselekedték, amire a Mesterüktől utasítást kaptak. Elmentek a világba, és tanítványokká tették a népeket.

A tanítvánnyá tétel Isten kifejezett akarata (Mt 28,19). A „tanítvány” szó a Bibliában helyenként a „keresztyén” szinonimájaként fordul elő (Csel 11,26). Az Úr Jézus viszont azokról szólt, akik valódi vagy igaz tanítványok voltak (Jn 8,31). Ők vállalták az általa támasztott legszigorúbb követelményeket, melyekről pl. a Lk 14,26-33-ban olvasunk. Ily módon megszívlelték a Nagy Parancsolatban elhangzottakat, azaz „tanítva őket, hogy megtartsák *mindazt, amit* Én parancsoltam nektek” (Mt 28,20). Ez több volt, mint megtérésre vagy „Krisztus melletti döntésre” való elhívás. A tanítványokra – akárcsak minden előre – vonatkozik Istennek az az akarata, hogy sokasodjanak.

A *minimum* elvárás, hogy a tanítvány engedelmessédjék az Úrnak a *beméritkezésben*, legyen *aktív közösségben* a helyi gyülekezetben, és *szolgálja az Urat* ajándékainak és képességeinek megfelelően. A legalázatosabb és legegyszerűbb hívő meg tudja ezt tenni, ha akarja. Fontos, hogy a vezetők mindenként eljuttassanak erre a *minimum* szintre, aki megvallja hitét Krisztusban. Ezt „utógondozás”-nak hívják. Akkor beszélünk utógondozásról, ha egy érettebb hívő vállalja azt a felelősséget, hogy segít egy frissen megtértnek az új életben való elindulásban rendszeres igeolvasással, imádkozással, gyülekezeti alkalom látogatásával, és az előző élet halotti ruháitól való megszabadulással. A megtért előrehaladása ez idő folyamán jól jelzi azt, hogy akarja-e követni az Urat teljes szívvel, mindenféle akadály ellenére. Az egyéni hozzáállásuk – s

nem a mi *vágyunk* – az, amin múlik a fejlődés. A mi törekvésünk az legyen, hogy segítsük *bármikinek* a fejlődését képessége és hajlandósága legteljesebb mértékéig (Kol 1,28-29).

Ezen az alapvető, minimum tanítványságon túlmenően van, aki vállalja, hogy szellemi munkás lesz. Ez azt jelenti, hogy hajlandó az életét befektetni mások megsegítésére az Úrban, mint ahogy ő maga is átélte mások segítségét. Azt a képességet és elkötelezettséget is jelenti, hogy hűséges lesz mások segítésében arra, hogy szellemi munkásokká legyenek. Ha tanítvánnyá kell tennünk másokat – ahogy az Úr parancsolta –, akkor oda kell adni magunkat a *tanítvánnyá tétel* szolgálatára. Az embereket valaki segíti, és nem valami. Ha tanítvánnyá tenni kell az embereket – mert nem születnek annak –, akkor erre a cselekedetre szükség van. Nem várhatjuk azt, hogy csupán prédikáció hallgatása vagy gyülekezetbe járás által lesznek a hívők tanítványokká, akik *megtartanak* mindent, amit az Úr parancsolt. Némelyek imaharcosokká válhatnak, vagy más kulcsszerepet tölthetnek be. De a végső cél az, hogy növekedjen azok száma, akik munkálkodnak Krisztusért.

Hihetetlen nagyságú feladattal szembesülünk az aratás mezején. Ennek csak a munkások növelésével lehet eleget tenni. Túl kevés van belőlük az Úr Jézus véleménye szerint (Mt 9,37-38). Valóban hiány van azokból, akik válaszolnak az Úr felszólítására, hogy mindenki az Ő követője legyen. A tanítványok szaporodása – akiből tanítvánnyá tevők lesznek – döntő fontosságú a munkások számának növelésében, mert ők hajtják majd végre az Úr által kijelölt missziót.

A sokszorozódás szükséges egy robbanásszerűen növekvő népességű világban. Ha egy forintot naponta megtöbbszörözünk, a végösszeg kevesebb, mint egy hónap alatt meghaladja majd az egymillió forintot. A megtérteket szükséges hatékonyan utógondozni, majd tanítvánnyá tenni a szellemi érettség és hatékonyság magasabb szintjén. A tanítvánnyá tevők, mint szellemi szülők segíthetnek a hívők éretté válásában (1Tesz 2,7-12).

A tanítványok megtöbbszörözésének minősége

Nagy szükség van olyan emberekre, akik Krisztus tulajdonai, és akiknek van meggyőződésük arról, hogy milyen életet szán Isten az Ő népének. Az ilyenek úgy tekintik a földi életet, mint ösvényt az örök dicsőségre. Tudják, hogy csak zarándokok és idegenek itt a földön (1Pt 2,11). Az ilyen tanítványok nem kényszer vagy erőszak hatására, hanem önként hajlandók áldozatos, odaszánt életet élni az Úrnak, Akit szeretnek. Még éleselméjűség vagy rendkívüli tehetség sem szükséges, csak hajlandóság az Úrnak való engedelmességre, és hűségre. Milyen egyéb tulajdonságokat jelenítsen meg egy igazi tanítvány?

1. Szeresse az Úr Jézust jobban, mint bárki más (Lk 14,26).
2. Legyen hajlandó hordani a keresztyét, és követni Őt (Lk 14,27).
3. Ragaszkodjon az Ő tanításához (Jn 8,31-32), tartsa meg mindazt, amit Ő parancsolt (Mt 28,20).
4. Szeresse a másikat (Jn 13,34-35).
5. Teremjen gyümölcsöt (Jn 15,7-8).
6. Ossa meg a hitét (tanúskodjék) hatékonyan (Csel 1,8).
7. Gyökerezzen meg, épüljön fel, erősödjön meg a hitben (Kol 2,7).
8. Járjon Szellemben (Gal 5,16), mint a Szellemmel betöltött emberek.
9. Éljen szent életet, elkülönítve Istennek (1Pt 1,15-16), Krisztusi tulajdonságokat megjelenítve.
10. Legyen gyümölcsöző, rendszeres csendessége Istennel (Ézs 50,4-5).

Mivel Isten célja minden hívőt éretté tenni Krisztusban – a hétköznapi életben és a szolgálatban –, a tanítvánnyá tevőnek ezt szem előtt tartva kell munkálkodnia, segítve másokat, Isten erejét felhasználva (Kol 1, 28-29). Továbbá látással kell rendelkeznie a tanítványok megsokszorozásának hatékony szolgálatáról. A tanítvánnyá tevőnek meg kell értenie, hogy a megsokszorozás leghatékonyabb eszközei nem a technikában, az igehallgatásban vagy a gyülekezeti programokban rejlenek. A tanítványnak fel kell ismernie, hogy azok az emberek, akiket Isten hatalmas ereje hajt – melynek ő is részese kíván lenni –, az egyetlen eszközei Krisztus parancsa továbbadásának, mely visszaköszön még a harmadik generációban is.

A tanítványok megtöbbszörözésének folyamata

Jó befejezéshez jó kezdet kell. Az időnk behatárolt, és intenzív figyelmet csak nagyon kevés emberre számhatunk. Ezért fontos bölcsen befektetni saját értékes időnket. Az Úr Jézus – Aki példaképünk – egész éjjel imádkozott, mielőtt kiválasztott 12 férfit (Lk 6,12-13). Némelyek, akikkel most kapcsolatot tartunk, lehet, hogy még nincsenek készen ilyen sajátos tanítványságra, de később készen állhatnak. Az Úr Jézus három évet töltött munkában az Övéivel, és még akkor is alig álltok készen, egészen a feltámadást követő időszakig. Ajánlott próba alá vetni egy ember hűségét hetekig az első találkozást követően.

A hatékony képzés két egymást kiegészítő eszköz által lehetséges.

Képzés csoportokban

Hitelvi és tényszerű ismeretek legjobban csoportokban közölhetők. Az „egészséges tanítás” több, mint prédikálás pusztá hallgatónak (Tit 2,1-10; 1Tim 1,5; 4,6). Szükséges az is, hogy életet megváltoztató módon tanítsák olyanok, akik

élő példái annak, amit tanítanak (2Tim 3,10; Fil 4,9). Ideális esetben lehetőséget kell adni interaktív módon az anyagra való reagálásra egy képzett személlyel, aki a beszélgetést vezeti. Otthoni személyes tanulmányozásra kijelölt házi feladatok, és gondolatébresztő kérdések elősegítik a személyes meggyőződés kialakulását.

Egyéni képzés

A személyes és egyéni tanács és imádság egyaránt serkenti a hívők növekedését és fejlődését, sajátos és eltérő szükségégeiknek megfelelően. Itt emberek fölötti *atyáskodásról*, és nem manipulálásról, erőltetésről, tolkodásról, vagy emberek fölötti hatalmaskodásról van szó (1Tesz 2,5-11). Ez a tanítvánnyá tétel igazi küzdőtere.

Egy tanítványképző törekedjen arra, hogy megszüntesse a rést aközött, amit a hívő tud, és aközött, aminek lennie kell, és amit tenni kell. Erős meggyőződést kell megalapozni az Igéből. A tanítást leginkább élő példaadással lehet közvetíteni, nem jegyzetfüzetből jegyzetfüzetbe. Foglalkoznunk kell a másik személy életének kérdéseivel; nem úgy, mint aki már elérte a célt, hanem aki felfelé, egy közös cél felé tereli őt.

Az alábbi bibliai alapelvek nagymértékben fokozzák a hatékony egyéni képzést.

1. **KIVÁLASZTÁSA** hűséges embereknek, akik hajlandók odaszánni magukat a másoknak való szolgálatra – ez az alapja a tanítványok megsokszorozásának. A Mester tizenkettőt választott, és képzett ki erre a feladatra (Mk 3,14). A gondos kiválasztás fontosságát az imádsággal töltött megelőző éjszaka hangsúlyozta (Lk 6,12-13).
Pál követte a Mester lányomait, és buzdította Timóteust, hogy ugyanezt tegye ő is, életét hű és alkalmas emberekbe fektetve, akik cserébe másokat fognak tanítani (2Tim 2,2). Jól mondta valaki, hogy Jézus mindenkit szeretett, sokakat szolgált, és keveseket képezett ki.
2. **EGYÜTT TÖLTÖTT IDŐ** létfontosságú azért, hogy erőfeszítéseinkre koncentráljunk. Az Úr kijelölte tanítványait, hogy „Vele legyenek” (Mk 3,14). Ez a tanítás együttlét révén valósult meg; nem osztálytermi környezetben, hanem munka közben – miközben utaztak, és szolgáltak a sokaságnak, étkezés idején, vagy amikor az Úr és tanítványai visszavonultak magánbeszélgetésre és oktatásra. Az Úr sok kérdésre válaszolt bizalmasan, amelyek tanító szolgálatából merültek fel (Lk 8,9-10). A bizalmas együttlét az az idő, ahol az igazi barátság fejlődhet, és mélyebb leckéket lehet tanulni. Ennek az

időnek a szükségessége korlátozza az emberek létszámát, akikkel együtt dolgozhatunk.

3. A **SZEMLÉLTETÉS** magába foglalja a közös szolgálatot. Példáknak kell lennünk (Tit 2,7-8). Így megmutathatjuk konkrét, gyakorlati módon, mit szükséges tenni, és hogyan. Bemutathatjuk a szolgáló lelkületet, vendégszeretetet, másokkal való törődést és imaéletet. Megmutathatjuk, hogy valóban Istentől függünk. Légy példa (2Tim 3,10; 1Kor 4,16-17)!
4. AZ **IDŐ MEGTERVEZÉSE**, amit együtt töltünk valakivel, segíti a hatékonyságot. Ezt a lépést gyakran teljesen figyelmen kívül hagyják. Hogyan javíthatunk azon, amit csinálunk? Mi szükséges ahhoz, hogy mélyítsük az illető Krisztus iránti elkötelezettségét?

A tanítványok és munkások növekedésének és fejlődésének fő területei

Aki azt tervezi, hogy másokat tanítvánnyá tesz, illetve már végzi is ezt a szolgálatot, az világos célokat kell, hogy maga elé tűzzön. Mi négy fő területen javítsuk a növekedés és fejlődés szükségességét.

1. **HATÉKONY, RENDSZERES CSENDESSÉG** Istennel teljes mértékben nélkülözhetetlen, és nem lehet alku tárgya. Ha ezt a csatát nem nyeri meg valaki, vesztett ügyünk van. Ez azt igényli, hogy az ember képes legyen az olvasott Igét közvetlen módon, személyesen alkalmazni. Amikor a Szent Szellem használja az Ő Igéjét egy fogékony tanítvány lelkében és szellemében, akkor van értelem, változás és növekedés.

2. **TANÚSKODÁS VAGY HITÜNK MEGVALLÁSA, MINT ÉLETMÓD** szerves része a tanítvánnyá tételnek. A hívőknek meg kell tanulni, hogy áttörjék a féltékenység vagy közönyösség esetleges korlátját, és megosszák a hitüket azokkal, akikkel közvetlen kapcsolatban vannak. Ehhez érdeklődőnek kell lennie, gyakorolni kell és látni, hogy Krisztus nélkül a világ elveszett. A bemutatás a legjobb módszer (Fil 2,19-22). Hasznos dolog tanítani arról, hogy miként tegyünk bizonyosságot, és közöljük tisztán az evangéliumot.

3. A **JELLEMFEJLŐDÉS** egy fő része Isten munkájának az Ővéi lelkében. Ennek elsődleges fontosságúnak kell lennie a szolgálatunkban (1Tim 1,5; Kol 1,28). Ha a tanítványok hiányosságait nem nevezik néven, és nem győzik le, valamint erősségeiket nem fejlesztik, akkor gyengeségeiket adják tovább, és akadályozzák a gyümölcstermésben azokat, akikkel dolgoznak.

4. **GYAKORLOTTSÁG A SZOLGÁLATBAN** – ezt szükséges tökéletesíteni. A tanítványoknak tudni kell, hogyan tanulmányozzák a Szentírást, és táplálkozzanak az Igéből. Ez pontos és gondos tanulmányozást jelent a tanulmá-

nyozási eszközök intelligens használatával. Tudni kell bölcsen felhasználni az időt, és Isten Igéjének megfelelő fontossági sorrendben végezni a feladatokat. Tisztában kell lenniük a szellemi ajándékokkal, és, hogy mi módon használják azt, amit Isten rájuk bízott. Igeverseket kell memorizálniuk. Hasznos, ha alapfokon jártasságot szereznek a tanácsadásban. Szükség lehet arra, hogy fejlesszék képességüket a hatékony beszélgetésre és tanításra. Világossá kell tenni a gyülekezet jelentőségét, mely Isten munkájának központi egysége a földön. A tanítványoknak aktívan részt kell venniük a helyi gyülekezet életében.

Problémák kezelése a tanítványságra nevelés folyamatában

Az emberek éretté segítésének útja gyakran nehéz, alapos megfontolást és imádkozást igényel. Sokan azt gondolják, hogy a szellemi fejlődés alapja tényyszerű ismeretek kitartó gyűjtése a Bibliáról, illetve pusztá tudásgyarapítás. Holott az ismeret személyes alkalmazás és az igazságnak való engedelmesség nélkül szellemi hanyatláshoz vezethet. A legnagyobb ismerettel rendelkező hívők némelyike teljes mértékben nélkülözi a szellemi erőt személyes életében. Egyes buzgó hívő fiatalok viszont – noha korlátozott az ismeretük – nagyon hatékonyak tudnak lenni. Természetesen, sérülést is okozhatnak buzgóságukban. A hangsúly az Isten akaratának *cselekvésére* való szívből jövő odaszánáson van. Olyan embereket keresünk, és kívánunk tanítani, akik elkötelezték magukat Isten ügye mellett, és nem a maguk érdekeit tartják szem előtt.

Az erőt az életünkben munkálkodó Szent Szellem jelenti (Zak 4,6). Szellemmel igazán betöltött ember az, aki feltétel nélkül odaadja önmagát Isten munkájára naponta, és olyan, mint az agyag a Fazekas kezében (Jer 18,6). A Krisztus iránti szeretet motiválja. Dolgozik annak tudatában, hogy az Úr elfogadta őt Krisztus elvégzett művéért, és tökéletesen megigazult, mivel Krisztusban van (Róm 5,1-2; Ef 1,7). Élete szellemi szolgálatban telik az Úr iránti hálából, és az eltett jutalom ismeretében, mely Krisztus ítélőszékénél várja (2Kor 5,10.14). A döntések, prioritások és az életvitel mindezek figyelembe vételének függvényei. A Szent Szellem elvárja tőlünk, hogy az Ő munkájára elkülönített szent edények legyünk. Krisztus nem egy „plusz” számunkra azért, hogy kényelmesebben éljünk. Ő a mi életünk (Kol 3,4). Egy Krisztushoz hűséges élet a Vele való közösség áradása, ahogy a szőlőtő és a szőlővesszők példázata mutatja a Jn 15-ben. Rendkívül fontos, hogy kitartók legyünk az Ő erejének igénybevételében.

Jó, ha a kevésbé érett hívőkkel megértetjük, hogy három nagy ellenség van, amelyek használhatatlanná akarják tenni őket Isten számára. Ezek a *világ* (rendszer), a *test* (bűnös természet), és az *ördög* (megtévesztés, kísértés).

Krisztus teljes fegyverzettel látott el minket ezen ellenségek legyőzésére. Ezeket nem elég csodálni, hanem naponként igénybe kell venni. Gyakorlati problémák általában a következő területeken jelentkeznek:

1. Csüggedés.
2. Túlzott munkahelyi elvárások.
3. Rendezetlen családi ügyek.
4. Erkölcsi tisztátalanság.
5. Anyagi gondok.
6. Nincs tiszta látás a megváltott élet céljáról.
7. Rendszertelen, gyümölcstelen csendesség.
8. Kudarc az „én” naponkénti keresztre feszítésében.
9. Képzsébeli hiányosságok (olvasás, hallgatás, megértés).

Jó ítélőképességgel kell rendelkezniünk, és állandóan figyelniünk kell, kezdve a magunk életén, majd az övékén, hogy felismerhetők-e az előbbi problémák jelei kifejlődésük korai szakaszában (Csel 20,28). Akkor lehetünk igazán hatékonyak, ha a gondozásunkba vett személy érzi, hogy tényleg fontos a számunkra, és áldozatos módon törődünk vele (Fil 1,8; Péld 17,17). Különösen azokon veszik, ha „feladat”-nak tekintjük őket. Aki nevelt gyermeket, az tudja, hogy türelemre és kedvességre, valamint határozottságra van szükség, miközben segítjük a növekedésüket. Ez vonatkozik a felnőttekre is. Elvárásaink legyenek reálisak. A szeretet gyakran abban mutatkozik meg, hogy kitartóan segítünk nekik problémáik leküzdésében.

Ugyanakkor erősíteniünk kell bennünk, hogy Krisztus által bármik lehetnek, amire Isten elhívta őket, mert Ő képessé is teszi őket arra a feladatra. Nem lehet itt olyan kifogásokkal élni, amik nem állnak majd meg Krisztus ítélőszéke előtt. Nem fogadható el a hűtlenség, a felelősség áthárítása, vagy az őszinteség hiánya egymással való kapcsolatunkban. Egy jó barát nem sérti meg a személyedet azzal, hogy hízelegni próbál, vagy szemet huny afelett, ami rossz. Törekedniünk kell arra, hogy tiszteletet vívjunk ki magunknak, mielőtt azzal foglalkoznánk, hogy szeretnek-e minket.

Tegyük fel, kiderül, hogy a másik személy nem akarja megfizetni a tanítványok megtöbbszörözésének az árát. Az ilyeneket nem szabad ezért elutasítani *szubjektív alapon*. Végül is, a hívők többsége ebbe a kategóriába tartozik. Isten mindenképpen szereti őket, és nekünk is ezt kell tennünk. Viszont nem indokolt saját időnkből többet vesztegetni olyan emberekre, akik nem állnak készen arra, hogy magukat másokért áldozzák. Amennyire tapintatosan csak tudjuk, függesszük fel találkozásainkat, és jelezzük, hogy mindkettőnknek szükséges imádkozni azért, hogy miként akarja az Úr folytatni azt a továbbiakban. Vi-

gyázzunk, ne keltsük bennük azt az érzést, hogy ők le vannak írva. Hanem imádkozzunk, és annak a reménynek adjunk hangot, hogy pozitív változás fog bekövetkezni a jövőben.

Befejezés

Az Úr arra hívott el minket, hogy tanítványokat neveljünk, majd megsokszorozzuk a valódi, igaz követők számát, akik hordozzák az Ő képét, szolgálják az Ő érdekeit, dicsőítik az Ő nevét. A cél az, hogy egyből kettő legyen, majd kettőből négy, és így tovább, hogy sokasodjék a szellemi munkások és Isten imádóinak a száma. Szeretnénk erre lehetőséget adni mindazoknak, akik hajlandók ennek az árát megfizetni. Miközben kiterjedt módon szolgálunk sokaknak, nem azért fektetjük be az életünket néhány ember képzésébe, hogy egy szellemi elitet hozzunk létre önmagáért, hanem hogy végrehajtsuk a feladatot, amit az Úr kijelölt számunkra. Megértjük, hogy Isten szellemi emberek által munkálkodik, hogy átfogó terve nagy részét megvalósítsa másokban. Kívánunk részesei lenni e szent misszióknak.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNYOK SZÁMÁNAK
TÖBBSZÖRÖZŐDÉSE

10. LECKE

1. A Biblia a sokasodásról kétféle módon beszél: fizikai (1Móz 1,28) és szelle-
mi értelemben (Mt 13,23; Jn 15,1-16). Az Úr Jézus a Jn 15-ben szellemi
gyümölcsről beszél. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy gyümölcsözők
leszünk, és a gyümölcsünk megmarad?
2. Kövesd nyomon Krisztus tanítványainak sokasodását a tizenkettő kiválasz-
tásától pünkösd napjáig (Lk 6,13-16; 10,1; Csel 1,15; 2,41)!

A sokaságból, mely követte Őt, hány emberre koncentrált Jézus?

3. Milyen gyakorlati indoklást tudsz adni arra, hogy szolgálatodat egy-két em-
berre összpontosítod, de sokakkal tartasz kapcsolatot (Lk 8,49-51; 9,28-36;
Mk 14,32-33)?

4. Olvasd el az 1Kor 3,1-3 és a Zsid 5,12 igeszakaszokat! Milyen okait sorolják fel a hatékony szellemi szaporodás hiányának? Hogyan kerülhetők el ezek a mi életünkben?

5. Mit jeleznek a következő versek a szellemi sokasodásról (Csel 14,21-22; 18,11)?

6. Ha jelenleg nem gondozol senkit, milyen segítségre van szükséged a kezeléshez?

7. Ha valakit jelenleg tanítványságra képezel, mennyire jól fejlődött az idő felhasználásában, a személyes növekedésben, és alkalmasságodban arra, hogy egy másik személynek segíts? Milyen hatással volt rád akár egyetlen találkozó vagy példakép?

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY SZELLEMI
HADVISELÉSE

11. LECKE

„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság szellemei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Ef 6,12). A következő igeverz arra szólítja a hívőket, hogy vegyék fel Isten fegyverzetét. Fellebbenti a fátylat a halálos háború láthatatlan világáról, melyben a gonosz láthatatlan erői munkálkodnak, hogy felügyelet alatt tartsák az embereket és eseményeket a földön. A Biblia beszél a hadakozás fegyvereiről, melyek nem testiek (2Kor 10,4). A hívő emberek katonák (2Tim 2,3-4). Szellemileg kell harcolnunk, nem fizikailag (1Tim 1,18; 2Tim 4,7). Az igazság fegyvereit kell használnunk (2Kor 6,7) az Isten erejében. Védelem van szükségünk a tüzes nyilakkal (Ef 6,16) vagy finom cselszövésekkel szemben.

Kik a résztvevői ennek a háborúnak? Nem földi hadseregek, hanem szellemi erők. A világosság erőinek Parancsnoka Isten, a mi bajnokunk, akinek a neve Seregek Ura. Ő egy napon lejön a földre az Úr Jézus személyében, hogy birtokba vegye, és legyőzze a gonoszt (Jel 19,11-14).

A sötétség erőinek gonosz vezetője a sötétség fejedelme, az Ördög (Ef 6,11; Lk 4,6), támogatói a bukott angyalok (Mt 25,41). A gonosz szellemek csatasorba álltak, hogy küzdjenek Isten angyalai ellen ebben a harcban, mely időnként mennyei magasságokig ér (Jel 12, 7). E küzdelem tárgyai emberi lelkek. Az ellenség eszközei a kísértés, megtévesztés, csábítás, szenvedés és elnyomás. A világosságé pedig az erő, az alkalmasság tétel, a vezetés, védelem és bátorítás. A háttérben vannak Isten Fiának buzgó imádságai (Lk 22,32; Zsid 7,25).

Az Ef 6-ban említett elsődleges fegyverek között szerepel a „hit pajzsa” (16. v.), „a Szellem kardja, amely az Isten beszéde” (17. v.) és az a szükség, hogy „Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Szellem által” (18. v.). Meg kell értenünk, hogyan működnek az egyes fegyverek, hogyan használjuk azokat eredményesen, hogy győztes katonái lehessünk az Úrnak. Az alábbi három fegyver alapvető fontosságú, bár rajtuk kívül vannak mások is.

A hit fegyvere

„Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát” (Ef 6,16). Ez a hitnek, mint alapvető erénynek a védelmi oldalát jelzi. „Az igaz hitből él” – olvassuk négy helyen, a Habakuk könyvében, a Római, a Galata és a Zsidókhoz írt levélben. De a hit támadó is a lehetőségeiben, mert a hívők e csatornán keresztül kapcsolódnak Istenhez, hogy megvalósítsák az Ő terveit.

Némely nyelvből hiányzik a megfelelő szó a mögöttes tartalom kifejezésére. Általában a „hit” szó bármilyen jelentést felvesz, amit az alkalmi használat megenged. Mondhatjuk azt: „Hiszem, hogy valaki jönni fog”, vagy: „Azt hiszem, esni fog” – egyfajta bizonytalan reményben, minden biztos alap nélkül. Másvalaki mondhatja, hogy „Hiszek Istenben”, azt értve ezalatt, hogy ösztönös megérzése szerint Ő létezik. De ez csak bizonyos kijelentésekkel való értelmi egyetértést jelöl, a legcsekélyebb elkötelezettség nélkül. Ezek a fogalmak alkalmatlanok a hit biblikus értelmének kifejezésére. A hit biblikusan azt jelenti, hogy „ráhagyatkozás, bizodalom, szilárd meggyőződés hallomás alapján” (idézet W. E. Vine Az Újszövetségi Szavak Értelmező Szótárából – angol). A hitnek kell, hogy legyen tárgya. Ez a tárgy Isten Igéje, ill. az Úr maga. Ez nem önmagadban, ösztönös megérzésedben vagy a hitben való hit. A hitnek kell hogy legyen Igéje az Úrtól, amihez kapcsolódik (Jn 2,22). Hallod vagy olvasod, és elhiszed Isten Igéjét (Róm 10,17). A hit nem feltételezés. Ha az lenne, akkor az Úr elfogadta volna a kihívást, hogy ugorjon le a Templom csúcsáról, bemutatva ezzel Isten szabadító hatalmát (Lk 4,5-12).

A hit nem feltételezi azt, hogy minden gondolat, ami megjelenik az értelmünkben, különleges kijelentés Istentől. Mi bukott, tökéletlen teremtmények vagyunk, és tökéletlenül gondolkodunk. Ezért szükségünk van Isten Igéjének kontrolljára, és istenfélő emberek tanácsára, hogy mérsékeljék hirtelen ötlettől vezérelt cselekedeteinket.

1. HOGYAN MŰKÖDIK A HIT? Összeköt minket a szellemi világgal oly módon, amelyet teljesen nem értünk meg. John Wesley úgy nevezte, hogy „a hatodik érzék”, de a hit túlmege az érzékeken. A hit képessé tesz, hogy helyesen járjunk anélkül, hogy látnánk (2Kor 5,7).

Tehetünk természetes lehetőségeket meghaladó dolgokat; Péter például a vízen járt az Úr Jézus hívására (Mt 14,25-31), de nem tudta folytatni azt, amikor megszűnt bízni Krisztus szavában, és inkább a rémisztő hullámokra nézett. Ez szemlélteti, hogy mennyire változhat a hit akár pillanatról pillanatra is. Illésnek erős hite volt a Karmel hegyén, de kevés hite, amikor Jezabellel nézett szembe (1Kir 18,20-40).

Hallottuk, hogy nem az számít, mennyi hitünk van, hanem az, hogy kiben hiszünk. Ez ellentmondani látszik az Úr dorgálásának azok felé, akik „kicsinyhitűek” voltak, ill. dicséretének azok felé, akiknek „nagy hite” volt (Lk 7,9; Mt 8,10; 15,28). Még a tanítványok is kérték az Urat, hogy „Növedd a hitünket!” (Lk 17,5). Az Úr imádkozott, hogy Péter hite el ne fogyatkozzék a próba alatt (Lk 22,32). A hit lehet gyenge vagy erős (Róm 4,19-20). Eredményessége attól függ, hogy képesek vagyunk-e ellenállni a kétségeknek, bizonytalanság nélkül Isten pusztá ígéreteire összpontosítani (Jak 1,6-8). Ez megfelel a hegyet mozgató hitnek, melyről az Úr beszélt (Mk 11,23). Az ilyen hit csak azokban lehet jelen, akik szorosán együtt járnak az Úrral, akikben Krisztus Igéje lakik gazdagon, akik tudatosan alávetik magukat a Szellem irányításának. Az is igaz lehet, hogy akik megtapasztalták Istent az élet különböző helyzeteiben, megtanultak bízni Benne.

2. HOGYAN GYAKOROLJUK A HITET EREDMÉNYESEN? A hit gyakorlás által erősödik. Megtanulunk bízni Istenben kis dolgokban, mielőtt nagyobb dolgokban is bízunk Benne. Tapasztalatból tudjuk, hogy Ő megbízható, amikor ráhagyatkozunk, és nem a saját eszközeinkre. Hajlandónak kell lennünk arra, hogy bizonyos igazságok észbeli elfogadását valóságos cselekvéssé változtassuk azáltal, hogy aszerint élünk, amit hiszünk. Nem mondhatjuk, hogy hiszünk, ha elutasítjuk azt a mindennapi életünkben.

Nyilvánvaló, hogy a hitet az erősíti, ha Isten Igéjével tápláljuk naponként, és élünk Isten ígéreteiből és gondviseléséből. Az Úr, aki nem hazudik, elvárja tőlünk, hogy elhiggyük az Ő Szavát. Ő megdorgálta azokat a tanítványokat, akik nem hittek Benne (Lk 24,25; Mk 16,14). „Hol van a hitetek?” – kérdezte. Szükséges visszautasítani a kétséget. Függeszd szemeidet kitartóan az ígéreteire. Állj rá az Ő ígéreteire. Igényeld azokat a magad számára, ha jogosan megilletnek téged. Függy Tőle! Lépj hitben, indulj, amerre elhívást kapsz mindennapi életedben. Fogadd el hittel, amit mások nem látnak a láthatatlan Isten kezében. A kitartó imádság a hit cselekedete, és áttöri az akadályok, késlekedések és más ellenállások csüggesztő hatását. Hit által változhat meg az életünk tehetetlen állapotból erővé, hatalommá (Mt 17,14-20). Bármilyen kudarc a hit hiányának tulajdonítható, olyan ügyekben, ahol Isten sikert akar. „Hiszed-e, hogy meg tudom tenni?” szegezte a vak embernek a kérdést Jézus. Hite szerint, visszakapta a látását. Jézus nevét kell segítségül hívunk (Csel 3,16), akinek hatalma van a természeti erők, démonok, betegségek és még a halál fölött is. Gyakorold az Ő neve által kapott hatalmat (Csel 19,11; 3,6-8). Ragadd meg Istent, és ne kerüljék el figyelmedet olyan dolgok, ahol az Ő akarata egyértelmű az Igében. Hirdess

győzelmet még a körülményektől függő ügyekben is, ha világosan látod, hogy ez Isten akarata, nem csak a saját kívánságaid.

Ez a hit fegyverének gyakorlati használata.

Az Ige fegyvere

„Vegyétek fel... a Szellem kardját, amely az Isten beszéde” (Ef 6,17). Élő és működő hatalmával be tud hatolni a lélek és a szellem legbelsejébe (Zsid 4,12). Megvizsgálja a legrejtettebb gondolatot, és az emberi szív szándékát. Olyan, mint a tűz Isten prófétáinak az ajkán, és képes megemészteni az embereket, mint a fát (Jer 5,14). Olyan, mint a kalapács, mely darabokra zúzza a sziklát (Jer 23,29). Isten ereje ez az üdvösségre (Róm 1,16). Gyümölcsöt terem, ha jó földre vetik (Mk 4,14-20). Elvégzi, amiért Isten küldte (Ézs 55,11). Nem lehet megsemmisíteni vagy hatálytalanítani, bármennyire is megpróbálják az emberek (Jn 10,35). Nem vész el belőle egyetlen pont vagy vessző sem, míg nem teljesíti a célját (Mt 5,18). Életet ad, fenntartja és megemészti azt.

Valóban félelmetes fegyver.

Az Igét lehet úgy meghatározni, mint Szentírást (szent iratok összességét), Isten kijelentett akaratát, melyet kiválasztott emberek által adott, mint „Istentől ihletett” igazságot (2Tim 3,16). Az Ige – másodlagos értelemben – származhat Istentől az Ő prófétái száján keresztül (1Tesz 2,13), ill. amikor felhatalmazott emberek hirdetik az írott Igét. Az ilyen – emberi eszközök által közölt – üzenet mindig összhangban kell, hogy legyen a Szentírás szövegével (Csel 17,11).

1. HOGY MŰKÖDIK AZ IGE? Természetfeletti módon, mely meghalad minden emberi magyarázatot. Nem varázslatnak, hanem a benne lévő életnek köszönhető hatékonysága, mivel Isten a forrása és szerzője annak. Amikor egy bűnös ember hallja az üzenetet, az meggyőzi őt a bűnről, és Istenhez fordul (Jn 8,9; 16,8). Ez egy csoda. Amikor egy ember újjászületik szellemben, ez Isten Igéjének tulajdonítható, nem emberi szavaknak (1Pt 1,23; Jak 1,18). Mikor megszabadulunk a bűn rabságából, ez az Igazság tesz szabaddá. Mikor tisztulás történik erkölcsi tisztátalanság szennyéből, az Ige az elsődleges eszköz (Jn 15,3; Ef 5,26). Amikor férfiak és nők elkülönítetnek Isten használatára, ez rendszerint az Ige által történik (Jn 17,17), sőt ez áll a nem élő dolgokra is (1Tim 4,5). Mi ad nekünk életet és vezetést? Isten Szent Lämpása (Zsolt 119,105.130). Mi táplálja leginkább az újonnan megtértet? Isteni táplálék a lélek számára (1Pt 2,2; 1Kor 3,1-2). Mi bátoríthat minket sötét időkben? Ami Isten szájából származik, az emel fel (Róm 15,4; 1Tesz 4,18).

2. HOGY HASZNÁLOM AZ IGÉT EREDMÉNYESEN? Nem lehetsz őszinte önmagadhoz és másokhoz, ha nem tiszteled, és nem engedelmeskedsz annak, amit az Ige tanít (Ef 6,6; Jn 14,15-21). Ha úgy tiszteled ezt a könyvet, mint Isten legbölcsebb kijelentését, akkor fontosabbnak fogod tartani, mint a hétköznapi eledelt (Jób 23,12). „Enni” fogod az Igét naponta, és örülni fogsz (Jer 15,16). Igénybe fogod venni ígéreteit, nem csak felhalmozni az abból szerzett ismereteket (Róm 4,20-21). Elmélkedni fogsz azon éjjel-nappal (Józs 1,8). Amint megérted, alkalmazd, és cselekedd, amit a Szellem tanít neked ebből a Könyvből, és megfelelően kezd el hasznosítani azt. Az elme, mely ezzel a Könyvvel van telítve, a legjobban felkészült. A memorizálás a leghasznosabb e tekintetben.

Ahogy egy jó katona ismeri, és használja a fegyvereit, úgy egy szellemi harcos is ügyesen használja Isten Igéjét az ellenségek (Lk 4,1-13) a megtéretlenek vagy más hívőkkel szemben. Az Ige által meg tudsz cáfolni tévtanokat, ill. egészséges tanítást tudsz nyújtani (Tit 1,9). Erősíteni tudod a megfáradtakat, ha szükséges (Ézs 50,4). Különösen az Evangélium Igéjének magvát akarjuk elvetni a megtéretlenek szívében (Ézs 32,20) széles körben. Ahol lehetséges, terjeszteni kívánunk olyan irodalmat, amely az Igét tartalmazza. Az Urat akarjuk követni abban, ahogyan a Sátánt kezelte, amikor hatalommal használta az Igét.

Az Imádság fegyvere

„Imádkozzatok mindenkor a Szellem által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért” (Ef 6,18).

„Szüntelenül imádkozzatok” – ez Isten parancsa (1Tesz 5, 17). Még Isten is megütközik azon, hogy hívők nem járnak közben másokért imádságban (Ézs 59,16). Sámuel az Úr elleni bűnnek tartotta, ha abbahagyja a saját népéért való könyörgést (1Sám 12,23). Az Úr Jézus az Ő életében egy folytonos imaéletet mutatott be. Ez annyira lényeges, hogy még mindig folytatja ezt a szolgálatot a mennyből (Zsid 7,25; Róm 8,34) a Szent Szellemmel együtt (Róm 8,26).

1. HOGYAN MŰKÖDIK AZ IMÁDSÁG? Csodálatos ígéreteket tett Isten az imádkozással kapcsolatban. „Ha valamit kértek Tőlem az Én nevemben, megteszem” (Jn 14,14). Ezek és a hasonló ígék nem választhatók el az Úr által más helyen meghatározott feltételektől. Ezek közé tartozik a Jézus nevében való imádság (Jn 14,13), Isten akaratával egyező imádság (1Jn 5,14), az igazi hit szükségessége (Mk 9,23), és személyes tisztaság (Zsolt 24,3-4). Ezeket a feltételeket nevezhetjük a hatékony imádság törvényeinek vagy követelményeinek is.

Az imádkozás Istennel való kommunikálás. Sokkal több a kérésnél. Jelent imádatot (mely megnyitja az utat az isteni áldások számára), hálaadást és megvallást. Az imádságban láthatatlan szellemi erő is van. Gondoljunk Mózesre, aki kezeit felemelve tartotta azért, hogy Izráel győzzön Amalek felett (2Móz 17,11-14), vagy szellemi erők összecsapására, amikor küzdöttek egymás ellen (Zsolt 18,6-10).

2. HOGYAN IMÁDKOZOM EREDMÉNYESEN? Továbbra is szükségünk van arra, hogy az Úr tanítson minket imádkozni (Lk 11,1). Ez kétségkívül azt jelenti, hogy szükséges ezt tennünk minden körülmények között, és azt is, hogy megmutatja, hogyan tegyük ezt Isten elgondolása szerint. Meggyőződés, hogy ez elengedhetetlen az életünkben, valamint elkötelezettség a kitartó imádkozásra, egyaránt szükségesek. Ez olyasmi, amit rendszeresen tennünk kell, inkább, minthogy újabb dolgokat tanuljunk a témáról.

Befejezés

Egy jó katona nem feledkezhet meg arról, hogy mindig harcészültségben legyen, készen álljon a behívóra. Ismernünk kell a fegyvereinket, és megfelelően használni azokat, ha szükséges.

Fő ellenfelünk nem a látható világban van. Ezért legfőbb fegyvereink nem evilágiak vagy testiek. Egyetlen földi hadsereg sem támaszkodik elsősorban a hitre, az imádságra és Isten Igéjére. A harc halálos, és – más konfliktusokhoz hasonlóan – lesznek áldozatok. Szomorú, amikor a hívőket saját bűnük vagy hitetlenségük üti ki a küzdelemből. Rosszabb, ha működésképtelenné válnak, sőt, ha életüket veszítik, ezáltal töröltetnek a harcból.

Az Úr azt mondja, hogy Ő többre teremtett minket annál, hogy hódítók legyünk. Ő mindent megadott, ami az élethez és az istenfélelemhez szükséges. Ő legyőzte fő ellenségeinket a Kereszten. Mindig ott van, hogy győzelemre vezessen minket, ha követjük. Nincs semmi, amit visszatartott volna abból, ami képessé tesz a győzelemre. Ennek fényében kell naponként használni valamennyi szellemi fegyverünket, mert ez a harc folytatódik, míg csak nem találkozzunk Vele.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY SZELLEMI
HADVISELÉSE

11. LECKE

1. Olvasd el az Ef 6,10-18-at. Mit gondolsz, ez a szakasz miért hasonlítja küzdelmeinket itt a földön hadviseléshez? Használd saját megfigyeléseidet, és bibliai utalásokat következtetésed alátámasztására!
2. Az Ef 6,11 figyelmeztet, hogy vegyük fel „az Isten teljes fegyverzetét”. Mit jelent Isten teljes fegyverzete, és mit tartalmaz?
3. Írd le, mi a hit a *te* értelmezésed szerint.
4. Mi tartott vagy tart vissza most attól, hogy hitből élj? Mit lehet tenni e hiányosságok kiküszöbölésére?

5. Isten Igéjét a Szellem kardjának nevezi az Írás (Ef 6,17). Hogyan működik az Ige a te személyes keresztyén életedben? Légy konkrét! Olvasd el Zsolt 119,11.105; Józsa 1,8; Ezsd 7,10; Jn 15,3!

6. A következő versekből magyarázd meg, hogyan és miért kell, hogy az Igét használjuk az evangelizációban (1Pt 1,23; Róm 1,16; Ézs 55,11)?! Hogyan alkalmazható ez a te életedre?

7. Dániel imaharcos és példa volt számunkra. Gondolkodj el jól ismert imádságán, mely a Dán 9-ben található. Hogyan tudsz bármilyen megfigyelést alkalmazni saját életedre?

8. Mit tanultál a megválaszolt imádságok feltételeinek listájából, amit szükséges személyesen alkalmaznod határozottabb módon?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY ÁLDOZATOS ÉLETVITELE

12. LECKE

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9). Mikor az örökkévaló Isten Fia belépett az időbe, és megfogant Mária méhében, Ő valójában búcsút mondott minden gazdagságnak, fényűzésnek és dicsőségnek, mely az Övé volt az Atyánál öröktől fogva (Jn 17,5). Lemondott minden javáról, „megüresítette Önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett” (Fil 2,7).

Azzal, hogy egy szegény munkásotthonban való megszületést választotta, a csillagrendszer Építésze faipari szakmunkás lett József ácsműhelyében. A városlakók József fiának ajkairól hallották Ézsaiás próféta szavait a Messiás küldetésével kapcsolatban. „Az Úr Szelleme van Rajtam, mivel felkent Engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek” (Lk 4,18-22). Jézus szegényként jött, hogy elérje a szegényeket. Megszámlálhatatlan milliók találták meg az utat a jászolban született Emberfiához, akik soha nem nyertek volna bebecsátást egy királyi palotába. Egy leendő tanítványnak bizonyára kiábrándítóan hatott Jézus válasza, amikor az felajánlotta, hogy követi Őt. „A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészükük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania” (Mt 8,19-20). Ahogy ott függött a kereszten, nézte a katonákat, amint sorsot vetettek egyetlen anyagi tulajdonára, a köntösére. Nem maradván semmi egyebe földi értelemben, Ő az életét adta oda (Jn 19,23-24,30).

Az áldozatos élet okos istentisztelet

Pál apostol kért bennünket, hogy „okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róm 12,1). Kérésének alapja Isten irgalmassága. Ez Isten nagy váltságművében összpontosult, Aki megigazítja a szegényt, a menthetetlen bűnöst Fia elküldésével, hogy hordozza bűneinket a kereszten. Ezzel felszabadított a bűn hatalmából, és mentesített a törvény büntetése alól. Krisztus, miután megbékített minket Istennel az Ő halálában, most megtart bennünket élete által közbenjárva érettünk a hatalom helyéről, Isten jobbjáról. Itt lenn a Szent Szellem jár közben értünk, és kísér ben-

nünket, Isten örököseit a dicsőség felé vezető utunkon. Isten nem kímélte saját Fiát. E kegyelem fényében a legésszerűbb dolog, amit tehetünk, hogy Isten számára élő áldozatként ajánljuk fel magunkat. Amikor Studd Károly misszionárius hatalmába kerítette a kereszthalál logikája, így kiáltott fel: „Ha Jézus Krisztus Isten, és Ő meghalt értem, akkor semmi Érte hozott áldozat nem túl nagy a részemről.”²

Mi keresztyének szeretünk így énekelni az ilyen okos áldozatról:

*Ha az egész világ az enyém volna,
Ez az áldozat is túl kevésnek bizonyulna,
Isten csodás szeretete
A lelket, életemet, mindenemet igényli!*

– Isaac Watts

Fel vagyunk-e készülve, hogy ilyen áldozatosan éljünk, ahogy énekeljük?

Az áldozatos élet ráfordítást és feláldozást jelent

Pál találóan fejezte ki az áldozat mibenlétét, amikor ezt írta a korintusiaknak: „Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, sőt magamat is feláldozom a ti lelketekért” (2Kor 12,15).

1. RÁFORDÍTÁS. Pál az anyagi áldozatot használta szemléltetésként, melyet egyes szülők hoznak a gyermekeikért (2Kor 12,14-15). Nem szokatlan számukra, hogy áldozatokat hozzanak a gyermek tanulásáért és orvosi kezeléséért. Mások lemondanak a hétköznapi örömeikről, hogy lakást vagy autót vásároljanak a gyermekeiknek. Jézus biztosít minket arról, hogy az Ő nevéért hozott áldozat sokkal nagyobb jutalomban részesül majd (Mt 19,29). Pál az Úr önként vállalt szegénységéről beszélt, amikor a macedóniai gyülekezetek áldozatos adakozására gondolt „erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak” (2Kor 8,1-3.9). Ez „kellemes illat és kedves áldozat” volt, „amely tetszik az Istennek” (Fil 4,18).

2. KIONTATNI ÁLDOZATUL. Akkor mondjuk, hogy valami vagy valaki megéri az áldozatot, ha belső értéke indokolja ezt a ráfordítást. Ez az, amit alapvetően figyelembe kell venni az áldozatos életnél. Ez az ügy vagy ez az ember megérdemli-e az erőfeszitésemet és áldozatomat? Pál egyértelműen azt gondolta, hogy még a hálátlan korinthusiak is megérdemelték. Pál, Silás és Timóteus kinyilvánították áldozatos szeretetüket a Tesszalonikaiak iránt,

² Norman Grubb: C. T. Studd atléta és úttörő. C. T. Studd Athlete and Pioneer (Zondervan Publisher: Grand Rapids, Michigan, 1933)

mondván: „készek voltunk odaadni nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is” (1Tesz 2,8). Epafroditosz szó szerint kockára tette az életét Krisztus munkájáért azzal, hogy áldozatosan szolgálta Pál szükségseit (Fil 2,29-30). Priszka és Akvila nem riadtak vissza, hogy ugyanezt tegyék (Róm 16,3-4). Pál nyugodtan nézett szembe a halállal, nem tudva, hogy az életet vagy a halált szeresse-e jobban, mert csak Krisztust akarta dicsőíteni egyik vagy másik módon. Számára az élet másokért végzett szolgálatot jelentett Krisztus nevében. Így fogalmazta meg: „Nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Némelyek maguknak szegezték a kérdést: „Hajlandó lennék-e meghalni Krisztusért?” Ennél lényegesebb kérdés, hogy „Hajlandó vagyok-e meghalni az ének, és *élni Krisztusért* másoknak szolgálva?” Ha nekem az élet Krisztus, akkor hajlandó vagyok letenni az életemet Érte, mikor eljön az idő. Az egyik egyházatyja azt mondta: „A mártír csak egyszer hal meg az Uráért. A pásztor sok százszor meghal a juhaiért.” Te egy élő áldozat vagy? Az életed arról beszél-e, hogy kész vagy „kiontatni” másokért?

A tanítványnak anyagi áldozatot is kell hoznia

„Aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14,33). Jézus kihívást intézett a sokasághoz azzal, hogy mérjék fel, milyen költségekkel jár az Ő követése, és döntsék el, hogy fenntartás nélkül hajlandóak-e elkötelezni magukat (28-32 versek). A tanítványnak fel kell készülnie arra a tényre, hogy Krisztus követésére minden rámehet! Ez különféleképpen történhet. Sok keresztyén számára Krisztus követése vagyona elrablásának örömmel való fogadását jelentette (Zsid 10,34). Az örökségből való kizárás, a munkahely elvesztése, alacsonyabb beosztásba helyezés gyakran egyenes következménye volt annak, ha valaki nyíltan vállalta Azt, Akit az emberek megvetettek. Másokra olyan szolgálat várt, mely miatt hátra kellett hagyni az üzletet, az otthonot, sőt a családot is Krisztus követéséért (Mk 1,16-20; Lk 5,11.27-28; Mt 19,29). Megint mások ilyen szépítő körülmények nélkül tisztelték az Úr parancsát. A mi Urunk utasítása világos: „Ne gyűjtsetek kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák, és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben” (Mt 6,19-20; ld. még Lk 18,22-34). „Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául, szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férközhet hozzá, a moly sem emészti meg” (Lk 12,33).”

A javak felhalmozása, és rosszabb időkre való tartalékolás engedetlenség Isten Igéjével szemben. Isten, Akibe bizodal munkat egyedül vethetjük, ismeri az emberi szívet, mely hajlamos arra, hogy anyagi dolgokban keressen bizton-

ságot, és a gazdagságban bízson. A tanítvány szívének a mennyhez kell kötődnie, és nem a bank páncélszekrényéhez.

Vannak, akik elutasítják a fenti igeszakasz szó szerinti értelmezését. Vegyük figyelembe a most következőket, annak bizonyságául, hogy Jézus szó szerint értette, amit mondott.

1. **MAGÁNAK A MESTERNEK A PÉLDÁJA.** Az Úr Jézus elhagyta minden földi kincsét, és földi életének napjaiban semmiféle vagyont nem gyűjtött. Jézus azt hirdette, amit Ő maga is gyakorolt, és elvárja a tanítványaitól, hogy kövessék a példáját. „A tanítvány nem feljebbvaló a mesterénél, sem a szolgálta az Uránál” (Mt 10,24). Erre reagált Müller György így: „Nem jó, ha a szolgálta arra törekszik, hogy meggazdagodjon, nagyságot és tiszteletet vívjon ki ebben a világban, ahol az ő Ura szegény, szelíd és megvetett volt”⁴

2. **A MESTER JÓVÁHAGYÁSA.** Jézus elismerte a szegény özvegyasszony cselekedetét, aki két rézpénzt dobott a perselybe, mondván: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije volt, az egész vagyonát” (Lk 21,3-4). Miért nem fejezte ki aggodalmát ekkora könnyelműség láttán, ha nem kellene szó szerint értenünk Jézus parancsait?

3. **TANÍTVÁNYAI VÁLASZA.** Tanítványai szó szerint vették, amit Ő mondott. Péter így szólt: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk Téged”, mire az Úr így felelt: „mindenki, aki elhagyta házát vagy... földjeit az Én nevéért, a százszorosát kapja” (Mt 19,27.29).

4. **AZ ELSŐ GYŰLEKEZETEK VÁLASZA.** A lüktető jeruzsálemi gyülekezet tanúságot tett arról, hogy komolyan vette Jézus szavait (Csel 4,32-37). Pál ugyanúgy nyilatkozik a macedóniai gyülekezetek áldozatos adakozásáról, ahogy az Úr az özvegyasszonyról, aki tudniillik az összes vagyonát odaadta (2Kor 8,1-5; Lk 21,3-4).

5. **AZ APOSTOLOK TANÍTÁSA.** Pál – miután emlékeztette Timóteust a gazdagság kockázataira – figyelmezteti a gazdagokat, hogy „tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen... gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre”. Tanította, hogy a hívő elégedjen meg azzal, ha alapszükségei megvannak: élelem, ruházat és fedél a feje fölött (1Tim 6,7-10.17-19). Jakab figyelmeztetése ebben a témában így összegezhető: „Jaj nektek, gazdagok!” (Jak 5,1-6; 1,9-11; Lk 6,24).

6. **A SZERETET VÁLASZA.** Mikor a gazdag ifjú arra hivatkozott, hogy ő szereti a felebarátját, mint önmagát, Jézus azt válaszolta, hogy: „...add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, aztán jöjj, és kövess En-

gem!” (Mt 19,21). Aki látja más keresztyén testvér szükségét és szegénységét, tud arról, hogy a világ lakosságának a fele még nem hallotta az evangéliumot, valamint hogy százmilliók szenvednek az alultápláltságtól, és mindez nem indítja áldozatos életre, akkor „hogyan lehetne abban Isten szeretete?” (1Jn 3,17).

Urunk tanításait némelyek „kemény beszéd”-nek tartották, mivel azok helytelenítették az eluralkodott anyagiasságot és kapzsiságot. A kételkedők megpróbálják bebizonyítani, hogy ezeket az ígéresek nem kell szó szerint venni. Az ilyenek tegyék fel önmaguknak a kérdést: „Akkor mit értett Jézus ezen? Vonakodásom, hogy szó szerint vegyem az Ő parancsait, Krisztus iránti szeretetből és elkötelezettségből fakad?” Nincs más alternatíva, mint a komoly biblia-tanulmányozáson alapuló szó szerinti értelmezés. Ezzel szemben a világ szerinti bölcs a bölcsességhez és a megfontoltsághoz folyamodik, és elítéli azoknak a látszólagos ostobaságát, akik komolyan akarják követni az Urat ebben a kérdésben. Jézus válasza egy első századi pénzsóvár embercsoportnak ez volt: „ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt utálatos” (Lk 16,15). Keresztyének, akik maguknak és gyermekeiknek gyűjtenek kincseket ebben az életben, azokhoz társulnak, akiknek Isten azt mondja: „Bolond!” (Lk 12,13-21)

Áldozatos élet a gyakorlatban

A. N. Groves misszionárius megtestesítette a tanítvány áldozatos életét, és e szavakkal összegezte: „Dolgozz keményen, fogyassz keveset, adj sokat és mindent Krisztusért”.³

1. DOLGOZZ KEMÉNYEN! Pál megmutatta a kérés kezeit az efézusi véneknek, melyek gondoskodtak ő maga és apostoltársai ellátásáról. Azt mondta: „megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekekről gondoskodni” (Csel 20,34-35). Intette a fegyelmezetlen tesszalonikaiakat, hogy „csendben dolgozva, a maguk kenyerén éljenek” (2Tesz 3,12). A tanítványok életét szorgalomnak, kemény munkának és saját szükségleteikről való gondoskodásnak kell jellemeznie.

2. FOGYASSZ KEVESET! A bennünket körülvevő világ saját mintáját akarja ránk kényszeríteni (Róm 12,2). De nem a reklámok nyomásának, hanem szellemi ítélőképességnek kell diktálnia a tanítványnak az életvitelében. Az Úr figyelmeztette tanítványait a pazarlásra (Jn 6,12) Az Ő sáfára ellenáll a készletésnek, hogy pazarolja az Úr pénzét fölösleges vásárlásra és szükségtelen luxuscikkekre. Tervezés, költségvetés, gondos vásárlás és önmegtágadás – ezek a takarékos életmód összetevői.

3 Anthony Norris Groves élete (Evangéliumi Kiadó)

Pál segített tisztázni az Úr parancsát, miszerint mondjunk le minden vagyónkról (Lk 14,33) „Jó cselekedetekkel [becsületes munkával] kell előljárnunk ott, ahol sürgős segítségre van szükség” (Tit 3,14). Továbbá, meg kell elégednünk az étellel és fedéllel (ruházattal és hajlékkal) (1Tim 6,8). Jézus a mindennapi kenyérről beszélt, és a helyről, ahol lehajtod a fejedet. David Livingstone ezt mondta: „Eltökélt szándékom, hogy nem birtokolok semmit, ami nem Isten országához tartozik.”

Néha kirívó elképzelések homályosítják el a témát, és váltanak ki komoly ellenállást az áldozatos étellel szemben a hívők gondolkodásában. Egyesek megkérdéshetik, hogy a hívőnek szabad-e biztosítást kötni. Végző soron azoknak, akik Isten országát keresik először, a legjobb fedezet áll rendelkezésére (Mt 6,33). A legjobb válasz az lenne, hogy „legyen neked a te hited szerint” (Mt 9,29). Mások azt kérdezik, hogy egy igaz tanítványnak lehet-e háza. Természetesen szüksége van egy helyre, ahol lakik, és annak a megvásárlása lehet a legjobb felhasználása az Istentől rábízott pénznek. Lehet-e egy igaz tanítványnak autója? Lehet, hogy még kettőre is szüksége van. Ugyanez a kérdés a tanítvány nyelvén átfogalmazva így hangzik: „Szükségem van-e rá?” Valamennyi tanítvány szükségletei ismertek az Úr előtt. Sokaknak különleges ruházatra, drága képzésre, szállításra vagy az üzletükhöz tőkére van szükségük.

Lényegében minden egy alapvető kérdésre szűkíthető le: **Mi szükségem van?** A mi Atyánk ismeri jogos szükségünket, és „megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk” (Mt 6,32; 1Tim 6,17). De nem engedhetjük magunkat becsapni. A Mammon (gazdagság) valójában csalárd, és leuralhatja az életünket (Lk 16,9-11; Mt 6,24; Mt 13,22). Sok leendő tanítvány élete nem áll másból, minthogy szakadatlanul csak többet akar. Némelyeket annyira megkötözött a vágyakozás új házba való költözésre, egy bizonyos autó megvásárlására vagy egy adott életszínvonal fenntartására, hogy feláldozták az Úrnak való szolgálat szabadságát a túlzott pénzügyi elkötelezettségek és a megnövekedett munka ol-tárán. A Mammon szolgálata sérti az Úr előjogát az életük felett (Mt 6,24). Lehet, hogy egyesek azzal próbálják kimenteni magukat e tanítás világos célzása alól, hogy említenek gazdag keresztyén embereket, akik szerették az Urat, és az Úr használta őket. Nem a mi dolgunk megítélni másokat, Istennek van utasítása a gazdag keresztyének számára (1Tim 6,17-19).

Azonban ne felejtsük el, hogy az ÚSZ Pált állítja a keresztyén élet modelljeként. Miután megfeddte őket, amiért királyok módjára élnek, mielőtt elérkezne a királyság, felhívja figyelmüket, hogy utánozzák őt, és – természetesen – végző soron Krisztust, Aki nem maradt a gazdagságban (1Kor 4,6-14; 11,1). Ahogy Pál mondja, ezt azért írjuk, hogy figyelmeztessük, és nem azért, hogy

megszégyenítsünk hívőket. Noha ezek az alapelvek világosak és félreérthetetlenek, minden egyes tanítványnak felül kell vizsgálnia életét az Úr előtt. A tanítványság önkéntes, és a szív dolga (Mt 6,21.24). Az eltérő körülményeink miatt nagy mozgásterünk/szabadságunk van arra, hogy a bibliai alapelveket egyénileg alkalmazzuk.

3. ADJ ODA MINDENT KRISZTUSÉRT. Az áldozatos hívő ember nem csak elutasítja a késztetést, hogy önző módon éljen vagy kincseket gyűjtsön itt a földön, hanem nyereséget küld előre a mennybe. Annyit fog befektetni, amennyit csak lehetséges sürgős szükségein (jogos, szükséges elkötelezettségek önmaga és a családja számára) túl az Emberfia szolgálatában. Sokan „szereztek maguknak barátokat a tisztességtelen mammon eszközeivel”, okosan finanszírozva az evangéliumi munkát, irodalmat, keresztyén nevelést és a Jézus nevében történő fizikai szükségek enyhítését (Lk 16,8-9). Az ilyenek megtanulták, hogy biztonságot ne földi megtakarításokban vagy befektetésekben keressenek, hanem egy olyan Atyával való kapcsolatukban, Aki ismeri minden szükségüket. Bízhatnak Benne az előre nem látható eshetőségekben is (Tit 3,14; Mt 6,19-34).

Az áldozatos élet jutalma

„Ő pedig tanítványaira nézett, és így szólt: 'Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa'" (Lk 6,20). Ezt az állítást nem szabad összekeverni a boldogságmondásokkal. Ez a kijelentés áldást mond azokra, akik áldozatosan élnek „az Emberfiáért” (22. v.). Az alábbiakban található néhány a gazdag jutalmak közül, melyek Jézus áldozatos követőjére várnak itt és odaát.

1. KINCSEK A MENNYBEN. A tanítvány áldozatos életével gazdag lesz Isten előtt. Nem vihet semmit magával, hanem gyűjtenek „maguknak jó alapot a jövődre, hogy elnyerjék az igazi életet” (1Tim 6,7.19; Lk 12,21.33; Mt 6,20).

2. MEGVILÁGOSODÁS. A tanítvány, akinek egyszerű vágya, hogy Istent tegye első helyre az életében, egészséges életszemlélettel rendelkezik. Egész testét átjárja a világosság, nem úgy, mint a kettős látású emberét, aki két világban él (Mt 6,22-23).

3. SZABADSÁG ISTEN SZOLGÁLATÁRA Az anyagiasság és Isten közötti verseny soha nem végződhet döntetlenre. Vagy az egyik vagy a másik az úr. A mammon soha nem lehet a mesterünk (Mt 6,24). Az áldozatos élet felszabadít!

4. GONDOSKODÁS MINDEN SZÜKSÉGÜNKRŐL (Fil 4,19). Isten nem arra kötelezte el magát, hogy minden igényünket teljesíti, hanem azt ígéri, hogy minden szükségét betölti azoknak, akik Érte élnek.

5. HATÉKONY IMÁDSÁG. „Ha pedig a mező fűvét... így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket?” (Mt 6,30). A „kicsiny hit” elra-

bolja tőlünk a hitben járás örömét. Biztonságunk a bizonytalan földi kincsekben van. A magabiztosság a hit ellentéte, és a képmutatás veszélye leselkedik ránk, ha másokért mondott imádságainkat saját tettünkkel tudjuk megválaszolni. Amikor az életünk már nem az Úrtól való szüntelen függés, az imádságaink felszínesekké és élettelenekké lesznek.

6. GYERMEKEINK JAVA. Azoknak a szülőknek, akik csodálkoznak, hogy gyermekeik miért térnek rossz útra, holott vasárnapi iskolába, egyházi iskolába és keresztyén táborkba jártak, és mindent megkaptak, talán nem is kell nagyon messze keresniük a választ. Lehet, hogy saját életvitelük és dolgaik fontossági sorrendje az ok. Nem csoda, hogy azok a gyermekek felnőve „világiassá” lesznek, akiknek a szülei „a világ emberei, akik kiveszik részüket az életből, hasuk megtöltve azzal, amit nekik tartogatsz, elégedettek gyermekeikkel, és ami megmarad, gyermekeikre hagyják” (Zsolt 17,14). Egy anyagias keresztyén családban felnövő gyermek lehet, hogy nem éli túl ezt a rettenetes gátló tényezőt. Vedd figyelembe az istenfélőknek adott ígéreteket gyermekeikre vonatkozóan (Zsolt 112,1-3; 128,1-4).

7. AZ EVANGÉLIUM ELŐMENETELE. Jézus tanítványának egyik legörvendetesebb jutalma a világevangelizációban nagy nyereséghez vezet – amikor a keresztyének áldozatosan élnek és adnak. A Krisztusért való áldozatos életnek hatása van azokra, akik nem ismerik az Urat, mivel oly sok mindent látnak a vallás világában, ami cinikussá teszi őket. Továbbá, ha közbenjárunk és tanúskodunk Isten mellett, eközben nő imádságunk ereje.

BEFEJEZÉS

Gondold meg, mekkora kegyelme Istennek az, hogy nekünk adta az Ő Fiát, ki-mondhatatlan ajándékát. Aztán fordítsd figyelmedet az Úr Jézus nagylelkűségére saját önfeláldozásában. Vedd számításba Mesterünk megcáfolhatatlan és világos tanítását az áldozatos életről, melyet az Ő tökéletes élete testesített meg és szemléltetett. Add hozzá az első követőiben megnyilvánuló ragaszkodást ezekhez a népszerűtlen tanításokhoz. Vedd fontolóra az áldozatos élet örök jutalmait. Milyen választ ad a te életed? Akarsz-e csatlakozni azokhoz, akik mindent elhagytak az Ő követéséért? Fogod-e énekelni őszinte szívből:

*Lássad itt az életem,
itt e szív, tiéd legyen –
minden kincsem és javam,
néked adom boldogan.*

Frances Havergal

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNY
ÁLDOZATOS ÉLETVITELE

12. LECKE

1. Hogyan segít a Mt 8,20 és a 2Kor 8,9 összegezni az Úr Jézus életét?

2. Figyeld meg, mit tanítanak a következő igeszakaszok az áldozatos életről:

Mt 19,21

Csel 2,44-45

Mt 19,27

Csel 4,32-37

Lk 12,16-34

1Tim 6,8

Lk 21,3-4

Fil 2,20-21

Most összegezd a következtetéseidet:

3. Vesd össze az önző és az áldozatos életstílus eredményeit!

Vers	Önző életstílus	Áldozatos életstílus
Mt 6,20		
Mt 6,22-23		
Mt 6,24		
Lk 6,20		
Lk 18,24-25		
Jak 2,5		

Most összegezd a következtetéseidet:

4. Láttuk, hogy a Mt 6,19 három dolgot használ a sáfárság szemléltetésére: a moly (utalva olyan dolgokra, amiket nem gyakran használunk), rozsda (olyan anyagokra utal, melyeknek nagyfokú az értékcsökkenése) és tolvajok (olyan dolgokat jelez, amelyek megszerzésére mások sóvárognak). A te esetekben hol sérül ezen alapelvek betartása, mikor az Isten országa érdekeiről van szó?
5. Milyen kiigazításokat szükséges elvégezned, e lecke tanítására adott válaszként? Hogyan fogsz kivitelezni bármilyen változtatást?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

A TANÍTVÁNY JELLEMÉNEK FEJLŐDÉSE

13. LECKE

Az első ember egyik dicsősége az volt, hogy „Isten... a maga képmására” teremtette (1Móz 1,26-27), az Ő erkölcsi és szellemi hasonlatosságára. Az ember bukása elcsúfította ezt a képet, és eltávolította az Istenhez való hasonlóságtól. Isten akarata az, hogy ezt a képet teljesen helyreállítsa, kezdve itt és most. Ez a sorsunk. „Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez” (Róm 8,29). „Sőt, ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra” (2Kor 4,16). Ehhez a mi közreműködésünk is szükséges. „Felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje Őt” (Kol 3,10). „Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával” (Róm 12,2). Pál apostol szolgálatának célja az volt, hogy „minden embert tökéletessé tegyen a Krisztusban” (Kol 1,28).

Isten munkálkodását az életünkben – annak különféle helyzeteivel, legyen bár nehéz, sőt tragikus – legjobban az Ő mesterművére nézve érthetjük meg. Isten mestermunkája az, hogy kifejleszti jellemünkben a Krisztusi hasonmást, és ez az örökkévalóságra készít fel minket. Ebből következik, hogy a tanítvánnyá tevés folyamán nekünk ugyanerre a területre kell figyelniünk. Közben együtt imádkozunk azokkal, akikkel dolgozunk, személyesen bizonyosságot teszünk, megtartjuk a felelősségre vonhatóságot, hogy figyelemmel kísérjük az előrehaladást – ez elősegítheti a fejlődésünket. Az Istentől kapott üdvösségnek abban kell megnyilvánulnia, hogy az Ő jellemét átültetjük az életünkbe az Úr Jézushoz hasonlóan. Ezért imádkozott az apostol, hogy tudniillik Krisztus formálódjék ki a hívőkben (Gal 4,19).

A jellemfejlődés eszközei és motivációja

Az ember úgy gondolkozik a jellemről, hogy az valamilyen módon meghatározott a születéstől kezdve. Egyesek azt mondják: „Ilyen vagyok.” Mások szerint a jellemfejlődés a Szent Szellem felelőssége – mintha nekünk nem lenne részünk abban. Ez a fajta vélemény figyelmen kívül hagyja azokat az ígeréseket, amelyek figyelmeztetések, az akaratot célozzák meg, hogy működjunk együtt

Istennel a bennünk végzett munkájában. Ha minden Isten vállán nyugodna – emberi felelősség nélkül –, akkor valamennyi hívő szellemi lenne. Nyilvánvalóan ez nem így van.

Azok, akik szent életet élnek, azért teszik ezt, mert ezt akarják tenni. Mélyen szeretik az Urat, és kedvében akarnak járni minden módon, amire az Ő szeretete készíteti őket (2Kor 5,14). Elragadtatással csodálják az Urat, és hasonlóak akarnak lenni Őhozzá azért, hogy Istent követik (Ef 5,1) és olyan hívőket, akik példázzák az Ő életét (1Kor 11,1; 1Tesz 1,6). Éhség van bennük az Istennel való mélyebb közösségre, és az Ő jobb megismerésére. Az ilyen magatartás és cselekedetek teljesen eltérnek a gyülekezetbe járók többségére jellemző közép-szerüségtől. Mindig vannak olyanok, akik megelégednek azzal, hogy megváltottak, és üdvbizonyosságuk van. Őket kielégítik a gyülekezeti tevékenységek hagyományos vallási mintái. De hiányzik a szellemi életerő, a gyümölcsözés, az Isten országára vonatkozó látás, és az áldozatos élet. Ez nem más, mint érzéketlenség a bensőnkben Isten mélyebb szándékai iránt, ami gátolja a jellemfejlődést.

A jellemfejlődés a Szellem munkája egy átadott edényben. Isten munkálkodik bennünk az Ő tetszése szerint, de nekünk is munkálnunk kell a saját üdvösségünket (Fil 2,12-13). Az üdvösségünk nem cselekedetek (érdem) által van, de jó cselekedetekre készítet (Ef 2,10; Fil 3,8).

Saját szellemi iparkodásunkra serkentő hatással lehet azok munkálkodása, akik életüket az értünk végzett szolgálatba fektetik (Kol 1,29). Sajátos szolgálatot végez a bennünk lakozó Szellem is, Aki az átadott életben akar munkálkodni oly módon, hogy előhozza a jellem gyümölcsét (Gal 5,22-23) úgy mint szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás. Az ember felelősségének oldaláról, nekünk meg kell feszíteni a testünket (Gal 5,24), felvenni a keresztünket (Lk 9,23), és kiszolgáltatni életünket az Ő dicsőségére (Jn 12,25).

Isten használhat próbákat is a jellem fejlesztésére, még a rosszat is, amit mások okoznak nekünk (Jak 1,3). Ehhez szükség van arra, hogy Isten szemén keresztül és a hit szemeivel lássuk és értékeljük az életet. Ha van egy imatársunk, segítők és barátunk, akinek hajlandók vagyunk számot adni, nagy segítséget jelenthet, amennyiben nem vagyunk túl büszkék, hogy elfogadjuk azt. Ez önkéntes alapon működik, és készséget kíván úgy Isten, mint ember felé.

A jellemfejlődés jellegzetességei és céljai

A Szentírásban az istenfélő valamint az istentelen jellem fő vonásainak egyértelmű listái arra valók, hogy helyes célokra irányítsák a figyelmünket. A felsorolásnak nincs gyakorlati hatása az életünkben, ha nem gondolkodunk el rajtuk,

nem tekintjük életünket azok fényében, és nem törekszünk arra, hogy növekedjünk ezeken a területeken. Ezért emlékeztet minket Jakab arra, hogy a próbák türelmet fejleszthetnek ki, ill. hogy az Istenre várás miatt segíthet bennünket a kitartásban. A Szellem gyümölcse a Gal 5-ben és az erények a 2Pt 1,5-8-ban két példa ezen felsorolásokból. Itt van néhány fő jellemző, amit többször megemlít a Biblia. Ha nem feledkezünk meg sem az elérendő célokról, sem Isten bennünk lakó Szellemének erejéről, nagyobb érettség elérésére számíthatunk a krisztusi jellem kifejlesztésében.

1. **ÁLDOZATOS SZERETET.** Ezt a leírást arra használjuk, hogy megkülönböztessük az isteni szeretet legmagasabb formáját (agapé) az általunk használt népszerű formáktól. Az Úr együttérzése, állhatatossága, megbocsátása és odaadása a tökéletes szeretet csodálatos megnyilvánulásai. Ő bemutatta, hogy a szeretet több annál, mint amit érzünk. A szeretet tettekben valósul meg. Szere- tet Isten felé és azután emberek felé (Mt 22,37-40). A népszerű elképzelésekkel ellentétben nincs parancs arra, hogy szeresd magadat. Az önszeretet negatív jellemző a Bibliában (2Tim 3,2). A szeretet az Úr Jézus igaz tanítványának az ismertetőjele (Jn 13,35). Krisztus kimondott parancsa, amely az akaratunkat szólítja fel és nem az érzéseinket (Jn 15,12). Ez a szellemi élet tesztje, és annak a bizonyosságnak az alapja, hogy igazán az Ővé vagyunk (1Jn 3,14). A szere- tetnek túl kell nyúlnia azokon, akik szeretnek minket, ki kell terjednie még az ellenségeinkre is (Mt 5,44), ami nyilván az akarat dolga.

Az 1Kor 13,4-7 szeretethimnusa klasszikus. Amit mond, így osztályozható:

- a) A szeretet érzelmei: kedves (jószág a cselekedetekben), együttérző (érzékeny a szükségekre), megbocsátó (nem tart haragot), nem irigy és nem féltékeny.
- b) A szeretet stílusa: türelmes (nem ingerlékeny), megfontolt (nem durva vagy figyelmetlen).
- c) A szeretet szükséges velejárói: önzetlen, megbízható, engedelmes, ha szükséges.

A szeretet nem olyan valami, amit ki kell „fejlesztetni”, hanem sokkal inkább Krisztus, Aki bennünk, mint átadott edényekben éli az Ő életét. Az életünknek vissza kell tükröznie vagy közvetítenie az Ő szeretetét. Emberileg szólva, mi magunktól nem vagyunk képesek ilyen módon szeretni.

2. **ÖNFEGYELEM.** A szó szorosan kapcsolódik a tanítvány kifejezéshez, és e nélkül nem beszélhetünk tanítványságról. Ez a Szellem által irányított élet egyik gyümölcse (Gal 5,23). Az Úr Jézus volt a legfegyelmettebb ember, Aki valaha élt. Még csak el sem tudjuk képzelni Róla, hogy tékozolta volna az idejét, ingadozott volna a szellemi prioritások tekintetében, vagy rendezetlen élet-

vitelt folytatott volna. A kudarcok az ember életében rendszerint az önfegyelem hiányának tudhatók be. Jelenti az értelem, a nyelv használatát, a test vágyait, az imaéletet és az időkihasználást. Nehéz próbákban sürgető szükség van arra, hogy elviseljük a nehézségeket, és tegyünk, amit tennünk kell, még ha nincs is kedvünk hozzá. Az eltökélt ember az önszeretetet az önmegtagadás és keresztrefeszítés helyére számúzi Krisztus és mások érdekei miatt. Az önfegyelem nem napok vagy hetek dolga, hanem naponkénti alkalmazása annak, hogy „igen”-t mondunk Istennek, és „nem”-et az önzésnek egy életen át. A felelősségre koncentrál, és nem elnéző önmagával szemben. Az önfegyelem képessé tesz arra, hogy alá vessük magunkat Isten tekintélyének. Odavezet, hogy hitben járjunk, ne látásban, élve minden Igével, mely Isten szájából származik (Mt 4,4). Segít kitartani, amikor fel akarjuk adni (Péld 24,10; Ef 3,13), és győzni, ahogyan Ő győzött, és nem meghátrálni.

3. TŰRELEM (hosszútűrés). Ez önuralom, még ha provokálnak is. Nem vág vissza (Ef 4,2; Kol 1,11; 3,12). Aki nem tudja fékezni az érzelmeit – mint pl. a haragot –, az nem követi Krisztust.

4. HŰSÉG (megbízhatóság). Ez elvárás minden munkás felé (1Kor 4,2). A kis dolgokban való hűtlenség azt jelzi, hogy nagy dolgokban is hasonló a helyzet (Lk 16,10-12). Az emberekkel való együtt munkálkodásban jó, ha ezt is kipróbáljuk, akárcsak Isten.

5. MERÉSZSÉG (bátorság a próbában). A Szent Szellem nem a félelem vagy a félénkség szellemét adta nekünk (2Tim 1,7). Az Úr jellemző szava a tanítványaihoz ez volt: „Ne féljete!” A bátorsághoz nem szükséges az, hogy ne vegyünk tudomást a veszélyről. Arra van szükség, hogy – a nehézségek és aggodalmak ellenére – Istentől függjünk teljes elkötelezettséggel. Ha nehéz helyzetben valaki fél, az hátrányban va, s nem előnyben.

6. LELKESEDÉS (buzgóság, szenvedély Isten dolgaiban). Ez jellemezte az Úr cselekedeteit (Jn 2,17). Ellentéte a langyosság, mely undorító Isten előtt (Jel 3,15-16). Ám ez a buzgóság ne legyen megtévesztő vagy hirtelen ötlettől vezérelt. Az ismeretből fakadó lelkesedés viszont jól szítja Isten munkájának tüzét.

7. ALÁZAT (szinonimái az egyszerűség és szelídség). Az Úr azt mondta, hogy a tanítványainak ezt szükséges megtanulni tőle (Mt 11,29). Isten szereti az ilyen embereket (Ézs 57,15; 66,2), a kevélységet viszont gyűlöli. Ha alázatosak vagyunk, akkor kerüljük a vitatkozást, valamint taníthatók és kezelhetők leszünk. Isten szemében az alázat elengedhetetlenül fontos jellemvonás.

8. IRGALOM (meg nem érdemelt szívesség). Elhangzott már, hogy a tanítvány minden cselekedetét az irgalomnak kell uralnia. Mivel Isten velünk irgal-

mas volt, kötelességünk, hogy mi is hasonlóképpen bánjunk másokkal. Ha Ő mindennapi életünkben elkövetett bűneink szerint bánna velünk, ugyan kicsoda állhatna meg (Zsolt 130,3-4)? Fontos, hogy ez határozza meg más emberekkel való kapcsolatainkat.

9. SZENTSÉG (elkülönítés Isten számára a tisztátalanságtól). Ez Isten közvetlen parancsa, mely az Ő saját jelleméhez kötődik (1Pt 1,16). Ő nem vállal velünk közösséget, és nem hallgat meg, ha szentségtelen utakon járunk (Zsolt 66,18).

10. ÖRÖM. Ez Isten óhaja számunkra, mert Őbenne is jelen van (Jn 15,11). A komorság, pesszimizmus, kedvtelenség nem az isteni magatartás jellemzői. Az örömmek túl kell terjednie a körülményeken, mert hittel támaszkodunk az Úrra és az Ő nagyszerű és drága ígéreteire.

Sok más erényt lehetne még említeni. Ezek közé tartozik a békesség (belső nyugalom), kedvesség, szelídség, jóság, őszinteség, igazszívűség és szorgalom. Minden, ami nyilvánvaló Krisztusban, modell számunkra az erkölcsi értékekben. A tanítványnak naponta Isten elé kell állnia, hogy értékelje jellembeli hiányosságait.

BEFEJEZÉS

Hogyan segíthetünk másoknak növekedni ezekben az erényekben? Hogyan tudjuk magas fokra fejleszteni ezeket a saját életünkben? Bizonyára nem úgy, hogy saját gyengeségünkre és kudarcunkra tekintünk, sem a népszerű pszichológia eszközeivel, melyek az imázs-építő vagy önbizalomra építő technikákat övezik. Biblikusan, a fejlődés a Szellem munkáján alapszik, mely formál minket, mint agyagot a Fazekas kezében. Azáltal valósul meg, hogy szemeinket Krisztusra függesztjük, és az Ő utánozói leszünk. Együtt imádkozunk istenfélő emberekkel, akikkel együtt munkálkodunk a növekedéséért. Támaszkodunk Isten ígéreteire, melyek segítségünkre vannak, és megvalljuk Krisztus győzelmét, mely megtörte a bűn hatalmát rajtunk (Róm 6,6). Az Igével vagyunk betöltekezve. Aktívan részt veszünk az Úr szolgálatában. A Szellem szele annak a hajónak a vitorlájába kap bele, amelyeik abba az irányba mozdul, amerre Isten vezeti, nem olyanba, amelyik haszontalan önmaga körül való forgásban horgonyzott le. Az Úr ügye a szellemileg nagyratörőké, nem az önelégülteké vagy érdekteleneké.

A tapasztalat azt mutatja, hogy a jellemhibák vagy gyengeségek nem kerülnek kiküszöbölésre csoportos tanítás által.

Egyéni odafigyelésre van szükségünk, mely abból származik, hogy vállaljuk a felelősségre vonást annak a személynek a részéről, akit tisztelünk. Ez a számonkérhetőség szükségessé teszi, hogy korrekt és egyenes módon nézzünk szembe hiányosságainkkal, melyet Isten Szelleme munkál az írott vagy hirdett Igén keresztül. A tanítvánnyá levők nem felejtetik el, hogy „az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben” (Ef 4,15). Ez része az igazi barátság-nak. Szükséges a növekedéshez, hogy az igazságot szeretetben szóljuk. Hiány van ilyen érett hívőkből és tanítványokból. Továbbra is keresnünk kell a legal-kalmasabbakat, miközben arra törekszünk, hogy fejlesszük a meglévőket.

A keresztyén hit tanulmányozása 5.
TANULMÁNYI ÚTMUTATÓ

A TANÍTVÁNY
JELLEMÉNEK FEJLŐDÉSE

13. LECKE

1. Isten tökéletesnek és a maga képére teremtette az embert (1Móz 1,26-27.31). Az ember – bűnesete folytán – elcsúfította önmagát és Isten tökéletes teremtését (1Móz 3; Róm 5,12). Gondolkozz el a következő verseken: Róm 6,13.16-17.22; 8,11-13.
2. Mit jelent átadni magad a Szellemnek, vagy Szellem szerint járni (Róm 8,4-5; Fil 2,12-13)?
3. Egy érett tanítványnak milyen fő jellemvonásokkal kell rendelkeznie a következő versek szerint?

Mt 22,37-40

2Pt 1,5-8

Gal 5,22

2Tim 1,7

1Pt 1,6

Válassz ki legalább kettőt, amelyre jobban oda kell figyelned az életedben!

4. A fegyelem meghatározása az, hogy a jó dolgot tesszük, akár tetszik ez valakinek, akár nem. A fegyelem egy fő összetevője az önkontroll. A fegyelmezést nélkülöző emberről a Péld 10,26; 18,19; 20,4 ad leírást. Milyen segítő szándékú tanácsot adnál az ilyennek?

5. Hogyan tudnál kifejleszteni egy áldozatosabban szerető jellemet? Alkalmazd és kommentáld az 1Kor 13,4-7-et ebben az elemzésben!

6. Azonosítsd a következő versekben említett alapelveket, melyek segíthetnek egy-egy fegyelmezett élet kifejlesztéséhez!

Zsolt 51,10

Pt 4,23

Fil 4,8

Pt 16,3

2kor 10,5-6

Miért kulcsfontosságú ez a jellemfejlődésben?

7. A testi kívánságok fegyelmezése ugyancsak fontos. Mi motiválta Pált, hogy fegyelmezze magát e tekintetben?

1Kor 9,22

1Kor 6,19-20

2Kor 5,9-15

8. Mik az előnyei egy Krisztusi jellemnek (Jn 15,8; 2Pt 1,4-11)?

9. Konkrét jellemvonásokra utalva, sorold fel a három legfontosabb területet, amelyen fejlődésre van szükség! Mit szándékozol tenni ezzel kapcsolatban?

A keresztyén hit tanulmányozása 5. JEGYZETEK

BEFEJEZÉS AKI AZ EKE SZARVÁRA TETTE A KEZÉT

„Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára” (Lk 9,62). Milyen szemléletes és állásfoglalásra készítető volt az Úr kijelentése leendő tanítványai felé. Ezek a szavak különösen tanulságosak, ha szövegkörnyezetükben tekintjük azokat. Az Úr kiküldte a tizenkettőt, hogy hirdessék az evangéliumot a városokban és falvakban (Lk 9,1-6). Jézus szolgálata nagyobb figyelmet vonzott, és nagyobb számú követőt eredményezett (7-11. v.). Az ötezer meggyógyítása és megvendéglése tovább növelte ezek sorát (23-26. v.). Megismételte kemény elvárásait közvetlen azelőtt, hogy kiküldött újabb hetven munkást (10,1). Az Úr Jézus Krisztus továbbra is szeretne minél több igaz tanítványt. Elvárásai változatlanok. Ő még ma is sok követőt vonz, akiknek nincs világos látásuk a tanítványág követelményeiről. Közülünk sokan keresztútnál állunk hitéletünkben, mint a három tanítvány (Lk 9,57-62). Eltérő okokból és eltérő mértékben követeljük Jézust. Nevezhetjük magunkat tanítványoknak – befejeztünk egy tanítványképző kurzust. Most pedig szemtől szembe kerülünk Krisztus figyelmeztetésével: „Ha ti megtartjátok... valóban tanítványaim vagytok” (Jn 8,31).

Látjuk, hogy a tanítványság folytonos odaszánás az Ő céljaira és prioritásaira. Vizsgáljuk meg ismét az Úr kihívását azok felé, akik tanítványai lesznek.

Az eke szarvára teszi a kezét

Az eke szarvára tettük a kezünket. Néha ez mellbevágó felismerés. A tanítványság *munkálkodást* jelent Krisztusért. A szántó ember egész nap dolgozik, küzd egy durva szerszámmal, mely elé egy lassú állat van fogva. A munka égető, piszkos és unalmas. Egyik sor a másik után, nap mint nap végzi a munkát az időjárásnak kitéve. Milyen találó, hogy az Úr Jézus a szántó embert választotta a tanítványság szemléltetésére. Nem megmondta nekünk, hogy az igaz tanítványság kemény, monoton és néha piszkos munka? Hogy kezdetleges eszközökkel és lassú állatokkal kell dolgoznunk, kínlódni nap nap után, ugyanazokkal a problémákkal küzdve. Újra kell értékelnünk tanítványságunkat, mint az Úr munkásai.

1. **MÁSOK SEGÍTÉSE** (utógondozás, fegyelmezés, pásztorolás). Nem szükséges folyamatosan kijelölni a tanítványi feladatokat vagy a segítségre szoruló embereket. Az Úr követője felszólítás nélkül kezdeményezni fog kapcsolatokat, mely segít másokat a növekedésben. Szükség lehet gyakorlati támogatásra, vigasztalásra, intésre, korrigálásra vagy egyszerűen csak közösségre. Ha ezt következetesen végezzük, a szolgálatunk kezd gyümölcsöző lenni mások életében. Azok az emberek, akiknek segítünk, fejlődnek-e vagy egy helyben állnak?

2. **SZOLGÁLAT** (adni, szolgálni az Úrnak és másoknak). A tanítvány Krisztus rabszolgája, és egy szolgáló lelkiületet jelenít meg mások felé, megszabadulva a meddő énközpontúságtól és önző gondolkodástól. A hű szolgát nem kell folyton emlékeztetni arra, hogy mit tegyen. A szolgálat minden formája – beleértve az adakozást – természetesen fog áradni egy Szellem által vezetett élet patakjából, amely mások szükségére összpontosít.

3. **EVANGELIZÁCIÓ, MINT ÉLETMÓD**. Mikor a korai egyház idejében a tanítványok szétszóródtak az üldözés miatt, mentek mindenfelé hirdelve az Igét (Csel 8,4). Az Úr azt parancsolta, hogy legyenek tanúi és ők így cselekedtek (Csel 1,8). Hitük megvallása volt az életük. A tanítvány abban foglalatoskodik, hogy megnyerjen Krisztusnak másokat és célja a szellemi megtöbbszörözés, kedve annak első lépésénél: a lelkek megnyerésén. Ha a magot hűségesen vetjük, imádsággal öntözzük, és egy állhatatos étellel támogatjuk, elkerülhetetlen a gyümölcsstermés. Meg tudsz-e nevezni egy személyt, akit megnyertél Krisztusnak, és aki ma az Úrral jár?

4. **NÉZNI A MEZŐKET**. Az Úr felszólította a tanítványokat, hogy figyeljék meg, mely területek fehérek az aratásra, és ezt mondta: „Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre...” (Jn 4,35-36). Itt nem a személyes életre és helyi gyülekezetemre leszűkített látásról van szó. Ez egy világméretű látást jelent, imádkozást, közösséget azokkal a helyekkel, sőt készséget arra, hogy én magam is elmenjek, ha az Úr úgy kívánja. A misszió és a gyülekezet plántálás a Megváltó szívügye. A tiéd is?

És hátratekint... (hátráló tényezőink)

Egyetlen szántó ember sem szánthat egyenes barázdát, ha közben hátrafelé tekint. Az Úr ezeket a fő hátráltató tényezőket látta, melyek képviseltették magukat a három leendő tanítvány életében.

1. **VAGYON, FÖLDI JAVAK** (Lk 9,57-58 – autó, pénz, karrier, ház). Az Úr felszólított minket, hogy halmozzunk fel javakat, de jelezte, hogy a kincstár a

mennyben, s nem a földön van (Mt 6,19-20). Sok hívő megfeneklik ott, hogy gépjárművet, nyaralót vásárol. A karrier és a földi törekvések megromtják az örökkévaló látását, és evilággal cserélik fel, melynek nem sok értéke lesz Krisztus ítélőszékénél. A te szíved hol van?

2. CSALÁDI KÖTELEKEK. (Lk 9,61-62 – romantika, barátságok.) Emberi kötelekeink – mint közeli barátok, szerelmek – visszatarthatnak bennünket. Egy tanítvány soha nem engedheti meg magának, hogy bármilyen érdek megelőzze az Úr parancsainak való engedelmisséget.

Alkalmas az Isten országára (célunk)

Egy szántóvető nemcsak hogy nem tekinthet hátra, hanem egy vonatkozási pontra is kell, hogy szegezze a tekintetét, ha jól akarja végezni a dolgát. Hasonlóképpen, a legjobb módja annak, hogy legyőzzük az igazi tanítványság akadályait, hogy megfelelő látásunk van életünk küldetéséről.

1. EGY ELHÍVÁS (életünk fókusza). „Ezért... imádkozunk..., hogy a mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra” (2Tesz 1,11). Mire szántad oda az életed elsősorban? Van-e valaki, vagy valami, ami fontosabb számodra, mint az Úr Krisztus? Milyen életcéljaid vannak, és hol lép be az Úr Jézus ebbe a képbe? Elmondhatod-e, hogy „nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil 3,14)?

2. EGY FELADAT (elsőségeink). Annyira szétapróznak a különféle feladatok és az egymással versengő érdekek, hogy nem tudunk értékes munkát végezni Isten országában. Ezért figyelmeztetett szigorúan a Megváltó: „Keressétek először az Ő országát és igazságát” (Mt 6,33). A mindenk Ura tudja, hogy minek kellene az első helyre kerülni. A tanítványnak is tudnia kell ugyanezt. A munka, a hobbi, még a család is „fejet hajt”-e Krisztus elsőbbségi igénye előtt? Ha konfliktusok adódnak, hogyan oldjuk meg azokat anélkül, hogy megtagadnánk a „Krisztus és az Ő érdekei mindenek előtt” hitelvet?

3. EGY ÉLET (alkalmasságunk az Isten országára). „Csak egy élet van. Egy pillanat, s máris letűnt. Csak az marad meg, amit Krisztusért teszünk.” Ezt írta régen egy bölcs ember. Ha ez az élet szent, elkötelezett, gyümölcsöző és engedelmes élet, akkor értékes lesz Isten országa számára. Ha jelentéktelen dolgokra és érdekekre, vagy önző célokra felcseréltük, akkor az életünkről az lesz feljegyezve, hogy lényegében elhibázott. Az idők végén fogod-e azt kívánni, hogy bárcsak másképp éltél volna, mint hívő ember?

Befejezés

Dicséretes dolog befejezni egy tanfolyamot a tanítványságról. A legtöbb hívő el sem kezd egy ilyet. Most, hogy befejeztünk egy tanulmányozó leckesorozatot, hogyan tovább? Az említett fejezetek a működő tanítványság területeit jelzik. Ahol hiányzik a hatékonyság, ott rendszerint a gyümölcsözés is elmarad. Így szigorúan előre kell haladnunk ezeken a területeken, miközben végezzük a szolgálatot. Amikor készen leszünk a mi áldott Megváltónkkal való találkozásra, és a lábai elé hullunk, reméljük, hogy ismételni tudjuk az apostol nagyszerű szavait mártírhalála estjén: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitemet megtartottam, végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igzai bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését” (2Tim 4,7-8). Te, mint az Ő tanítványa várod-e az Ő megjelenését ugyanilyen készüléssel és örömmel?

Függelék

EGY KÜLÖNÖS, DE IGAZ TÖRTÉNET

Írta: H Grattan Guinness asszony

Egy gazdag földművelő, aki néhány ezer hektár földet művelt, bőkezősége révén megkedveltette magát nagy létszámú munkásaival. Alkalma nyílt elhagyni az országot (ahol a tulajdona volt) néhány évre.

De mielőtt erre sor került, világosan tudomására hozta embereinek azt az óhaját, hogy a teljes megművelt földet tartsák kézben, és az összes műveletlen, lápos területet kerítsék körbe, csapolják le, és tegyék művelhetővé, még a hegyeket is tegyék teraszossá, a sovány hegyi legelőket trágyázzák meg, hogy egyetlen talpalatnyi föld se maradjon parlagon vagy elhanyagolva. Bőséges forrást hagyott ezen munkálatok végrehajtására, és volt elég munkáskéz, akik elvégezték az egészet a tulajdonos távollétének első néhány évében.

Hosszú évekig ott maradt abban az országban, ahová elszólították. Akiket gyermekként hátrahagyott, férfivá és nővé serdültek, mire visszatért, így bérlőinek és munkásainak a száma igen megnövekedett. Végrehajtották-e a feladatot, amit kijelölt számukra?

Sajnos nem! A láp, a mocsár és a megműveletlen hegyi terület nagyobb és sivárabb lett, mint valaha. Gazdag, szűz termőföld sok ezer hektáron csak vadrózsát és bogáncsot termett. Mező mező mellett terült el terméketlenül, művelésre várva. Sőt, a földterület nagyobb része úgy tűnt, mintha munkáskéz nem is érintette volna.

Hanyag munkások voltak? Némelyek igen. De többségük szorgalmasan dolgozott. Hatalmas mennyiségű munkát fektettek be, szakmunkát is, de mindez a házat közvetlenül körbevevő parkra fordították. Ezt olyan magas fokon művelték, hogy az emberek nem egyszer vitába keveredtek egymással, mert akadályozták egymás tevékenységét.

Tetemes mennyiségű munka is kárba vészett, mert ugyanabba a parcellába vetettek pl. ötvenszer annyi kukoricát egy idényben, így a magnak soha nem volt ideje kicsírázni, növekedni és termést hozni; az erdő fáit úgy gondozták, mintha gyenge facsemeték lettek volna; a már úgysis kövér földeket agyontrágyázták, és az amúgy nedves legelőket túllöntözték.

A gazda nem kis mértékben megdöbbenett ekkora elhibázott leleményesség láttán, amellyel dolgoztak, vetettek és trágyáztak, fáradságot, időt nem kímélve pazaroltak eredménytelenül. Ugyanez a küszködés és befektetett tőke *helyes ráfordítással* az egész területet felvirágoztatta volna, és mesés bevételt eredmé-

nyezett volna. Azonban egyik évszak telt a másik után szomorú körfogásban, a különböző, de *művelésre alkalmassá tehető*, mérhetetlen nagyságú területeket parlagon és kihasználhatatlanul hagyva. Ami pedig a parkot illeti, sokkal termékenyebb és tökéletesebb lett volna, ha nem fecsérelnék rá olyan hihetetlen mennyiségű és felesleges energiát.

Miért cselekedtek ilyen képtelen módon ezek az emberek? Hiába akartak dolgozni? Ellenkezőleg! Folyvást gyümölcsre vágytak, jó termésre, kiváló eredményekre. Nem akartak eleget tenni a gazda rendelkezéseinek, nem osztották az ő látását? De igen, úgy tűnt, hogy akarták, hiszen naponta olvasták írásban adott utasításait, és azt ismételtették, hogy „rendbe kell tenni az egész területet”. De nem így cselekedtek.

Némelyek próbáltak felszántani egy kis földdarabot itt-ott, és kukoricát meg egyéb magokat vetettek el. Netán sikertelenek voltak, és a többieknek elment a kedve? Á, nem; ők látták, hogy a termés hozam bőséges volt, sokkal bőségebb, mint a sajátjuk. Világos volt ez számukra, mégsem követték a jó példát. Sőt, amikor néhány távoli völgyben egyesek munkája olyan eredményes volt, hogy maguk képtelenek voltak begyűjteni a termést, még csak nem is segítettek nekik hazavinni a kéréket! *Inkább a gyomokat lesték a rózsák közt a túlszűfolt kertben, számolták a fűszálakat a parkban, a leveleket a fákon.*

Ostoba, bölcstelen emberek voltak? Árulók, nem igaz szolgálói az Úrnak? Nem tudom megmondani! Kérdezd meg Őt! Én csak azt tudom, hogy a Mesterük azt mondta nekik: „Menjetek el szerte a világba, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek”, és 1900 évvel azután ők *még csak nem is említették, hogy volt egy Evangélium a világ egyik felén.*

„És miért nevezték Engem Úrnak, ha
NEM TESZITEK, AMIT MONDOK?”

L. E. Maxwell: *Világmissziók Totális Harca*
(*World Missions Total War*) Prairie Press, 1979

Az EVANGÉLIUMI KIADÓ 2008-ban megjelent könyvei

Campbell, R. K.:	Példázatok Máté evangéliumában
Fruchtenbaum, A. G.:	A teremtés hét napja + A tíz csapás + Nyolc szövetség a Bibliában + Az Újszövetség nyolc titka
Schmidt-Schell, E.:	Kirkojan – Egy jakutföldi vadász története
Scott, Kent, A.:	Ráhel, aki megismerte a Messiást
Philip, Joe S.:	Ki fizette meg érted a legnagyobb árat?
Time, R. B.:	Az imádságról
Madsen, N. P.:	A partfelügyelő lánya
H. D.:	Hogyan tudhatom meg, hogy a mennybe jutok-e?
Lövgren, J. F.:	...és lámpásaik kialusznak
Schmidt-Eller, B.:	Mindent Gizelláért + A neve egyszerűen Péter
Remmers, A.:	Jézus Krisztus drága vére
Liebi, R.:	Nyelveken beszélés, vagy nyelveken szólás?
Mücher, W.:	Gyülekezeti fegyelmezés
Ulrich, H.:	A cowboykalapos fiú
Frühstück, J.:	Joschi, elhagyva és mégis szeretve
Bayerle Kornél:	A Szent Szellemben merülés +
Seibel, A.:	Mi volt a Szent Szellem káromlása?
Saloff-Astakhoff, N.:	Judit – Egy zsidó lány mártírhalála Krisztusért
Blanchard, J.:	Evolúció – tény vagy elképzelés
Müller György:	Isten válaszol az imádságainkra